

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОБЪРДС

РАЙСКО ГНЕЗДО

КАРЪН РОБЪРДС РАЙСКО ГНЕЗДО

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Александра Хейуд и сестра ѝ Нийли още от деца обичат имението „Уисълдаун“. След убийството на баща им тя се връща там, за да се отдаде на спомени и да го продаде.

Джо Уелч, привлекателният управител на имението, няма никакво желание да ѝ помогне в нелеката задача. Посветил е години от живота си, за да го превърне в печелившо и не е готов да пожертва спокойствието на семейството си заради дъщерята на вече разорен милионер.

Ели — шестнайсетгодишният му син — се увлича по тийнейджърката Нийли, която не само че има диамантена обеца на носа, но не се отказва и от дрогата.

Между Алекс и Джо пламва неутолима страст, която се разгаря с всеки изминал ден, дори след като Нийли и Ели изчезват. В този труден момент те могат да разчитат единствено на себе си. Никой от тях няма представа, че децата са в смъртна опасност и не бива да губят нито миг, защото Алекс е набелязана за следващата жертва на неуловимия Хищник.

ГЛАВА 1

Още в мига, когато влезе в тъмната конюшня, Джо Уелч откри защо го притиска усещането, че нещо не е наред.

Някой се бе притаил в отдалечения край. Беше човек, който нямаше работа тук. Чистокръвните животни шаваха неспокойно в боксовете. Нямаше я тишината, която обикновено заварваше късно вечер. Един от конете — реши, че е *Сюлейман* — изцвили приглушено. Чуждото присъствие се усещаше във въздуха. Той самият го подуши и му се стори натрапчиво като мирис на дим, проникнал отвън, след като днес следобед запали купчината съчки, натрупани отпред.

Джо застана пред вратата, облян от триъгълника лунна светлина, която струеше през открехнатата порта, присви очи към редиците боксове и се взря в сенките, за да види натрапника. Пръстите му се прокраднаха по гладките дъски към електрическия ключ. Напипа го, натисна... ала не стана нищо. Точно така. Нямаше ток. Съвсем в реда на нещата. Одеве беше задухал вятър, а понякога в провинцията това бе достатъчно, за да прекъсне електричеството. Да не би някой бушон да бе изгорял? Случваше се, когато запалеха прекалено много лампи. А тази вечер, докато минаваше през полето, видя, че в голямата къща всичко светеше. Сигурно беше някой бушон.

По дяволите.

Погледът му продължи да пълзи в тъмнината. Отпусна ръка отстрани. Почти веднага откри онова, което търсеше — по-тъмната, по-наситено черната сянка на човек, седнал на меките стърготини, с които бе засипан подът. Непознатият бе облегнал гръб на стената отляво. Беше протегнал крака и те приличаха на пънове, както се бяха очертали на светлите стърготини. Джо можеше дори да не забележи сянката в тъмното, само че единствено тя не трепваше сред останалите, които танцуваха на лунната светлина.

Сюлейман — бе сигурен, че това е бил едрият дорест кон — отново изцвили нетърпеливо.

— Ей ти, там! Покажи се веднага! — гласът му прозвуча рязко, макар и не грубо, защото бе възможно да се окаже, че в тъмното се е объркал и е попаднал или на шефа си, или на някого от гостите му.

Отговор не последва. Нямаше и движение. Тишината си остана същата.

Джо си пое дълбоко дъх и се насили да отпусне напрегнатите мускули. Мултимилионерите и приятелите им нямаха навика да седят на пода на конюшните, така че тази възможност отпаднаше. А това означаваше друго. Два от конете бяха купени преди броени месеци, на юлската разпродажба в Кийнланд, по за един милион долара всеки. Останалите не бяха чак толкова скъпи, но всеки крадец имаше големи възможности тук.

Докато се приготвяше да изкара ангелите на натрапника, или който се беше настанил неканен в конюшния, Джо неочаквано усети, покрай обичайния мирис на сено, оборски тор и зоб, познатия аромат на каша от трици. Той се плъзна в ноздрите му, спусна се по гърлото и остави характерния си вкус по езика му. С годините бе опознал този вкус и го бе намразил.

Напрежението се стопи, изместено от гняв и разочарование.

— Татко? — миризмата го бе издала. Кой друг би се вмъкнал тук по това време на денонощието, освен баща му, пиан като мотика, макар да се кълнеше, че няма да близне и капка повече. Когато подпийнеше, Кари Уелч понякога се отбиваше в конюшния на „Уисълдаун“ и си въобразяваше, че също като едно време е велик треньор на чистокръвни жребци, а не вечно пиан неудачник, съсипал репутацията си, заради което нито един собственик не би го допуснал да припари до конете.

Включително и Чарлс Хейуд, сегашният работодател на Джо, собственикът на ферма на когото принадлежаха и конюшнията и конете.

Отговор отново не последва. Чу се тихото изцвилване на *Сюлейман* и нервно биене на копита. Фигурата така и не бе помръднала. Само че миризмата продължаваше да се усеща.

— По дяволите, татко, нямаш работа тук, когато си пил. Знаеш го много добре! Би трябвало да те хвана и да те наричам едно хубаво!

Сянката трепна, но продължи да мълчи. Да не би баща му да беше в безсъзнание?

Джо изруга на висок глас и се отправи към неподвижния. Конете пръхтяха и го побутваха с носове и от двете страни, докато минаваше покрай боксовете.

— Да не би да си мислиш, че не те виждам? Целият си пред очите ми, стар смрадливоце — не се опита да пази тишина, докато крачеше през стърготините. Сянката — баща му — остана неподвижна също като заек, заобиколен от глутница кучета. — Нали ти казах, че не искам повече неприятности.

Минаваше един след полунощ. Беше мразовита нощ в края на октомври. Джо, както обикновено, си легна в единайсет. Щом помириса възглавницата, заспа както всяка вечер. Стресна се в 12:38, както показваха зелените цифри на часовника до леглото му. Отдавна вече не се будеше посред нощ. Сам бе открил, че цял ден прекаран в изтощителен физически труд, лекуваше безсънието. Ето, че тази вечер се бе събудил. Замаян, сърдит, изпълнен със смътно чувство на страх, той реши, че нещо се е случило с децата. Изправи се, навлече дънки и бархетната риза, метната на един стол в малката стая, и зашляпа бос към горния етаж, за да се увери, че са добре.

Първо спря в стаята на Джен, вратата беше веднага срещу неговата. Пъхна глава, без да пали лампата и различи единайсетгодишната си дъщеря заспала обърната на една страна. Беше свила колене почти до гърдите, наметната с любимия си юрган на сини и червени райета с апликации на коне. Късата ѝ кестенява коса се бе пръснала по възглавницата. Бе подложила малката си ръка под загорялата буза. *Ръфълс*, закръгленият beagle^[1], който не се отделяше от Джен, се беше проснал по гръб в краката на момичето, четирите му лапи вирнати във въздуха, дългите черни уши — разперени настрани.

За разлика от Джен, той хъркаше шумно. Събуди се колкото да отвори едното си око и да го погледне учудено.

Джо се намръщи и затвори вратата. Тук всичко бе наред. Не че очакваше някакъв проблем. Джен никога не създаваше проблеми. Дори понякога да му минаваше през ума, че тя е дъщеря на майка си, Джо бързо отпъждаше подобни мисли. Нали той я възпитаваше, не Лора, която отдавна ги бе изоставила.

Джош и Ели бяха друга работа. Спяха в една стая, малко по-надолу по коридора, точно до банята. Бе много вероятно единият да е причината за тревогата му. Не че бяха лоши момчета — напротив — но

все пак бяха момчета и от време на време вършеха лудории. Той отвори вратата им, надникна и забеляза шестнайсетгодишния Ели, все още облечен в дънки и тениска, дълбоко заспал, проснал се по гръб на разбутаното двойно легло. Чорапите му, някога бели, бяха станали сивкави от прането. Стъпалата му стърчаха от леглото, едната ръка бе протегната настрани, а на ушите му все още се виждаха слушалки. Ели бе висок почти колкото баща си, метър и деветдесет, слаб и строен. Тепърва му предстоеше да наедрее. Устата му бе леко отворена и той прохъркваше, а някакъв учебник — най-вероятно алгебра — издаваше, че утре му предстои изпит — бе паднал на гърдите му. Леглото на Джош, до стената, бе разхвърляно, но празно.

Аха, каза си Джо и се поздрави за невероятно точния радар на родител. След като години наред бе и баща, и майка на тримата, той усещаше много точно какво става с децата му. Щом Джош бе буден и обикаляше някъде навън по това време на нощта, убеден, че баща му спи като пън, значи го очакваше неприятна изненада.

Лампата на старото дъбово нощно шкафче между леглата светеше. Сигурно уредбата беше пусната на максимум, след като дори през слушалките долиташе пищенето на китара и ритмичният пулс на басите.

Както бе повтарял безброй пъти на Ели, беше по-добре да си учи уроците, без в ушите му да гърми музика. Ели, разбира се, твърдеше, че така се съсредоточава. Не че имаше начин да го докаже.

Джо сви устни, влезе в стаята и вдигна учебника от гърдите на Ели. Затвори го, сложи го на нощното шкафче и спря уредбата. Взе слушалките от главата на сина си — Ели дори не трепна — остави и тях на нощното шкафче, загаси лампата и излезе от стаята.

Къде беше Джош?

Още щом Джо заслиза по тесните стръмни стълби към долния етаж, чу звука на телевизора. Мека синкава светлина галеше арката към хола и придаваше на износените дървени подове морав оттенък. Джо се намръщи, отстъпи от светлината и погледна наляво към хола. Телевизорът беше включен, звукът — намален, а на екрана се блещеше една от сериите на „Терминатор“. Все още облечен в сивия пуловер и износените дънки, с които ходеше на училище, Джош лежеше по гръб на канапето, отпуснал чернокосата си глава на облегалката на старото канапе, и следеше действието.

— Здравсти, приятел, ти защо не спиш? — попита сърдито Джо и влезе в стаята, облекчен, че заварва вкъщи най-склонното си към бели, дете.

Джош се завъртя рязко към него.

— Ели е запалил лампата, за да учи — в гласа на Джош се прокрадна горчивина, типична за по-малките братя.

— Вече не — Джо пристъпи към телевизора и го загаси, след това отново погледна Джош. — Ели е заспал. Върви да си лягаш. Утре си на училище.

— Татко! Това беше Арнолд! — възмути се Джош и се изправи. Висок около метър и седемдесет и пет, слаб като вейка, той все още имаше да расте. Прокара недоволно пръсти през късо подстриганата си коса. Тази прическа, каза си Джо, бе опитът на Джош да прилича колкото е възможно по-малко на Ели, което бе почти непостижимо, защото братята си приличаха като две капки вода. Джош често пускаше шеги за Ели и за дългата му красива коса. Ели много държеше на черните къдрици, пуснати до основата на врата и не приемаше добре шегите на брат си.

— Още по-зле. Почти един е. Върви да си лягаш.

— Нека да го догледам докрай — в сините му очи беше стаена молба, а в гласа му се прокраднаха жални нотки.

— Не. Върви да спиш. Веднага — нареди Джо, без да се трогне.

— Моля те.

— Чу ме, нали? — Джош изпитваше търпението му всеки път, когато имаше възможност, каза си Джо. Понякога му се налагаше да повтори на Джош нещо по петдесет пъти, преди синът му да го послуша, а често пъти само още една дума можеше да го накара да нашари задника на момчето, но се опитваше да прояви разбиране към нуждата на малкия да настоява на своето. Също така разбираше желанието му да бъде различен от по-големия си брат.

— Ако беше накарал Ели да загаси в прилично време, досега да съм заспал. Ама не, ти позволяваш всичко на Ели — Джош се беше нацупил.

— Джошуа. Върви да спиш — Джо скръсти ръце на гърдите си и преброи до десет.

Джош го погледна и Джо отвърна спокойно на погледа му. Синът му изсумтя недоволно, изправи се и се измъкна от стаята, а крачолите

на широките смъкнати дънки, обгърнали слабите му крака, се провлачиха по пода.

След като малкият се качи, Джо поклати глава, обърна се и огледа хола.

Май с децата всичко беше наред. Дали бе чул нещо, може би телевизора или друг необичаен звук, който го бе събудил?

Кой знае? След като вече се бе събудил, не пречеше да отиде да огледа конете. И тях ги усещаше също толкова близки, колкото и децата си.

Благодарение на конете изкарваше прехраната си, но освен това те бяха неговата страст. Хранеше ги, тренираше ги, грижеше се за тях. Както за своя, прибран в неподдържания стар обор, боядисан в черно, купен от искрена обич със спестени пари, така и за конете на Чарлс Хейуд в безупречната бяла конюшня с фронтони, кацнала малко по-нагоре на хълма.

Заслуша се разсеяно в шумовете, долитащи от горния етаж, докато Джош се приготвяше да си легне — водата в тоалетната, скърцането на дървения под, отварянето и затварянето на врати — Джо мина през хола, след това по коридора и влезе в кухнята, разположена в задната част на къщата. Отпусна се на един от белите кухненски столове и пъкна босите си крака в работните ботуши с връзки, оставени пред задната врата. Стегна ги, след това се изправи. Грабна синята шушлякова парка с емблема от университета в Кентъки, излезе тихо през задната врата, заключи и се отправи по заскрежената трева към конюшнията си.

Нощта бе красива, ясна, искряща и доста студена за октомври. Есените в Кентъки обикновено бяха меки. Десетки звезди блещукаха на тъмното нощно небе. Кръглата луна блестеше като фар на автомобил над полегатите хълмове наоколо и пръснатите къщи, обори, дървени огради и двулентови пътища.

Неговите трийсет и три акра бяха непосредствено до шестстотин и седемнайсетте на Хейуд, но тъй като неговата земя някога е била част от фермата „Уисълдаун“ — по-точно бе на управителя — двете конюшни бяха на крачки една от друга. Неговата се издигаше на малко възвишение зад къщата му, а „Уисълдаун“ бе на по-висок хълм, отделена от имота с черна ограда по средата на междинните шест акра.

Когато приближи извърна поглед към нетрепващата черна повърхност на триъгълното езерце, отразило като огледало звездите в небето. Закритият овален тренировъчен плац, който му даваше възможност да се занимава с конете по всяко време на годината, бе така притихнал и тъмен, че му заприлича на боядисан в черно тунел. Сред дърветата се чуваше гласът на бухал, а отдалече долиташе воят на койот. В самия край на гората, едва различима сред притъмнените дървета, се виждаше дървената колиба на баща му. Не светеше. Той не се изненада. И овдовелият му баща, също като него, бе ездач, което означаваше, че си ляга рано и става рано.

Така беше, когато старият не пиеше.

Джо влезе в конюшната и щракна ключа за осветлението. Евтините луминесцентни лампи, разположени на равно разстояние една от друга, зажужаха и примигнаха. Той се огледа. *Сребърна мечта* се приближи до вратата на бокса, примигна и изпръхтя любопитно. *Драго и Дървесна шир* също подадоха глави над ниските врати, за да го погледнат въпросително. Още по-надолу, други коне — някои негови, други — оставени за тренировка, също започнаха да надзъртат. Те познаваха графика не по-зле от него и очевидно се чудеха какво го е накарало да влезе в малкото им царство посред нощ.

— Наред ли е всичко, момиче? — Джо приближи до *Сребърна мечта* и погали красивата глава. Десетгодишната кобила го побутна с нос. Просеше си нещо вкусно и той бръкна в джоба за ментов бонбон. *Сребърна мечта* обожаваше ментови бонбони.

Махна станиола и подаде лакомството на сивата кобила. Тя го пое с кадифените си бърни, след това захрупа доволно. Аромат на мента изпълни въздуха, докато той обикаляше боксовете. Конюшната имаше правоъгълна форма и бе строена приблизително за четирийсет коне, с два реда боксове отпред и свободно място накрая. Така запотените коне можеха да се охладят и вчешат, преди да се приберат в боксовете.

По държанието на конете личеше, че са спокойни.

— Добре, заспивайте — върна се до входа, погали с много обич *Сребърна мечта* по врата, опита се да не обръща внимание на побутването за нов бонбон и излезе от конюшната.

Сигурно гласовете от телевизора го бяха събудили, докато Джош е бил долу. Та това бе Симпсънвил, Кентъки. Населението бе 907

човека. Това бе сърцето на коневъдството, област Шелби. Местните го наричаха Райско гнездо заради прекрасния пейзаж и тихия спокоен живот. Престъпленията бяха такава рядкост, че спокойно можеше да се каже, че не съществуват.

И въпреки това Джо усещаше, че нещо не е наред. В този момент тревогата все още го притискаше.

Щеше да провери и конете в „Уисълдаун“, след това да кривне до къщата на баща си и чак тогава да се прибере.

Трябваше само да прескочи оградата. Истината бе, че това му се налагаше поне по десет пъти на ден. Пъхваше носа на ботуша на долната преграда, прехвърляше крак и всичко бе готово. Скърцането на тревата бе единственият шум наоколо, освен гласовете на нощните обитатели, заели се с неотложните си дела. На хоризонта, на фона на високи дъбове, се очертаваше „Уисълдаун“, бялата къща на Хейуд, останала още от Гражданската война. Цялата блестеше от монтираните отвън охранителни светлини. Господин Хейуд посрещаше приятели преди надбягванията в Кийнланд и обикновено празната къща сега светеше като коледна елха.

От десетките прозорци, през спуснатите завеси, също струеше светлина. На дългата алея отпред, празна през по-голямата част от годината, сега бяха паркирани четири коли.

Сигурно не е зле да си толкова богат, че да използваш място като „Уисълдаун“ само по шест седмици в годината, главно през пролетта и есента, когато се провеждат надбягванията в Кийнланд, каза си Джо. За Чарлс Хейуд конете бяха просто едно скъпо хоби, а фермата „Уисълдаун“ бе едно от десетте имения, които той притежаваше. Джо бе сигурен, че човекът си има проблеми, но кой богаташ ги няма?

Много му се искаше да опита проблемите, които връхлитаха неприлично богатите, вместо непрекъснато да се тормози как да покрие разходите. Най-важното в живота му — децата и конете — изискваха много, а не даваха никаква гаранция за бъдещето.

За разлика от собствената му скромна конюшня, тази в „Уисълдаун“ блестеше, след като бе боядисана съвсем наскоро. Беше двуетажна, украсена с два еднакви купола в алено, което бе емблемата на фермата. Джо пристъпи към вратата, махна резето, отвори и влезе.

След миг само той zakрачи вбесен по пътеката в средата, а миризмата на уиски го привлече като маяк. Изруга и си каза, че с

огромно удоволствие би дал на баща си да се разбере.

Търпението му бе на изчерпване. Преди шест седмици, след като Джо трябваше да го извлече насила от баскетболното игрище на гимназията в Шелби, където Кари засрами и Ели, който бе нападател, и останалите си внуци, когато запя с пълно гърло бойната песен на училището по време на half-time^[2], Кари се закле никога повече да не близва алкохол.

Да, сигурно, каза си отчаяно Джо. Това го беше чувал и преди, толкова много пъти, че не си струваше да ги изброява. Всички го бяха чували да дава празни обещания. Само че този път чашата бе преляла. Баща му знаеше — наистина знаеше — че не бива да се мярка при конете, след като е пил. Още по-малко в конюшната на „Уисълдаун“. Особено когато Чарлс Хейуд беше наоколо.

Беше прекалено тъмно, за да е сигурен, но нетрепващата фигура, изглежда, не го усети, докато той крачеше към него, преди да спре на метър. В този момент Джо бе обзет от съмнение. Това май не беше баща му. Мъжът му се стори прекалено едър, но пък в мрака човек лесно можеше да се подведе. Бе сигурен само в едно — напълно сигурен — непознатият бе мъж. И обувките, и панталоните, и едрото тяло бяха на мъж. Краката му бяха протегнати, той се бе строполил на земята, извърнал глава настрани, отпуснал ръце на пода. На Джо му се стори, че очите му са затворени. Наистина беше прекалено тъмно и не беше сигурен, но щеше да забележи проблясък, ако мъжът го наблюдаваше.

— Татко? — повика го отново той, макар вече да бе убеден, че това не е баща му. Усети още някакъв непознат остър мирис. Гласът му стана твърд и строг.

— Хайде, ставай!

Мъжът не помръдна.

Червеникавокафявите стърготини изглеждаха почти черни в мрака. Около дясната страна на мъжа се разстилаше кръг, който сякаш се увеличаваше, докато Джо чакаше някаква реакция от непознатия. Стори му се по-тъмен, дори мазен...

Джо присви очи, за да се взре по-добре в тъмнината. Пристъпи напред, приклепна и положи ръка на рамото на мъжа. Стори му се стегнато, но непознатият така и не реагира.

— Ей, ти — Джо стисна рамото по-силно и разтърси човека. След това повиши глас: — Чуваш ли ме?

Главата на мъжа се лашна напред, а след това тялото му се отпусна над гърдите. Коженото му палто прошумоля, когато падна върху стърготините. Прегъна се в кръста също като парцалена кукла и главата му се отпусна в самия край на тъмния кръг.

Тази поза не беше естествена, каза си Джо. Този тип беше или мъртво пиан... или мъртъв.

Господи! Той беше мъртъв.

Конете около него риеха с копита, пръхтяха и цвилеха неспокойно. Той усети нервното им напрежение, предизвикано от нещо нередно. Космите по врата му настръхнаха. Това бе същото усещане, което нахлу в гърдите му още в мига, когато пристъпи в конюшната. Най-точно можеше да го обясни като усещане за чуждо присъствие. Озърна се през рамо, но така и не видя нищо в сенките и сред неспокойно шаващите глави на конете. В този момент си каза, че конюшната е наистина много изолирана.

Имаше един филм, който Ели обожаваше. Джо не успя да си спомни името му, но имаше нещо от рода, че в космоса няма кой да те чуе, дори да викаш.

В момента и той се чувстваше така, докато стоеше надвесен над отпуснатото тяло. Усети докосването на невидими очи и отново се озърна. Не видя нищо, освен конете, сенките и лунната светлина, нахлула през вратата. Въпреки това бе убеден, че не е сам.

— Кой е там? — провикна се той.

Отговор не последва. Нима очакваше някой да отговори? Стисна устни и насочи вниманието си към падналия. Докосна локвичката върху стърготините и както предположи, тя се оказа лепкава и... топла.

Кръв. Не можеше да сбърка острия мирис на разлагаща се плът.

— Мили Боже — възкликна Джо и избърса пръсти в стърготините, за да ги изчисти. Протегна се към врата на мъжа, напипа каротидната артерия, за да провери за пулс. Нямахше признаци за живот, макар кожата му да бе все още топла. Наведе се над отпуснатия непознат и присви очи в тъмното, за да различи чертите му.

Вече бе свикнал с мрака. Не виждаше всичко — подробностите му убягваха, също и цветовете — но някои неща бяха ясни. Очите на непознатия със сигурност бяха затворени, устата му — отворена, а в

единия ъгъл се бе събрала черна пяна, която можеше да бъде единствено кръв.

Чарлс Хейуд. Джо си пое дълбоко дъх. Остана потресен, когато позна работодателя си. На лявото му слепоочие тъмнееше дупка с размерите на дребна монета и от нея се стичаше кръв и попиваше в стърготините. На не повече от трийсет сантиметра от ръката му бе паднал пистолет.

Едва сега Джо осъзна, че освен мириса на алкохол, бе подушил острия мирис на скорошна стрелба. Хейуд бе застрелян.

[1] Beagle — дребна порода ловджийско куче, зайчар, хрътка (англ.) Б.пр. ↑

[2] Halftime — полувреме (англ.) Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Хищника наблюдаваше с жаден поглед от сенките. Все още усещаше мириса на кръв, усещаше топлината ѝ по пръстите си, соления вкус, представяше си наситените тласъци на живота, които бавно се оттичаха от тялото на жертвата. Завладя го чувство на празнота, вместо задоволство, все едно че усещаше аромата на вкусно ястие, а не можеше да се приближи, за да го вкуси. Действията му бяха продиктувани от необходимост, затова удоволствието се бе отдръпнало.

Затова и копнежът за наслада се бе събудил по-настойчив от всякога.

Замислено наблюдаваше мъжа, коленичил до жертвата му. Беше тъмно, бяха сами... не, не бяха. Предпазливостта надигна глава. От години дебнеше неподозиращите и ги завличаше бързо и тихо в нощта на място, където само той можеше да чуе писъците им, където можеше да си поиграе с тях, да се наслуша на виковете им и да се отдаде на удоволствието си. Този мъж беше красавец, с правилни черти и гладка кожа, но в никакъв случай не бе негов тип: щеше да се окаже съвсем малко по-задоволителен от първия, ако изобщо успееше да се справи с него.

Копнееше за красота и младост.

Хищника се плъзна бързо и тихо навън. Приведен ниско, той се прикри в сенките на оградата, заобиколи полята, за да се добере до скришното място, където бе оставил автомобила. Дишаше тежко, когато се качи зад волана, беше се изпотил. Как иначе, беше едър мъж, отдавна бе изгубил форма, а не беше утолил жаждата, събудена от незадоволителното убийство.

Искаше още. Имаше нужда от още. Трябваше да получи още. Нуждата го тласкаше напред също като зажаднял за дрога наркоман. Не можеше да чака.

Тази вечер се бе подготвил за жертвата, мислеше си той, докато палеше подсиления двигател на шевролета „Блейзър“, за да навлезе в

шосе 60 с пиццене на гуми. Жертвите ти падаха лесно в ръцете, стига да знаеш какво правиш, а той знаеше. Междуцатската магистрала бе на пет мили, а щом се качеше на нея, за нула време щеше да си бъде у дома за заслужена почивка. Понякога се възприемаше като паяк, като огромен космат паяк, който се е притаил в очакване на сочна мръвка. Домът му бе част от мрежата на паяка. Когато имаше нужда, в убежището почти винаги се намираше нещо сочно.

Докато натискаше газта, отвори прозореца, за да поеме студения въздух, да усети мириса на близките ферми и добитъка. Тъй като имаше намерение да продължи с преследването, се почувства много по-жив и жизнен от друг път. Сетивата му се бяха изострили, познатата еуфория го накара да се усмихне и да пусне радиото на станция, по която пускаха ретро хитове. Зазвуча „Удоволствие“ на Стоунс. Много подходящо, каза си той и се ухили.

Сега го очакваше истинско удоволствие.

По двулентовия провинциален път нямаше движение по това време на нощта и дългите светлини падаха по ширналите се поля и черни огради, на места мярваше по някой кон или крава, навели глави да пасат край пътя. Минаваше полунощ. Провинцията бе притихнала и заспала, точно както трябваше да бъде. Познаваше отлично тези места. Нали бе роден и израснал тук. Понякога този факт го разсмиваше, особено когато му минеше през ума, че съседите се чувстват на сигурно място в топлите си легла. Бе живял сред тях почти през целия си живот и въпреки това те нямаха представа, че той съществува. В любимото му райско гнездо се таеше местенце, потънало в черен мрак, за което нито един от тях нямаше да разбере.

Зави надясно, качи се на междуцатската магистрала и пое на изток. Домът му бе на пет километра. Намали, отби от пътя и огледа паркираните автомобили, докато минаваше бавно покрай тухлената сграда, където бяха стаите и заведенията. Имаше две черни „Камри“ и син „миниван“. Мама, татко и две унили деца се насочиха от вана към обществената тоалетна. Те не го интересуваха.

Към края на паркинга той мина покрай тротоара и навлезе в гората, любимото място за ловците на сърни. Паркира сред дърветата. Излезе от джипа, заобиколи и извади моторен скутер от багажника. Щеше да му трябва по-късно, за да се върне до колата, но сега го тласна безшумно напред и пое към сградата. Най-смешното бе, че

никой не го забелязваше, когато беше на скутера. На хората моторчето им се струваше безобидно като детска играчка, а той, макар да бе едър мъж, изглеждаше смешен и безпомощен.

Имаше си любимо място сред дълбоките сенки в самия край на гората. Там лежеше повален дънер, на който сядаше и наблюдаваше кой идва и си отива, без никой да го види. Понякога се налагаше да чака дълго, преди да се появи онова, което му трябваше, но той нямаше нищо против да почака. Чакането бе част от лова.

Понякога желаната плячка така и не идваше и му се налагаше да се прибере незадоволен. На следващата нощ отново излизаше на лов, на по-следващата също и така, докато попаднеш на жертвата, а очакването се трупаше в гърдите му.

Рано или късно получаваше онова, което искаше.

Седеше в студената октомврийска нощ, търпелив като капан, заложен на желаното място, и наблюдаваше как сенките на високите борове се поклащат, а камионите, вановете и джиповете спираха и тръгваха, разтоварваха пътници и поемаха нов човешки поток.

Когато дойдоха, той за малко да не ги познае. Бяха двама, млад мъж и момиче, колежани по всяка вероятност. Бяха в нов син фолксваген костенурка. Шофираше момичето. Щеше да ги пропусне — с двама щеше да се справи два пъти по-трудно, а имаше и два пъти по-голяма възможност да ги изпусне, но той не бе глупак и нямаше намерение да попадне в такава клопка — но момичето мина под светлината на една от лампите и той видя колко е красива, точно както му харесваше. Беше с дълга права руса коса, която блестеше на слабата светлина, беше изящна и слаба, с късо яке и дънки. Смееше се, отметнала глава през рамо, за да погледне към младежа, и зъбите ѝ проблеснаха, а веселият ѝ глас се понесе към него — *ха-ха-ха*.

— Как да се сдържа, като ми се пишка? — попита тя и отново се разсмя.

Много си падаше по красиви засмени блондинки. Само че дори на красивите засмени блондинки им се налагаше да отидат да пишкат.

Младежът отвърна нещо, но Хищника почти не го забелязваше. Единствено трябваше да прецени доколко ще се съпротивлява. Колежанинът бе към метър и шейсет, още дете. Не, нямаше да създава неприятности. Не беше и готов за неприятности.

Лесна работа, каза си Хищника, остави скутера, изправи се и пое с бърза крачка към тухлената сграда. Огледа се, за да се увери, че няма никой друг около синия фолксваген, и последва хлапето в мъжката тоалетна. Бързо щеше да се справи с него. Когато останеше само, момчето щеше лесно да му падне.

Малкият се беше изправил пред един от писоарите, за да си свърши работата. Когато чу, че вратата се отваря, той погледна през рамо. Очите им се срещнаха.

Хищник и жертва, каза си той развеселен, въпреки че жертвата все още не знаеше, че е жертва.

— Хубава вечер — обади се Хищника, влезе и се отправи към мивките уж за да си измие ръцете. Огледа се. Беше напълно обикновен мъж с приятелска усмивка. От него не лъхаше никаква заплаха.

— Доста студено — отвърна хлапето и започна да закопчава дънките. Пусна водата и потече ръждива струя. Шумът щеше да заглуши всички други звуци, затова Хищника остана разочарован, когато малкият се отправи към вратата, без да си измие ръцете.

Гнусен навик. Навсякъде имаше болестотворни бактерии.

— Всичко хубаво — обади се колежанчето и посегна към бравата. Само че Хищника беше готов още от мига, в който влезе в мъжката тоалетна. Можеше да се нахвърли върху малкия и да го смачка, но по другия начин щеше да се забавлява повече.

— Ау, ау — извика той, когато ръката на момчето се стегна, за да дръпне вратата. Приведе се над мивката и притисна ръка към гърдите. Другата му ръка бързо се плъзна в джоба.

Наблюдаваше жертвата в огледалото и с радост забеляза, че малкият постъпва точно според очакванията му. Обърна се изненадан към мъжа на средна възраст, младото му лице беше сгърчено от тревога.

— Господине...

— Хапчетата — изпъшка Хищника и сви пръсти на гърдите. — В джоба на ризата...

Момчето пусна бравата и пристъпи към него, за да му помогне. В мига, когато го докосна, Хищника нападна. Стисна младежа за китката, просна го върху мивката, извади електрошоковия пистолет от джоба, удари малкия с едно-единствено светкавично движение и го заби в жертвата. Чу се съскащ звук, последван от мирис на изгоряло —

приятна сладникава миризма — и сподавен вик, заглушен от струята вода и малкият беше негов. Той подбели очи и се отпусна в ръцете на Хищника. От опит знаеше, че жертвата ще остане в несвяст поне петнайсет минути. А когато се съвземеше, щеше да е прекалено късно.

Цялата работа му отне около минута и половина.

Пое отпуснатото тяло на момчето. Не можеше да му позволи да падне и да си нарани главата. Мина бързо през тоалетната и излезе на жълтеникавата светлина навън. Ако момичето беше навън — не че щеше да е готова, защото момичетата се бавеха повече в тоалетните — щеше да я повика, за да помогне на приятеля си, на когото незнайно как му беше прилошало. Ако междувременно се появеше друга кола, което бе напълно възможно и придаваше пикантен вкус на преживяването, той просто щеше да се покрие нанякъде. Малкият нямаше да помни какво се е случило, а и никой не го беше видял. Затова пък ако всичко беше спокойно, щеше да изненада момичето в женската тоалетна, да я порази с електрошоковия пистолет и да ги натовари в синята костенурка. След като ги настанеше вътре, щеше да се върне със скутера до автомобила си и тримата щяха да потънат в нощта.

Никой нямаше да види повече младата двойка с фолксвагена.

Тананикаше си едва доловимо, когато забележа, че синята костенурка е единствената кола на паркинга. Всичко вървеше по план, както трябваше да бъде. Дори понякога се чудеше дали съдбата на жертвите му не е предварително написана. Ако можеше да се каже, че той е съдбата им.

В такъв случай, те са били много непослушни в миналия си живот.

Бе на тротоара пред дамската тоалетна, когато момичето излезе, разтърсвайки русата си грива. Сърцето му ускори ритъма си, когато я видя. Истинска красавица; струваше си усилието да се разправи с приятеля ѝ.

Очите им се срещнаха. Тя се ококори от страх, когато забележа непознатия на това самотно място толкова късно през нощта.

Момичетата са станали прекалено предпазливи напоследък.

Усмихна ѝ се.

— Изпишка ли се? — попита любезно той, без да забавя крачка. Бе почти до нея. Тухлената стена, която закриваше входа на

тоалетната, ѝ пречеше да избяга.

— Ерик! — тя се закова на място. Сигурно викаше приятеля си, който бе в безсъзнание. След това се завъртя и косата ѝ се разстла като мантия, дръпна уплашено вратата, сякаш си въобразяваше, че може да избяга от него като влезе обратно вътре.

— Глупаче — въздъхна с обич той и притисна електрошоковия пистолет в нея.

ГЛАВА 3

Беше студено, много по-студено за Кентъки през ноември, отколкото очакваше. Открай време тя си представяше Кентъки като земята на слънцето и конете, но истината бе, че оставаше във ферма „Уисълдаун“ само през лятото, а за последен път бе идвала преди седем години.

Сега бе принудена да се върне заради трагедията.

Александра Хейуд потръпна, докато слизаше от огромния бял мерцедес, един от автомобилите във фермата, на които можеше да разчита целогодишно. Тъмносивото вълнено палто покриваше бедрата ѝ. Беше с черна мериносова яка и маншети, с колан на кръста. Ципът бе вдигнат под брадичката ѝ, а отдолу си бе сложила черно кашмирено поло и впити черни кожени панталони, комбинирани с боти на висок ток. Не би трябвало да ѝ е студено, но тя зъзнеше. Наложил се да стисне зъби, за да не затракат. След погребението бе свалила поне пет килограма и при метър и седемдесет вече не изглеждаше стройна, а кльощава. Красотата ѝ също бе помръкнала, мъждукаше като лампа, на която пламъкът е намалял. Кожата ѝ бе посивяла, а преди бе млечнобяла, по-светла дори от платинено русата коса, сега пусната до раменете, вместо стегната на кок. Фините ѝ черти се бяха изострили, а тъмносините очи бяха подчертани от дълбоки кръгове под тях. Беше се опитала да прикрие най-издайническите следи на мъката, като си бе сложила яркочервено червило на „Шанел“ и се бе опитала да прикрие тъмните кръгове с коректор, и въпреки това приличаше на сянка, която нямаше нищо общо с вида ѝ преди. Освен това се чувстваше като сянка.

Бе сиво утро, небето бе надвиснало и вещаеше леден дъжд. Конюшнята и останалите сгради бяха потъмнели и изглеждаха почти сиви. Заскрежените поля, малкото езерце отдясно, безжизнените дървета отляво, протегнали се към небето като сгърчени ръце, дори тясната асфалтова алея ѝ се струваха боядисани в различни нюанси на сивото.

Целият ѝ живот бе станал сив, каза си тя и тази мисъл събуди нов пристъп на мъка, сякаш наблюдаваше как живителна кръв блика от отворена рана. Алекс се намръщи и се стегна, за да се пребори с болката. Някакво движение откъм откренатата врата на конюшната привлече вниманието ѝ и тя усети как пристъпът на мъка отшумява.

Наблюдаваше я тийнейджър, който приличаше на скалпиран. Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете на провисналите дънки. Очевидно бе привлечен от ръмженето на колата ѝ. Бавно, също като на автопилот, състояние, от което не бе излизала от погребението насам, Алекс затвори и заключи вратата. Все още ѝ бе трудно да приеме, че се намира в Симпсънвил, Кентъки, а не във Филадельфия, и че тук не се налагаше да заключава. Подобни дребни факти ѝ убягваха, защото не успяваше да се съсредоточи. Момчето бе изчезнало в конюшната и крещеше с пълно гърло „Татко!“. Крясъците я накараха да се намръщи.

Може би това не беше лошо. Поне слухът ѝ бе нормален. От погребението насам ѝ се струваше, че и звуците, и цветовете са загубили обичайната си същност. Притъпяването на сетивата ѝ, мислеше си тя, бе упойка, поставена от самата природа. По този начин ѝ помагаше да се справи с непосилната болка.

Баща ѝ бе мъртъв, било самоубийство. Така разправяха всички до един — и съдебният лекар, и адвокатите, и полицаите, и останалите, които се бяха произнесли за смъртта на видния богаташ. Тя бе прочела доклада от аутопсията, бе видяла снимките и се бе опитала да научи подробности за последните минути на баща си с надеждата да разбере какво се бе случило, за да може да овладее скръбта. Нищо от наученото не ѝ помогна. Въпреки това тя не можеше да повярва.

Но и всичко, случило се през последните пет седмици, бе невероятно. Също като Алиса, тя бе минала от другата страна на огледалото. Онова, което съществуваше там, бе друга вселена, различна от онази, която познаваше.

Момчето отново се показва на вратата и я зяпна с открито любопитство. Зад него се изправи мъж, поне с една глава по-висок, постави ръка на рамото на малкия и присви очи, когато Алекс тръгна към тях. Зимното слънце галеше гърба ѝ и тя реши, че той се е намръщил, защото лъчите го заслепяват, а не защото тя се натрапва. Беше точно какъвто го описаха — едър мъж, висок, с черна коса, към

края на трийсетте. Това със сигурност бе Джо Уелч, управителят на фермата. Нейният управител, защото баща ѝ вече го нямаше. Информаторката на Алекс, дългогодишната икономка на „Уисълдаун“, Инес Джонсън, бе описала Джо Уелч като „поразително сексапилен“.

Дори наистина да беше така, Алекс не забеляза. Също като способността ѝ да се наслаждава на храната и да спи, удоволствието от секса, дори невероятната сладост да забележи някой сексапилен, ѝ бяха отнети от мъката. Да, мъжът пред нея наистина беше красив, с волево излъчване, лицето му бе с квадратна челюст, изглеждаше невероятно мъжествено може би защото не бе бръснат поне от два дни. Въпреки това тя не усети тръпка при вида на привлекателния мъж. За нея бе просто висок, с ослепително синя пухенка, която подчертаваше широките му рамене, стегнатите бедра и дълги крака в избелели дънки.

Поне пухенката бе в достатъчно ярък цвят, за да притъпи малко сивотата наоколо. Алекс впи поглед в светлата дреха и пое бавно, като внимаваше да не се подхлъзне на заледените места.

Той остана на мястото си, без да се усмихва, докато я наблюдаваше как се приближава, и Алекс се запита дали предполага коя е и защо е дошла.

По всяка вероятност нямаше представа. Смъртта на баща ѝ бе отразена във всички големи ежедневници на финансовите страници, като журналистите не бяха пропуснали пикантерията, че се бе самоубил заради финансов срив. Не бяха публикували нейна снимка, нито на друг от семейството, и те почти не бяха споменати.

Бе невероятно, че едно незначително покачване на лихвените проценти, няколко неподходящи инвестиции и едно самоубийство можеха да съсипят многомилionна империя и да я накарат да се срути. „Банкрут“ се оказа невероятно противна дума. Никога не бе предполагала, че може да бъде използвана за тяхното семейство, за техния бизнес. „Хейуд Харли Никълс“, здравната фирма на баща ѝ строеше болници, клиники и обекти на здравната каса из цялата страна в продължение на почти половин век. Само че адвокатите на баща ѝ, не, те вече бяха нейните адвокати, я уведомиха, че ако имат късмет и успеят да продадат всичко на прилична цена, може да получат пари, с които да покрият дълговете на баща ѝ и дори да остане нещо.

В противен случай, банкрутът бе единствената възможност. Това означаваше, че няма да остане абсолютно нищо за нея, за сестра ѝ, за

мащехата ѝ и за останалите наследници на баща ѝ. Мърседис, шестата съпруга на баща ѝ, неговата вдовица, получи няколко истерични пристъпа, когато след погребението разбра, че ги очаква бедност.

Ако чувствата ѝ не бяха толкова притъпени, Алекс също щеше да изпадне в истерия.

Черна ограда отделяше ширналото се поле от конюшната, а червена метална порта прекъсваше алеята. Алекс пристъпи до нея, откъсна поглед от яркосиния маяк и се опита да се справи с резето. Металът ѝ се стори пронизващо студен и тя не успя да задвижи пръстите си, за да отвори.

Чу от другата страна на портата да се приближават стъпки и вдигна поглед. Мъжът, който по всяка вероятност беше Джо Уелч, крачеше към нея по посипаната с чакъл алея. Кафявите му ботуши изглеждаха стабилни дори на чакъла.

— Господин Уелч? — попита го тя, когато мъжът приближи. Гласът ѝ бе нисък и дрезгав, не издаваше нито любопитство, нито враждебност, безличен глас, с който се бе сдобила след погребението. Безжизнен глас, като нея самата.

— Аз съм — гласът му бе дълбок и с лек южняшки акцент, който щеше много да ѝ допадне при други обстоятелства. Когато стигна до портата, погледите им се срещнаха и тя видя, че очите му са сини, светлосини, обрамчени от черни мигли. В тях нямаше весели искри, каза си тя и се намръщи, а и той не изглеждаше особено гостоприемен.

— Аз съм Александра Хейуд.

— Знам коя сте — гласът продължаваше да звучи рязко.

Отключи портата без усилие и я отвори. Покани я да влезе, без да каже и дума. Тя пристъпи напред в двора около конюшната и усети как глезенът ѝ се изкривява, когато тънките токчета не намериха опора на чакъла. Автоматично протегна към него ръка — жест, заучен в скъпи училища и пансиони само за избрани. Той стисна устни, погледна протегнатата ѝ ръка и на нея ѝ се стори, че му стана неприятно. Въпреки това пое ръката ѝ и я стисна. Дланта му беше едра и стегната, кожата — грапава и много топла. Алекс неволно потръпна, когато той пусна ледените ѝ пръсти. В подобни моменти имаше чувството, че никога повече няма да усети топлина.

— Познаваме ли се? — попита тя и се зачуди дали той има представа защо е дошла. Държеше се почти враждебно, каза си

младата жена. Дали това не бе обичайното му поведение?

— Срегнахме се на погребението на баща ви — той затвори портата и дръпна резето.

— Аха — не знаеше какво да отговори.

Дори да е бил там, тя не го помнеше, което я изненада, защото той бе от мъжете, които не се забравят лесно. Истината бе, че тя не помнеше много от този ден. Скръсти ръце на гърдите си, за да се предпази от режещия студ, и го погледна.

— Моля да ме извините. Не си спомням. Всичко от онзи ден ми е като в мъгла... Благодаря ви, че дойдохте. Филадельфия е далече от Симпсънвил.

Той кимна.

— Моите съболезнования за баща ви, госпожице Хейуд.

Алекс чуваше тези думи толкова често през последните пет седмици, че имаше чувството, че вече са гравирани на сърцето ѝ.

— Благодаря.

Той стоеше до портата и я наблюдаваше. Тя бе стъпила на по-високо място и въпреки това той изглеждаше значително по-висок от нея. Не само височината на мъжа, ами и нетрепващото му лице биха се сторили страшни на човек, който лесно се плаши.

— Предполагам, че сте тук, за да се срещнете с мен — не си бе въобразила, че се държи враждебно. Личеше по гласа му.

— Точно така.

— Елате в конюшнията. Трябва да довърша нещо.

Той пое нагоре по хълма и ботушите му заскърцаха по чакъла. Тя се съобрази с бързите крачки, въпреки че леко се клатушкаше, докато токчетата ѝ потъваха сред камъчетата. Когато забеляза, че ѝ е трудно, той плъзна ръка и я стисна за лакътя, за да я задържи. Дори през палтото усети силата на ръката му.

ГЛАВА 4

— Трябва да ви призная, че ме изненадахте, като се появихте така неочаквано. С какво мога да ви помогна?

Тя отново се олюля, когато токчетата ѝ не намериха опора. Ръката му на лакътя ѝ се стегна. Алекс въздъхна дълбоко и пое влажния студен въздух, напоен с мирис на кал. Стисна зъби, отблъсна нахлулата отново мъка и си напомни, че има цел. Гласът ѝ стана остър.

— Разбирам, че е събота, и се извинявам за натрапничеството, но има някои неща, свързани с фермата, които трябва да бъдат незабавно уточнени. Момичето, с което говорих по телефона, ми каза, че сте в конюшната зад къщата, да дойда тук. Така и направих.

— Конярите работят седем дни в седмицата, госпожице Хейуд, така че не се притеснявайте. Не се натрапвате. Предполагам, че на телефона е била дъщеря ми, Джени — гласът му прозвуча сухо.

Вече бяха почти пред конюшната и Алекс с изненада позна ритъма на „Блек Сабат“. Според нея хардрокът и този мъж бяха противоположности, но не биваше да забравя тийнейджъра, когото видя на вратата. Сигурно той слушаше хардрок.

Мъжът продължи.

— Защо не оставихте съобщение? Щях да дойда в „Уисълдаун“ да ви видя. Така нямаше да се налага да ме търсите.

— Няма нищо. Приятно ми беше да поизляза малко. Тъй като ще бъда тук само за уикенда, времето също е от значение.

Бяха пред конюшната. Момчето се дръпна от вратата и Алекс влезе. Уелч пусна лакътя ѝ и затвори скърцащата врата. Вътре бе топло, но не много. Разкривени луминесцентни лампи осветяваха вътрешността. Посрещна я миризма на пръст, която в никакъв случай не бе неприятна. Поне десет коня надникнаха от боксовете. От лявата ѝ страна се виждаше дъсчена стена с врата, а от дясната имаше открито пространство. Там се бе изправил огромен кон с червен косъм, толкова слаб, че личаха всичките му ребра. Бе завързан с кожена юзда за метален пръстен на стената. Въпреки че козината му нямаше блясък

и той изглеждаше измъчен от глад, не спираше да дърпа сено от хранилката, а в краката му бе оставен гребен и преобърнато ведро. Конят дъвчеше сено и я наблюдаваше с огромните си кафяви очи. Алекс пристъпи автоматично към него, привлечена от погледа му, който сякаш я повика. Двама мъже, единият — слаб, в дълго бежово палто като на ловец, другият — як, в дънки и черно кожено яке, бяха застанали до задницата на коня. И двамата се обърнаха към нея и я зяпнаха със същия открит интерес като животното.

Алекс не им обърна никакво внимание, пристъпи към коня и го погали по едрата глава, а след това обърна очи към Уелч. Той бе застанал настрани, а до него чакаше момчето.

— Това животно болно ли е? Защо е толкова слабо? — попита тя и гласът ѝ проехтя над бумтенето на „Блек Сабат“. Възможно бе конят да е от „Уисълдаун“, което означаваше, че е неин. Всъщност нямаше значение дали е неин или не. Тя обичаше конете и не можеше да понася някой да им причинява болка.

— Намали музиката, Джош — нареди Уелч.

Момчето се нацупи и се отправи към жълтия касетофон, поставен върху бала сено близо до вратата. Уелч пристъпи към Алекс и коня и бръкна в джоба. Извади ментов бонбон и започна да маха станиола. Музиката неочаквано спря и в първия момент шумът на фолиото изпълни тишината.

— Според мен конете тичат по-добре, когато са гладни — обясни Уелч и обърна поглед към нея тъкмо когато момчето отново пристъпи до него. Алекс се опули възмутено. Момчето заговори, без да ѝ даде възможност да каже какво мисли.

— Докараха го тази сутрин — обясни малкият и погледна укорително Уелч, а след това вдигна сините си очи към Алекс. — Мъжът, от когото татко го купи, се закле, че му нямало нищо. Каза, че открай време имал неугледен вид.

Конят бе протегнал глава към Уелч, нетърпелив да получи бонбон. Уелч погледна подигравателно Алекс, подаде му лакомството, погали го по неестествено тънкия врат, а животното схруска бонбона и из въздуха се разнесе мирис на мента. Възмутена, че ѝ се е подиграл, Алекс го погледна гневно. Дори той да бе забелязал негодуванието ѝ, никак не се притесни.

— Не е за вярване, че старият Кари те накара да му платиш трийсет хилядарки за този, Джо — намеси се мъжът с черното яке.

Алекс го погледна. Беше към един и осемдесет и пет, по-скоро приятен, отколкото красив, с кестенява коса, сресана назад, игриви кафяви очи и грубовати черти, които отиваха на едрото му тяло. Дватамата непознати наблюдаваха и слушаха с огромен интерес. Сега вече насочиха вниманието си към коня.

— Как се казва, *Танца на победата* ли? Със сигурност ще ти се танцува, ако успееш да го накараш да потича — той плъзна поглед към Алекс и се усмихна, когато очите им се срещнаха. Между другото, здравей, красавице! Какво смяташ да правиш през остатъка от живота ми?

Слисаната Алекс отново се ококори. Приятелят му до него се намръщи и заобиколи коня, за да се разбере, че не желае да има нищо общо с разговора. Конят изпръхтя, наведе бързо глава и я вдигна, побутна ръката на Уелч в безмълвна молба за още един ментов бонбон.

— Глупакът с голямата уста е Том Кинкейд, местният шериф — побърза да обясни Джо Уелч на Алекс, бръкна в джоба си и извади нов ментов бонбон. Започна да маха станиола. — По държанието му личи колко ум има в главата, но си е такъв по рождение и нищо не може да се направи, затова не му обръщайте внимание. Томи, това е Александра Хейуд. Нали се сещаш, дъщерята на Чарлс Хейуд.

— Леле, Боже — измънка шерифът и лицето му се сгърчи. *Танца на победата* схруска новия бонбон и наоколо се разнесе ароматът на мента. — Моите съболезнования за баща ви, госпожице Хейуд. — Алекс кимна и му протегна ръка. Кинкейд я стисна. Вместо да я пусне, той я задържа и отново се ухили. — Дори остатъкът от живота ми да е неусетно кратък, пак ми се иска да ви поканя на вечеря.

— Благодаря, но ще ви откажа — заяви Алекс и дръпна ръка. Вдигна поглед към Уелч, за да му напомни, че има нужда от няколко минути насаме с него. Преди да успее да му го каже, той заговори.

— След като ще се запознаваме, зад коня се крие Бен Райдър, местният зъболекар, а това е синът ми Джош — той отпусна ръка върху рамото на момчето.

Алекс се здрависа с всички и размениха по няколко думи.

— Татко, може ли да вървя? — попита нетърпеливо Джош, когато приключиха с любезностите.

Уелч насочи вниманието си към малкия.

— Боксовете изринати ли са?

— Да.

— Конете нахранени ли са? Имат ли вода?

— Да.

— Амунициите почистени и прибрани ли са?

— Да.

— Ще те хвана ли отново да пушиш? — лицето на Уелч бе станало строго, а гласът му бе толкова остър, че Алекс щеше да се разтрепери, ако бе на мястото на момчето.

— Не, господине.

— Тогава можеш да вървиш. Прибери *Танца на победата*, след това иди до къщата и помогни на Джени и дядо си.

Джош остана възмутен.

— Ама, татко! — възнегодува той. — Вече цяла седмица съм наказан! Направих всичко, което ми каза! Няма повече да пуша, обещавам! Моля те, пусни ме!

Уелч се намръщи, докато мислеше. След това кимна.

— Добре. Прибери *Танца на победата* и можеш да правиш каквото искаш. Кажи на Ели, че нямам нищо против да те остави в „Бърк“, когато отива на тренировка.

— Супер — Джош замахна с юмрук. Обърна се, за да развърже *Танца на победата*. Алекс погали едрия червен кон за последен път, преди момчето да го отведе.

— Може ли да поговорим... насаме? — попита Алекс с тих, но решителен глас, преди той да подеме наново разговор с другите двама, които обсъждаха качествата, по-скоро липсата на качества, на новата четиринога придобивка на Уелч.

— Разбира се. Заповядайте в офиса ми — той посочи с брадичка затворената врата. — Ако може да се нарече офис.

— Кари сигурно е бил пиан като противен скункс! Това е най-пършивото животно, което някога съм виждал — шерифът се обърна към зъболекаря и двамата поклатиха скръбно глави.

— Стига, Томи, престани — Уелч беше чул думите му и очите му заблестяха застрашително към шерифа.

Алекс отново усети силата на мъжа.

— Извинявай, Джо — шерифът очевидно се разкайваше за казаното. Изражението на Джо не се смекчи дори когато погледна Алекс.

— Насам — посочи той вратата.

Алекс пристъпи и токчетата ѝ пропаднаха в стърготините на пода. Уелч се пресегна, за да ѝ отвори вратата, след това се отдръпна и я пусна да мине.

Помещението бе малко, неприветливо, с белосани стени, линолеум на сиви капки и окачен таван с алуминиеви летви. На тавана имаше само една луминесцентна лампа и светлината бе приглушена. В самия център на стаята бе поставено метално бюро с плот от ламинат, отрупан с документи, а отзад се виждаше черен стол. Имаше и маса с включен компютър и телефон. На лявата стена, над метални шкафове, бяха монтирани рафтове с най-различни трофеи, снимки, книги и грамоти. Още два стола с метални облегалки и крака бяха поставени пред бюрото.

— Седнете — той посочи столовете, смъкна ципа на пухенката, но така и не я свали, приближи към бюрото, намести стола, погледна Алекс, поколеба се и зачака смръщен да седне. Южняците се държат винаги много възпитано, но Алекс не очакваше този мъж да се прояви като джентълмен. Тя седна, а след нея и той, примъкна стола по-близо до бюрото, отпусна ръце на плота и я погледна.

— Казвайте какво има — нареди той.

Обзета от неудобство, раздразнена, че той ѝ въздейства по този начин, Алекс се питаше как би могла да спечели малко време, затова кръстоса ръце и отпусна длани на коляното, преди да срещне погледа му.

— Няма приятен начин, по който да ви го кажа.

Той изви вежди.

Беше правила същото поне сто пъти след погребението, въпреки това така и не бе станало по-лесно. Наложил се да освободи персонала на четири къщи и да обяви за продажба и четирите. Екипажът на яхтата на баща ѝ трябваше да си търси нова работа, както и екипажите на частните му самолети, а сега и яхтата, и самолетите очакваха новия си купувач. Придружена от група адвокати, тя се бе обърнала към служителите на всяка болница, на всяка клиника и лично им бе съобщила лошите новини, че им предстои да бъдат закрити или

продадени, въпреки че адвокатите можеха да свършат тази работа вместо нея. Тъй като тя бе посочена за изпълнител на бащиното си завещание, като най-голямото му дете, с което той бе най-близък, бе преценила, че е нейно задължение да се заеме лично.

Сега трябваше да съобщи и на него. Алекс си пое дълбоко дъх.

— Господин Уелч, много съжалявам, но се налага да ви освободя от длъжност.

ГЛАВА 5

Той присви очи, когато новината достигна съзнанието му.

— Искате да кажете, че съм уволнен ли?

— Точно така — гласът на Алекс звучеше спокойно, а погледът ѝ не трепваше. — Давам ви трийсетдневно известие, което според мен е достатъчно справедливо.

Уелч сви устни и се облегна назад на стола, заклати се и впи невиждащ поглед в тавана. Както бе седнал, изглеждаше много едър и много... Алекс реши, че най-удачната дума е „*страшен*“, въпреки че не би признала колко се притесни от надвисналото мълчание. Небръснатите му бузи се изпънаха, устните му се превърнаха в тънка линия, а мускулите по силното му тяло се стегнаха. Бе повече от очевидно, че новината го свари неподготвен. След една дълга напрегната минута, той вдигна поглед към нея. Отпусна ръце на плота и се приведе напред. Очите му бълваха мълнии.

— Не е възможно.

Тя не бе очаквала той да спори с нея. Досега никой не си бе позволил да спори. Но и за пръв път се случваше да съобщи на един-единствен човек разтърсващата новина. Обикновено започваше с кратка реч пред събралите се, а адвокатите бяха до нея, готови да ѝ помогнат и да я подкрепят в случай на нужда, а щом приключеше, я отвеждаха. Този път, по лични съображения, тя бе преценила, че трябва да свърши работа съвсем сама.

Изглежда, бе сбъркала в преценката си.

Събра сили, съсредоточи се и срещна погледа му.

— Говоря напълно сериозно, господин Уелч, можете да ми вярвате.

— И кой ще дойде на мое място?

— Никой. Работното място се закрива.

— Работното място се... — той замълча, сякаш думите не му достигаха, поклати глава и тогава продължи, без да откъсва тежкия си поглед от нея. — Как така се закрива? Не можете да закриете

работното ми място. Тук има шестстотин и седемнайсет акра обработваема земя, за която се грижа, госпожице Хейуд. Всяка година се засяват сто и петдесет акра царевица и соя и сто акра тютюн. Вие разбирате ли нещо от отглеждането на тютюн или постъпателното засаждане на културите; ами за сезонните работници и всичко останало? — Алекс поклати глава. — И аз така си мислех. Освен това четири от конете ви са в „Чърчхил Даунс“, два са в моята конюшня, а има и още в конюшната на „Уисълдаун“. Вие сама ли смятате да се грижите за тях?

— Конете ще бъдат продадени.

— Какво? — в този момент ѝ се стори, че той е готов да скочи от стола, да заобиколи бюрото и да я удуши. — Не можете да го направите! Няма никаква представа какво се опитваме да направим с тези коне! Мама му стара, почти бяхме постигнали желаните резултати!

Алекс вирна предизвикателно брадичка, когато гневът ѝ заклокочи. Не бе свикнала никой да разговаря с нея по този начин, нито пък да чува ругатни.

— Мога и ще го направя. Пет пари не давам какво сте искали да правите с конете. Работата е там, че няма да го правите за мен.

Мисията бе приключена. Алекс се изправи.

— Имате ли купувач? — въпросът я порази като парче скала.

— Това е ваша работа, господин Уелч. Говоря за продажбата на конете. Трябва да се справите с този въпрос за трийсетте дни, които ви дадох. Фермата ще бъде продадена, но вие не се притеснявайте. Моите хора ще се заемат с този въпрос.

— Продавате „Уисълдаун“? — той бе толкова изумен, все едно че го бе ударила. Уелч или бе забравил за добрите обноси, или в този разгорещен момент не успяваше да мисли. Все още седеше, въпреки че тя се бе изправила и го наблюдаваше с леден поглед. Облегна се назад на стола и започна да барабани с пръсти по плота. Не откъсваше очи от нейните. — Вие имате ли представа каква перла притежавате? Фермата „Уисълдаун“ е сред малкото толкова големи имения, запазили се непокътнати. Шестстотин и седемнайсет акра първокласна обработваема земя! Вие какво, да не би да се каните да го продадете на някой предприемач, а? Ще го оставите да накъса земята и да построи по една къща на всеки четвърт акър ли? Баща ви сигурно се обръща в

гроба си! Той толкова обичаше това имение. По дяволите, и аз го обичам! През осемте години, откакто съм управител, си скъсвах задника от работа седем дни в седмицата, за да може „Уисълдаун“ да се издържа сама. Мама му стара, през последните пет години дори докарах печалба! Вие имате ли представа колко е трудно това? А тъкмо щяхме да направим печеливша и конюшнията! Две от кобилите... Ама вие не разбирате и дума от онова, което ви говоря, нали? Май само си хабя приказките.

— Каквото и да кажете, господин Уелч, аз няма да променя решението си. Конете ще бъдат продадени. След като изтече трийсетдневният срок, вие оставате без работа. Точка по въпроса — гласът на Алекс бе студен. Беше ѝ трудно да овладее гнева си, но нямаше да се предаде.

— Конете ще бъдат продадени — той се изправи, стиснал устни, а в гласа му се прокрадна горчивина. Натъпка ръце в джобовете на дънките си. Пухенката се разтвори при това неочаквано движение и отдолу се показа бархетна риза на червено и сиво каре, облечена върху бяла тениска, която подчертаваше загара по лицето му. — Вие давате ли си сметка, че ще получите много повече, ако изкарате до лятната разпродажба в Кийнланд? Или поне докато заплодените кобили родят?

— Нямам намерение да споря с вас, господин Уелч. Разполагате с трийсет дни, за да ликвидирате инвентара — Алекс се обърна и направи крачка към вратата. Нямаше смисъл да продължава агонията. Беше казала каквото трябваше, а на него му се налагаше да приеме нещата такива, каквито бяха.

— Ликвидиране на инвентара! Господи! — той заобиколи бюрото с две крачки, стисна я за ръката и я завъртя към себе си. Тя бе висока метър и седемдесет, сравнително висока, а токетата я правеха още по-висока. Въпреки това той се оказа надвесен над нея и ѝ се наложи да извие нагоре глава. Широките му рамене я накараха да се почувства дребна и незначителна, а когато едрите му длани стиснаха ръцете ѝ, тя осъзна, че няма да може да се измъкне. Усети силата на пръстите му през палтото и в същия момент я завладя неприятен страх.

Алекс започваше да губи самообладание. Не понасяше грубата мъжка сила, както не понасяше и ругатните. Той я наблюдаваше побеснял, докато изричаше внимателно всяка дума.

— Има два основни проблема, когато става въпрос за ликвидиране на инвентара. Първо, говоря за конете, които баща ви закупи наскоро. За единия плати един милион и двеста хиляди, а за другия деветстотин и осемдесет хиляди. Да не говорим за кобилите, оставени в „Сторм Кеш“ за оплождане. Те също са достатъчно скъпи. Има и други. Да се намерят купувачи по това време на годината, няма да е никак лесна задача. Няма интерес. Ами останалите? Ще трябва да ги убият, за да ги направят на лепило или на кучешка храна. Баща ви ги държеше тук и плащаше за храната и грижите по тях много след като те вече не ставаха за надбягвания, защото ценеше постиженията им в миналото и ги обичаше. Обричатے на смърт животни, които той обичаше, госпожице Хейуд. Сигурна ли сте, че го искате?

— Пуснете ме веднага — изсъска тя през зъби и очите ѝ заблестяха предизвикателно. Твърде ядосана, за да прояви предпазливост, се опита да изтегли ръце. Така и не успя; той бе прекалено силен. След секунда все пак я пусна, ръцете ѝ увиснаха, а той отстъпи назад, въпреки че личеше колко е ядосан. — Не се опитвайте да ме манипулирате със сълзливите си истории, господин Уелч. Няма да стане.

— Не се опитвам да ви манипулирам — гласът му прозвуча тих и решителен. Очите му искряха от гняв, когато срещнаха нейните. Пъхна ръце в джобовете на дънките, сякаш се опитваше да се въздържи да я сграбчи отново. — Опитвам се да ви накарам да видите какво невъзможно идиотско и невероятно нечовешко дело ме карате да извърша. Не мога да продам тези коне. Не и за трийсет дни. Не и при тези условия. Не мога да го направя и няма.

— След като не сте в състояние да продадете конете ми, господин Уелч, значи не ми оставяте избор, освен да предприема други мерки, за да се справя с проблема. Сам знаете, че има и други начини. Адвокатите вече ме уведомиха, че може да се организира търг за подобна крупна продажба.

— Търг ли? Безчувствена, нагла... — той замълча, но очите му пламтяха и онова, което не изказа, беше повече от ясно.

На Алекс вече ѝ бе омръзнало. Тя изпъна гръб и го погледна право в очите.

— Вие сте уволнен, господин Уелч. От този момент сте без работа. Трийсетдневното известие вече не важи.

Обърна му гръб и отново се отправи към вратата. Беше побесняла и вината бе негова. Много добре познаваше това усещане и с удивление разбра, че това бе първото истинско усещане, което изпитваше след смъртта на баща си.

В този момент усети, че възвръща стария си дух.

Гласът му я последва, подигравателен и презрителен.

— Общо са двайсет и два и тук, и в „Чърчил“, и в конюшната на „Уисълдаун“. Хранят се в пет часа с овес и сено. Тореадор е на антибиотици. Чудеса има малка рана на копитото и му е предписан мехлем. Глезльо отново кърви и трябва да се повика лекар. Има и още много. Ще се справите ли, госпожице Хейуд? Може би ще вземете друг, който е наясно какво трябва да се прави? Браво.

Алекс спря и стисна устни. Това бе най-противният мъж, с когото някога се бе сблъсквала. Не можеше да го понася, не искаше да има нищо общо с него и с радост разбра, че щом излезе от тази конюшня, няма да го види никога повече. Той обаче беше прав и макар да бе заслепена от гняв, не бе чак такава глупачка, че да не обърне внимание на думите му.

Стисна зъби и се обърна към него.

— Добре, господин Уелч. Ще взема думите си обратно. Отново разполагате с трийсет дни. Нито минута повече. През тези трийсет дни конете на „Уисълдаун“ да са продадени. Разбрахте ли ме?

Погледите им останаха преплетени дълго време, през което тя не трепна.

Той отново сви устни и за момент ѝ се стори, че се кани да поднови спора. Вместо това управителят кимна. *Победа*, каза си Алекс, особено ако се направеше, че не е забелязала свитите му юмруци и напрежението му. Реши да не обръща внимание на тези подробности, отново му обърна гръб, излезе от офиса, мина през конюшната, без да поглежда назад, макар да усещаше очите му върху себе си.

* * *

— Кучка — прошепна вбесеният Джо, спря до вратата на конюшната и се намръщи след отдалечаващата се Александра Хейуд. Ръцете му бяха свити в юмруци и той едва се въздържа да не ги

притисне към пулсиращите слепоочия. Трийсет дни, за да се отърве от двайсет и два коня. По дяволите, беше му безкрайно неприятно да предложи на друг дори един, особено при подобни обстоятелства. Само че нямаше избор. Колкото и да не му се искаше да признае, тя бе тази, която решаваше.

Конете бяха нейни.

— Кучка — повтори той, този път по-високо.

— Леле, човече, тази жена е върхът — Томи се приближи и положи ръка на рамото му. В гласа му звучеше неприкрито възхищение, докато оглеждаше стройната Александра Хейуд в гръб. Гъстата ѝ руса коса бе като светъл фар на фона на притъмнялото небе. — Не бих имал нищо против да ми е шефка. Ако извадиш късмет, може да те подгони. Аз на твое място не бих си направил труд да бягам.

Джо не обърна внимание на казаното. Искаше му се да забрави за нея. Затвори вратата на конюшната и тя щракна. След това се обърна и огледа помещението с мрачен поглед. Почти половината от доходите му се стопиха, а с тях и мечтите, които градеше през изминалите осем години. Все още не можеше да осъзнае какво се случва.

Целта му да построи конюшня, известна по цял свят, бе съсипана. А смъртоносният удар щеше да бъде продажбата на конете. Да не говорим, че трябваше да свърши тази работа за трийсет дни. *Честита Коледа и на вас, госпожице Хейуд*, помисли си мрачно той.

По-скоро би си прерязал вените.

— Мама му стара, Джо, имаш вид на препикан. Какво става?

Джо си пое дълбоко дъх, за да се успокои поне малко. Сляпата ярост можеше да му докара единствено инфаркт. Двамата с Томи тръгнаха навътре. Бяха приятели още от времето, когато ходеха заедно на детска градина при госпожица Морийн, и се познаваха отлично. Двамата нямаха тайни. Новините са разнасяха неестествено бързо в Симпсънвил, а скоро щяха да плъзнат из света на коневъдите. Така беше тук. Всички знаеха какво става с останалите и нямаше смисъл да крие.

— Тя ме уволни. Ще продава фермата. Нареди ми да продам конете. Разполагам с месец — гласът му прозвуча груб и нетърпелив. Усети как в гърдите му напъва болка. *Сюлейман, Тореадор, Сребърна звезда* — Господи, колко обичаше *Сребърна звезда*! В момента бе

дадена за оплождане и струваше поне половин милион долара. Нямахме начин да я купи...

Томи се облещи.

— Това някакъв майтап ли е?

— Няма майтап, Томи.

— Кучка мръсна! — в гласа на Томи се прокрадна гняв и Джо изпита известно успокоение, че приятелят му се чувства по същия начин като него. — Ще бъде адски трудно, мой човек. Да не кажа невъзможно.

— Знам — намръщи се Джо. Томи го погледна притеснен. Очевидно не знаеше как да изрази съчувствието си.

— Знаеш ли, Джо, не ми се иска да обсъждам преценката на баща ти — когато става дума за коне, знаеш, че той обикновено се оказва прав — но конят, който те убеди да купиш — говоря за *Танца на победата* — той изобщо не струва трийсет хиляди. Къде каза, че си го намерил? — Бен се приближи. Клатеше бавно оплешивяващата си глава. Метър и деветдесет, жилав и слаб, с мръсна кестенява коса, която оредяваше все повече, по лицето му вечно бе изписано тревожно изражение, за което приятелите се шегуваха, че е предизвикано от страха кога ще окапе и останалата му коса.

— На едно надбягване в Пимлико — отвърна разсеяно Джо, вече замислен на кои потенциални купувачи може да се обади. След като се налагаше да продава, щеше да се постарее, защото искаше най-доброто за своите — нейните — коне. Да ги настани при отговорни хора, още повече по това време на годината, щеше да се окаже трудна задача. Денят на благодарността приближаваше, а три седмици по-късно бе Коледа. Коневъдите щяха да са в предпразнично настроение, както и останалата част от страната.

Весели празници и на вас, госпожице Хейуд.

— Бен, човече, Джо току-що са го уволнили. Тя продавала фермата. Той трябва да ги продаде до един. Та това са неговите коне — Томи говореше тихо, все едно че Джо имаше рак и всеки момент щеше да се случи най-лошото.

— Я не ме бъркай, Томи — Бен също им бе приятел от детската градина. Познаваха се толкова отдавна, че бяха като семейство. Това си имаше и добрите, и лошите страни.

— Изобщо не те бъркам. Казвам ти истината.

— Така е, Бен, истина е — обади се нещастно Джо, преди Бен да попита и дума. Зъболекарят се закова на място и погледна разтревожен Джо.

— А ти какво ще правиш?

Джо сви рамене. Беше толкова ядосан, че му идваше да изреве, а болката в гърдите му ставаше все по-силна. Нямахше смисъл да им разкрива всичките си тревоги.

— Конете са нейни. След като иска да ги продаде, добре. Бен продължаваше да клати глава.

— Значи дойде просто така и се разпореди. Ти нямаш ли договор?

Джо погледна изумен Бен. Когато Александра Хейуд пусна бомбата, той бе забравил да мисли. Всяка година подписваше някакъв документ, изпратен от адвокатите на Чарлз Уестуд. Първия път го прочете. За последен път го бе видял на бюрото си през септември. Подписването на договора се бе превърнало в рутина, така че той дори не го поглеждаше, просто надраскваше името си и приключваше. Договорът го задължаваше да управлява ферма „Уисълдаун“ и да работи като треньор на конете. Това бе договор, който обвързваше и двете страни чак до декември догодина.

— Ами да! Имам, разбира се!

Тримата се спогледаха мълчаливо.

— Тогава върви да съобщиш на Атила — Томи се ухили. — Атила, какво ще кажете, а? Добре й пасва, нали?

Джо остана мрачен.

— Май ще отида да си поговоря още малко с госпожица Хейуд. Трябва да я хвана, преди да тръгне да организира търг или някоя друга простотия.

ГЛАВА 6

Когато Алекс паркира колата на алеята пред „Уисълдаун“, отново бе потънала в черни мисли. Беше ѝ се наложило да съобщи неприятната новина на толкова много хора, че почти бе свикнала, въпреки това все още ѝ беше трудно. Дори когато потърпевшият беше противен тип като Джо Уелч.

Разговорът им може и да беше крайно неприятен, но поне приключи, каза си тя. Беше поела неприятните задължения след смъртта на баща си и бе направила необходимото по ликвидацията. Трябваше да се гордее със себе си, че се справи в тази трудна ситуация — и с този невъзможен мъж — с финес и твърдост. Така би постъпил и баща ѝ, ако му се налагаше. Притисна я умора. Наистина беше изтощена. Ако можеше да си легне още сега, щеше да спи дни наред.

Сякаш сблъсъкът с управителя бе изцедил последните ѝ сили.

Уелч нямаше представа колко ѝ е неприятно да се раздели и с „Уисълдаун“, и с конете. Той беше прав. Баща ѝ наистина обичаше и фермата, и животните и тя трябваше да запази имението в негова памет. Два пъти в годината той идваше тук и очакваше тези посещения с огромна радост и нетърпение, за да се отърси от стреса, който непрекъснато го съпътстваше. Понякога се случваше да идва по за един уикенд през лятото само за да провери как напредва любимият му кон. „Уисълдаун“ бе от покупките, които бе направил единствено за да си достави удоволствие, и не бе очаквал финансова изгода. Фермата бе безкрайно скъпо удоволствие, което повече не можеше да си позволи, и се налагаше да я продаде.

Ако бе постъпила, както предложиха адвокатите, и бе оставила Джо Уелч на тях, щеше да избегне днешния сблъсък. Фермата все пак щеше да донесе много и те нямаха нищо против да се заемат. Можеше да остане във Филадельфия и да продължи живота си.

Трябваше да дойде. Освен това, да съобщи лично неприятната новина на Джо Уелч, бе извинението да посети това място още веднъж. Не обърна внимание на съветите на приятелите си, които настояваха,

че посещението ще бъде болезнено, и нареди на адвокатите да я оставят да се справи сама. След като баща ѝ почина, тя се опитваше да докаже на всички, че се справя успешно, но вече се страхуваше, че няма да издържи още дълго. Истината бе, че изобщо не се справяше както трябва. Чувстваше се празна, самотна, уплашена, предадена. Когато бе повдигнат въпросът да се отърве от „Уисълдаун“, тя усети непреодолимо желание да дойде отново на мястото, което баща ѝ обичаше толкова много, същото място, на което бе починал. Трябваше да види къде се е случило нещастieto, да усети обстановката, да намери отговори. В противен случай никога нямаше да успее да приеме смъртта му.

Баща ѝ да се самоубие! Това бе просто невъзможно, напълно нетипично за баща ѝ, сигурна бе. Следователно изникваше въпросът доколко го бе познавала.

Бе убедена, че двамата са много близки. Очевидно не е било вярно.

Алекс си пое дълбоко дъх и в дробовете ѝ нахлу студен влажен въздух. Не ѝ се отразяваше добре да мисли непрекъснато за загубата, затова трябваше да насочи мислите си в друга посока. Спря на верандата и погледна ширналите се поля. Макар денят да бе неприветлив, наоколо бе истинска красота. Накъдето и да се обърнеш, се виждаха ливади и възвишения. Недалече имаше само две къщи — един покрив и бялата къща, в която живееше Джо Уелч със семейството си. Конете, покрити с чулове в червено и бяло — цветовете на „Уисълдаун“ — бяха пръснати по поляните.

Самата къща бе от едри камъни, строена десетилетия преди Гражданската война. Преди години някой бе модернизирал къщата, бе преустроил част от стаите в бани и бе сменил тръбите и електрическата система, иначе къщата си оставаше непроменена. Старите камъни бяха боядисани в бяло, а двойната веранда отпред надничаше иззад шест високи коринтски колони. Сякаш бе попаднала в света на „Отнесени от вихъра“.

За пръв път дойде тук, когато баща ѝ купи имението. Беше на петнайсет и се опитваше да се пребори с излишните килограми, бунтарския си дух и новата мащеха (номер три, Алиша), бивша манекенка, слаба и източена като тръстика, злобна като настъпена

змия. Бяха и баща ѝ и тригодишната ѝ сестра Нийли. Семейството издържа тук цели две безкрайни седмици.

На следващото лято Алисън беше бивша съпруга, а подобни семейни посещения повече нямаше.

Въпреки това тя си спомни как двамата с баща ѝ обикаляха, за да ѝ покаже той всичко, и сърцето ѝ отново се сви.

Как само ѝ се искаше той да е до нея в този момент, мислеше си тя, а гърлото ѝ се стегна, докато повтаряше мисълта като молитва.

Нещо студено и мокро докосна лицето ѝ. Тя се стресна. Вдигна поглед и чак сега усети, че е започнало да вали. Нова капка падна на косата ѝ, тя изостави спомените и влезе в къщата.

Отвътре я лъхна топлина и мирис на лимонов препарат за мебели. Червеният персийски килим придаваше свежест на дървения под в просторното антре. От високия таван се спускаше кристален полилей „Уотърфорд“. Официалният хол бе в кремаво и бежово и единствената украса тук бе купа с копринени рози. От хола се влизаше в огромна трапезария с тежки старинни мебели. Вратите и на двете стаи бяха махагонови. Широко стълбище отвеждаше към втория етаж. Зад него се виждаше летящата врата към кухнята.

— Кажете, намерихте ли Джо? — Инес се появи усмихната от задната част на кухнята. Някогашната бежанка се бе омъжила за местно момче. Сега бе към петдесетте, доста закръглена, с овално лице без нито една бръчка. Днес бе в червен изкуствен клин и блузон на розови и червени цветя, нахлузила пухкави пантофи. Алекс се запита разсеяно дали това е обичайното ѝ облекло, когато е на работа. По принцип още от дете бе свикнала домашните помощници да са в строги черни униформи.

— Да, открих Джо — отвърна сухо Алекс, свали палтото и го подаде на икономката.

— Много е красив — Инес пое палтото с въздишка. — Жалко, че си няма жена. Горкичкият. Горките дечица.

— Какво е станало с жена му? — по тона на Инес личеше, че тук има нещо.

— А, не беше стока тя. Избяга, просто го остави и него, и малките. Още преди години. Така и не се върна. Той се разправя с онези три *requienos* съвсем сам, което е доста трудно за един мъж.

— Така ли? — Алекс усети как я бодва съчувствие към човека, макар да бе нетърпим, ала побърза да си напомни, че не може да му помогне с нищо, така че нямаше смисъл да се чувства виновна. Трябваше да поговори с икономката за нещо друго. Въпреки че Инес идваше тук само по веднъж в седмицата, тя работеше всеки ден, когато някой от семейството пристигаше. Дали не е била тук онази нощ...

— Инес... — Алекс замълча. Трудно ѝ бе да изрече въпроса. Думите щяха да ѝ причинят нова болка. Опита отново. — Ти си била на работа по време на последното идване на баща ми, нали? Да си забелязала нещо по-различно от обикновено. Да е бил тъжен или... депресиран?

Жената я погледна тъжно.

— Много хора ми зададоха същия въпрос. Не, госпожице. Беше си същият, както обикновено, много мил господин.

Много мил господин. Алекс преглътна с усилие.

— Онзи последен ден... ти беше ли тук? — Инес кимна. — И всичко си беше както обикновено, нали? Нямаше нищо по-различно?

— Не, госпожице — в очите на икономката се появи тревога. — Когато го видях за последно, той беше весел, смееше се, играеше на карти с гостите си. Когато дойдох на следващата сутрин, разбрах, че Джо го е открил, така че... Просто не можах да повярвам.

Алекс не бе сигурна, че е разбрала правилно.

— Джо... Джо Уелч ли го е открил? Той ли е открил тялото на баща ми?

— Да. Вие не знаехте ли? Мислех, че затова искате да говорите с Джо.

— Не — Алекс поклати глава. Инес все още не знаеше нищо за уволненията, нямаше представа, че и на нея ѝ предстои да чуе същата неприятна новина. Само че в този момент Алекс нямаше сили да ѝ каже. Щеше да ѝ дойде много. Май щеше да се откаже и да остави адвокатите да се оправят. — Не знаех. Аз...

Телефонът звънна и я прекъсна. Иззвъняванията бяха къси, но остри.

— Искате ли аз да се обадя? — попита Инес.

Алекс кимна и жената се отправи към кухнята, оставяйки вратата широко отворена. Алекс чу гласа ѝ, но не обърна внимание. След като Джо Уелч е открил тялото на баща ѝ, значи трябваше да поговори

отново с него, колкото и да ѝ беше неприятно да го пита. Държеше да разбере всичко възможно. Колкото повече научеше, толкова по-спокойна щеше да бъде.

— За вас е — Инес се появи на вратата на кухнята. — Някой си господин Пол О'Нийл.

Лицето на Алекс светна. Пол бе годеникът ѝ, но снощи не успя да го открие, затова остави съобщение на телефонния секретар. След погребението той бе невероятно търпелив. Отначало тя бе много разстроена, след това бе завладяна от емоционално и физическо безразличие, така че сексуалният им живот бе истински провал. Какъв провал, те просто бяха престанали да се любят. Трябваше да преодолее този проблем, когато се върне, каза си тя. Освен това от доста време го бе оставила сам. През изминалата седмица пътуваше непрекъснато между Ню Йорк и Ел Ей, за да уреди всичко около завещанието на баща си. Като се замисли, май не беше виждала Пол от миналия четвъртък. Сватбата им бе насрочена за девети април, двацет и осмия ѝ рожден ден. Както и всичко друго в живота ѝ напоследък, плановете за церемонията бяха провалени. Април ѝ се струваше прекалено скоро и тя се съмняваше, че ще успее да се отдаде на Щастieto. Освен това се налагаше да направят скромна церемония.

— Ще говоря от библиотеката — каза Алекс, обърна се, а Инес кимна и се върна в кухнята.

Алекс усети как настроението ѝ се подобрява още преди да е чула гласа на Пол. Бяха се запознали, докато правеше оглед на двестагодишна, наскоро ремонтирана, бизнес сграда във Филадельфия, където той работеше. По професия фотограф, тя снимаше интересни архитектурни и природни забележителности за албуми. Професията ѝ не беше много доходна, но тя не разчиташе единствено на парите, които изкарваше.

В първите месеци, когато започнаха да излизат заедно, Пол нямаше представа чия дъщеря е. Предложи ѝ брак през септември и тя веднага прие. Месец по-късно баща ѝ почина и животът ѝ започна да се разпада.

Сред целия хаос Пол бе до нея. Колко бе хубаво да знае, че той я обича и подкрепя, че може да разчита на него в тези мъчителни дни.

Библиотеката бе огромна стая с висок гипсов таван. Рафтовете стигаха чак до тавана на три от стените. Бяха натъпкани с книги,

снимки и какви ли не спомени. Четвъртата стена бе в наситено зелен цвят и на нея изпъкваше огромна камина и великолепна, ръчно рисувана, плоча. На комина, сред папагалите, които красяха двете страни на плочата, бе закачен портретът на последната ѝ мащеха, Мърседис, дългата ѝ черна коса със синкави отблясъци сякаш бе плиснала по балната рокля на „Версаче“.

Наскоро Алекс разбра, че портретите на предишните пет съпруги на Чарлс Хейуд бяха преместени на склад във Филадельфия. Сигурно всеки път, когато баща ѝ се развеждаше или женеше отново, той подменяше портретите на бившата си жена. Това бе смешно. Може би след години, когато шокът от смъртта му отзвучеше, щеше да си спомни този факт и да се посмее.

Сега малко се развесели и болката намаля. Потисна въздишката си, седна на удобен кожен стол зад лакирано дърво от орех. Отгоре бяха оставени сребърна химикалка и жълт бележник, в който, слава Богу, нямаше нищо написано от баща ѝ. Веднага си представи как баща ѝ седи зад бюрото, говори по телефона и драска нещо. Представи си го толкова ясно, сякаш бе пред нея.

Защо, татко, защо?

Беше забелязала, че болката я завладяваше веднага щом ѝ се оставеше. Насили се да не мисли за баща си и посегна към слушалката.

— Пол?

— Алекс? Ти ли си?

— Ти друг ли очакваш? — попита шеговито тя. Щом чу гласа си, образът му изникна пред очите ѝ. Той бе с великолепна тютюнево кестенява коса, сресана назад, за да открие изваяно скулесто лице, светли лешникови очи, дълъг прав нос и тънки, но изваяни устни. Той бе висок, забележителен красавец, впечатляващ и много възпитан, изтънчен мъж, в когото бе лудо влюбена. Беше удоволствие дори да разговаря с него по телефона. Едва когато се отпусна, разбра колко напрегната е била. Усмихна се и завъртя стола към високите прозорци с копринени завеси. — Пол, толкова се радвам, че чувам гласа ти! Вкъщи ли си? Как ми се иска да бях до теб.

— Не съм в града, Алекс. Виж, Алекс, трябва да ти кажа нещо.

На младата жена ѝ се стори, че гласът му звучи особено. Нервен ли беше? Та тя говореше с Пол, най-самоуверения човек, когото

познаваше, и никога досега не бе забелязала да се притесни от нещо.

— Да не би нещо да не е наред? — попита тя. Още преди да чуе отговора му, вече знаеше, че казаното няма да ѝ хареса.

— Не ми е никак приятно да ти съобщя по този начин. Господи, но тебе все те няма напоследък. Така че ти сама си виновна.

— За какво става дума? — полагаше огромни усилия да говори спокойно.

Последва кратко мълчание.

— Виж, снощи се ожених — заяви Пол. — Съжалявам, Алекс, но между нас не вървеше и ти знаеш не по-зле от мен...

— Снощи... си... се... оженил? — прекъсна го Алекс, неспособна да повярва. Изговори всяка дума отчетливо, за да е сигурна, че не греша.

— Да, ами, аз, то...

Преди той да продължи, Алекс го прекъсна.

— Оженил си се снощи? Не е възможно. Ние с теб сме сгодени. Двамата с теб сме сгодени. Сватбата е определена за април. Нося пръстена ти — тя погледна глупаво огромният изящен диамант на лявата ръка.

— Задръж пръстена — предложи нетърпеливо Пол. — Сигурен съм, че Тара няма да го иска, а и аз имам намерение да ѝ купя друг. Работата е там, че аз...

— Тара ли? Тара Голд? — Тара Голд бе дъщерята на един от най-богатите мъже в Пенсилвания. Като се замисли, Алекс си спомни, че Пол работеше на комисионна за баща ѝ цялата есен. А Тара се появяваше почти винаги, когато Алекс и Пол бяха заедно някъде, оглеждаше чертежите, ходеше по коктейли и партита, носеше разни неща в офиса на Пол. Очевидно е била около него, когато Алекс я е нямало. Алекс дори не обръщаше внимание на слабото мургаво миньонче. — Снощи си се оженил за Тара Голд? Снощи ли каза?

Това бе невъзможно. Просто не можеше да повярва. Това бе някаква шега. Докато се опитваше да се овладее, Алекс знаеше, че не е никаква шега, че той ѝ казва истината, че наистина ѝ е причинил немислимото, но това не бе възможно...

— Всичко се случи невероятно бързо — Пол се опитваше да се отбранява, бе очевидно, че не изпитва никаква вина. — Тебе те

нямаше, а тя бе непрекъснато до мен и нещата просто тръгнаха от само себе си и...

— Тя има много пари, каквито аз вече нямам, а баща ѝ има влияние, докато моят е в центъра на скандал, да не говорим, че е мъртъв — уточни с горчивина Алекс, сигурна, че това е истината. За да се ожени за Тара Голд така прибързано, Пол със сигурност се е интересувал от парите ѝ, които да му помогнат да се изкачи нагоре по стълбата към големите политически игри. В този момент на Алекс ѝ се стори, че дробовете ѝ са притиснати от нещо тежко и не може да диша.

— Алекс, не е честно — гласът на Пол бе тих и ласкав. В миналото ѝ бе изключително приятно, когато той ѝ говореше по този начин. Сега вече знаеше, че това е глас на предател.

Ето, че губеше, не, вече бе загубила и Пол. Господи, как щеше да преживее и тази загуба?

— Пожелавам и на двама ви с Тара много щастие — каза Алекс в отчаян опит да запази достойнство и да не позволи на гласа си да я издаде. Шокът бе успял да притъпи болката, но сега младата жена осъзнаваше значението на думите и остра, леденостудена агония пронизваше сърцето ѝ като нож.

— Знаеш, че винаги ще те обичам — ето го отново любимия глас. — Просто...

— Сбогом, Пол — прекъсна го Алекс. Без да му даде възможност да отговори, тя отдръпна слушалката от ухото си и я върна на място. В първия момент остана загледана в телефона и ръката си. Не смееше да се отдръпне, сякаш слушалката щеше да отскочи и да я нападне. Стискаше крематава пластмаса толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Гodeжният пръстен блестеше при всяко трепване на пръста ѝ, огромният диамант разпращаше пъстроцветни светкавици, които сякаш намигаха и ѝ се подиграваха.

Сигурно Тара бе с Пол и двамата ѝ се подиграваха също като диаманта на пръста ѝ.

— Ти, копеле гадно! — изрече тихо Алекс, дръпна пръстена и го стисна. — Мошеник! Скапан, мръсен лъжец!

Изхлипа, победена от рукналите сълзи, и запокити пръстена нанякъде с всички сили.

— Я виж ти! — възкликна мъжки глас. Неочаквано и без предупреждение, Джо Уелч се бе появил на вратата на библиотеката, а

пръстенът за малко да го уцели в лицето. Той успя да се наведе, улови го и остана да я гледа намръщен.

ГЛАВА 7

— Какво търсите тук? — Алекс се опита да овладее накъсаното си дишане, което всеки момент можеше да се превърне в ридания. Погледна го злобно. Въпреки че всичко около нея бе леко размазано от сълзите, нямаше как да сбърка високия мъж със синя пухенка. — Моментът не е подходящ.

— И на мен така ми се струва — съгласи се сухо той.

Вместо да постъпи тактично и да си тръгне, той влезе в стаята и прекрачи към бюрото. Загорялата му ръка се отпусна на плота, той се наведе и ѝ подаде пръстена. Диамантът отново заблестя подигравателно.

— Май изпуснахте нещо.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Нямаше да си позволи да заплаче пред този тип.

— Не съм го изпуснала. Хвърлих го — отвърна заядливо тя и дръпна пръстена. Отвори най-горното чекмедже, пхна го вътре и хласна чекмеджето. Чак след това го погледна в очите, без да крие недоволството си. — Ще ви бъда много благодарна, ако си тръгнете. Както вече казах, моментът не е подходящ.

— Малко скандалче с гаджето ли? — той се изправи и скръсти ръце на гърдите си, докато я оглеждаше така, сякаш бе буболечка.

— Годеникът ми току-що ме уведоми, че се е оженил за друга — гласът ѝ бе изтънял. Сама не знаеше защо му го каза. Това не му влизаше в работата, а и той съвсем не беше сред хората, на които можеше да разчита за утеха. Освен това тя никога досега не си бе позволявала да доверява тревогите и проблемите си на непознат. Само че през последните няколко седмици бе преживяла толкова много, че не беше на себе си. Не успяваше да се владее, бе също като акробат, увиснал на тънко въже високо над земята.

— Горкичката — пролича, че изобщо не ѝ съчувства.

Гневът я завладя отново и тя изпъна гръб. Погледна го вбесена.

— Защо просто не си тръгнете?

— За да можете да си изплачете очите ли?

— Нямам намерение да... — тя замълча. Сълзите се бяха скрили и тя ясно виждаше изражението му. Гледаше я критично, с присвити очи, а в ъгълчетата се бяха събрали бръчки. Устата му бе стисната, а челото, под черната късо подстригана коса, бе осеяно с капчици пот. Кожата му наистина бе силно загоряла, сякаш прекарваше голяма част от времето си навън, а наболата брада му придаваше още по-мрачен вид. Стаята сякаш се бе смалила, след като той влезе. Без да иска, забеляза колко е привлекателен, но веднага отхвърли тази мисъл. Може и да беше хубав, но се държеше като настървено зло куче. — Как влязохте? Не смятате ли, че е редно да почукате? Или тук е нещо обичайно хората да нахлуват просто така в чужди къщи, без дори да са поканени.

— Инес ми отвори. Между другото, почуках. Хайде, ако ще ревете, давайте. Аз мога да почакам.

Противният тип чакаше тя да избухне в сълзи, но Алекс вирна брадичка и си пое дъх, за да се успокои.

— Добре, господин Уелч, след като нямате елементарно възпитание и се натрапвате, нежелан, давайте да приключим. Какво искате?

Той я наблюдаваше с много повече внимание, отколкото ѝ беше приятно. Освен това очите ѝ със сигурност бяха зачервени. Бе отметнала коса назад, а черното поло сигурно подчертаваше колко е бледа. Имаше чувството, че е гола.

— След като ви е съобщил новината по телефона, не си струва да плачете за него. Вярвайте ми, знам какво говоря.

— Нямам никакво намерение да обсъждам личния си живот с вас. Нямах и това да ви кажа, ако не се бяхте натрапили — сълзите вече ги нямаше, но ѝ беше неприятно, че той я бе видял почти разплакана. Обикновено не плачеше. Гордеше се с това. Беше прекарала детството си с бавачки, които не се интересуваха от нея, и още тогава научи, че плачът не води доникъде. Единственият резултат бяха зачервени очи и запушен нос. Освен това баща ѝ мразеше ревливи жени. Беше се развел с две от съпругите си, защото те бързаха да избухнат в сълзи винаги, когато нещо не им беше по вкуса.

Мисълта за баща ѝ отново отприщи болката. Наистина не плачеше никога, а ето, че за него проля реки от сълзи.

— Личният ви живот никак не ме интересува, госпожице Хейуд. Интересува ме фермата „Уисълдаун“.

Алекс се намръщи. Вратът ѝ започваше да се схваща, защото се налагаше да вдига глава към него, освен това се страхуваше, че коленете не я държат. Трябваше да остане сама, имаше нужда от време да прецени до каква степен ѝ е повлияла новината на Пол и доколко е наранила вече разбитото ѝ сърце. Ако това я убиеше, светът нямаше да си помисли, че се е оставила да бъде победена. Не, нямаше да се остави, щеше да вирне глава, да сложи единия крак пред другия и да продължи по този начин, докато нещата се оправят, или до края на отредените ѝ дни, които едва ли бяха чак толкова много.

В този момент бе готова да се обзаложи, че въпросният край е съвсем близо.

— Ако идвате за някаква уговорка, още отсега да знаете, че няма да стане — заяви тя. — Онова, което ви казах оде, остава в сила.

Погледът му не се откъсваше от нея. Той стисна зъби и очите му заблестяха светли и непроницаеми.

— Твоето няма да го бъде, принцесо. Имам договор.

Алекс се изсмя.

— Започвате да ме дразните, господин Уелч. Обяснете ми, ако обичате, какво точно не ви е ясно от израза „уволнен сте“?

— Точно това, че не можете да ме уволните. Вече ви казах, че имам договор. Не се ли сецатете? Говоря за онези хартийки, подписани от две страни, свързани с известни задължения. Не можете просто така да ми дадете известие от трийсет дни, да ми наредите да продам конете и да си вървя по пътя — в гласа му се прокрадваше задоволство. — Няма да го бъде.

Алекс го наблюдаваше. Стисна зъби и преброи до десет.

— Вървете си — настоя тя.

— Вие чухте ли какво ви казах? — той заговори грубо и нетърпеливо, сякаш не желаше да обръща никакво внимание на думите ѝ. Присви очи. — В договора ми пише, че съм управител на „Уисълдаун“ чак до декември догодина. Това означава, че няма да има никаква прибързана продажба на коне.

Този нямаше ли най-сетне да се откаже? Държеше се така, като че ли играеше покер и стискаше четири валета. Алекс разбираше, че

трябва да запази самообладание и да му обясни положението. Може би тогава той щеше да я остави на мира.

— Къде е този договор? Може ли да го видя?

— В офиса ми. Напълно законен е, можете да ми вярвате. Вашите адвокати са го изготвили — в думите му прозвуча подигравка.

Търпението на Алекс бе почти напълно изчерпано.

— Значи имате договор. Браво на вас! Кажете ми, господин Уелч, вие чували ли сте израза, че от камък вода не можеш да изцедиш?

Той сви вежди и я погледна подозрително.

— Може и да съм го чувал. Какво се опитвате да ми кажете?

— Имението на баща ми е камъкът. С други думи, ако все още не разбирате, ще ви го кажа направо. Няма пари. Ако договорът ви е валиден, което ще трябва да определят адвокатите, имението може и да изнамери отнякъде пари, за да ви покрие заплатата. Може и да не може, в зависимост от наличните средства. Така или иначе, не могат да бъдат отделени пари, с които да продължите да управлявате фермата. Всичко трябва да бъде ликвидирано. Ще имате късмет, ако имението не бъде обявено за фалирало, наред с всичко останало.

— Хич не ми пробутвайте подобни дивотии. Баща ви е... беше... един от най-богатите хора в света.

— Точно така, правилно го казахте. Беше. Някои от инвестициите му са били много рисковани. Сделките са се провалили. Когато новината за смъртта му излезе наяве, акциите на компанията му се сринаха. Всичко, което той притежаваше, трябва да се ликвидира, за да се плати на кредиторите. Не е останало нищо, а ако все пак нещо е спасено, то е една троха. Всичко, което баща ми притежаваше, е обявено за продажба — тя обясни спокойно истината, без да разкрива срама и страха, с които бе посрещнала същата тази новина преди време.

Той я зяпаше така, сякаш ѝ бяха поникнали рога.

— Наистина ли?

— Честна дума — сопна се тя. Гордееше се със себе си. Нямахше да позволи на никого да разбере как се чувства. Така постъпваше баща ѝ.

Болката отново се върна.

— Той затова ли... не може да бъде — Уелч замълча и ѝ се стори притеснен за пръв път, откакто се запознаха.

— Затова ли се е самоубил? — беше невероятно, че го произнесе така спокойно, след като мисълта я разкъсваше отвътре, каза си Алекс.

— Това исках да кажа — ето, че управителят отново се превърна в познатия ѝ нагъл тип, забеляза младата жена.

— Да наричаме нещата такива, каквито са, господин Уелч. Отговорът на въпроса, който за малко не зададохте, е, че не знам. Направил е някои неподходящи инвестиции, но ако не беше починал, щеше да успее да оправи нещата. Акциите ни все още имат стойност. А и никога не се знае.

— Вече ви изказах съболезнованията си — в гласа му се прокрадна жестокост.

— Вие открихте тялото, нали? — зададе въпроса си бързо и стисна страничните облегалки на стола.

Бръчките в ъгълчетата на очите му станаха по-дълбоки, когато срещна погледа ѝ и сви устни.

— Да.

— Разкажете ми — молбата сама се изплъзна. *Дишай*, нареди си тя. Фактът, че не можеше да понася този мъж, нямаше нищо общо с баща ѝ. Трябваше да разбере какво се бе случило с него.

Той се поколеба.

— Какво искате да разберете?

— Каквото и да е. Всичко. Разкажете ми подробно.

Той поклати глава.

— Защо? Няма смисъл да ви разстройвам.

— Нямало смисъл да се разстройвам ли? — смехът ѝ прозвуча изкуствено. — Нямало смисъл да се разстройвам. Думата „разстроена“ е напълно неподходяща. Истината е, че съм съкрушена. Така е от момента, в който научих, че баща ми е мъртъв. Нищо не е в състояние да ми повлияе по-зле. Да не би да си мислите, че съм дошла тук единствено за да ви уволня? Нищо подобно. Честно казано, пет пари не давам дали сте уволнен, или имате нова работа, дали имате или нямате договор. Уточнявайте тези въпроси с адвокатите, защото аз съм тук, за да разбера какво се е опитвал да направи баща ми, какво е чувствал в нощта, когато е... починал. — Тя замълча, за да си поеме дъх. — А вие можете да ми помогнете, стига да искате. Моля ви. — Не ѝ беше приятно да моли този човек, но отчаяно ѝ се искаше да научи всичко, което се бе случило.

Той я погледна мълчаливо, а сините му очи потъмняха. След това кимна.

— Ще ви кажа онова, което знам — отвърна той. — Но то не е много.

Без да чака покана, той дръпна един от столовете пред камината, обърна го към бюрото и седна, кръстосвайки ръце върху облегалката.

— Добре, слушайте. Открих го към един след полунощ. Беше в конюшната, конюшната на „Уисълдаун“, беше се облегал на стената. Побутнах го и той падна. Проверих дали има пулс. Вече беше мъртъв.

— А вие какво правехте толкова късно в конюшната? — не биваше да забравя да диша. Думите му изрисуваха жива картина в представите й.

— Проверях конете — той замълча и продължи с очевидно нежелание. — Бях заспал, но нещо ме събуди. Сега, като се замисля, сигурно е бил фаталният изстрел.

— Господи — Алекс усети как кръвта се оттича от лицето й. Повече не можеше да се преструва. Отпусна глава назад и си пое накъсано въздух. — Господи, Боже господи.

— По дяволите, знаех, че не бива да го правя — той се изправи рязко, премести стола с едно движение, заобиколи бюрото и се надвеси над нея. Беше намръщен. — Нали няма да припаднете?

— Няма — увери го тя и й се прииска да му бе казала истината. Ако бе до човек, който умееше да проявява състрадание, досега наистина да бе припаднала. Но да си позволи подобна слабост пред него? Нямаше начин.

Той продължаваше да се мръщи, гъстите му вежди бяха склучени над носа. Тя събра сили и го погледна.

— Добре — съгласи се той.

— Съжалявам — дишаше нормално благодарение на огромната сила на волята си и се надяваше да не изглежда толкова зле, колкото се чувстваше. Остави главата си отпусната назад, защото така й бе по-лесно да го наблюдава. — Прилошава ми всеки път, когато си помисля за него и за онова, което е направил. Не мога да повярвам. Непрекъснато се питам „Защо!“ — В гласа й имаше неприкрита болка.

— Беше пил — каза го така, сякаш се опитваше да намери някакво извинение.

— Защо мислите, че е пил? — тя застана нащрек.

— Защото... — Джо се поколеба, след това поклати глава. — Вижте, госпожице Хейуд, казах ви достатъчно. Не съм садист. Не мога да измъчвам нито животни, нито малки деца, нито потънали в скръб жени. Ако искате още информация, ще я потърсите от подходящия източник.

— Настоявам да ми кажете защо мислите, че баща ми е бил пиан, когато е починал — извика тя. — Баща ми не пиеше. Той е... той беше пълен въздържател.

— Около него така силно миришеше на уиски, че го усетих още от входа.

— Не са много хората, които знаеха, но баща ми някога е бил алкохолик. От години не близваше капка. Поне от десет години. Най-много в специални случаи да изпие чаша вино. Много се гордееше, че е успял — гласът ѝ потрепери. Тя стисна зъби и вирна брадичка. — Не мога да допусна, че е пил онази нощ.

Той помълча, след това я погледна.

— Много пияници отново се връщат към чашата.

Тя отвори уста и изпъшка. Не можеше да откъсне очи от него, докато се опитваше да си поеме дъх. Имаше чувството, че е паднала по гръб и няма сили да се вдигне. Това ли бе обяснението, което търсеше? Как бе възможно да се е случило нещо толкова ужасно, толкова елементарно? *„Много пияници отново се връщат към чашата“*. Невъзможно. Не можеше да повярва.

— Съжалявам — обади се той. Този път май говореше искрено. В следващия момент някой извика името на Алекс.

ГЛАВА 8

— Алекс! Алекс, къде си?

Младата жена позна гласа, скочи от мястото си и хукна към коридора, откъдето бе долетял викът. Беше почти до вратата, когато малката ѝ сестра се втурна вътре. На петнайсет, Нийли не беше висока колкото Алекс, но бе по-закръглена, с права руса коса почти до кръста. Горната част бе вързана на опашка, която подскочаше при всяка енергична крачка. Бе естествено красива, макар че младото ѝ лице бе омазано с прекалено много очна линия, спирала и ярко розови сенки. Тази комбинация не успяваше да скрие меките ѝ сиви очи. Беше си сложила кафеникав руж, за да подчертае все още неубедителните си скули. Поне червилото ѝ бе бледорозово. Бе облечена според последния писък на модата в ретро хипи дрехи, бродирани дънки в комплект с дънково яке, обсипано с много мъниста и ресни, а отдолу искреше цикламена тениска. Беше с високи черни ботуши със заоблени носове. Обещите ѝ бяха огромни. Протегна ръце, за да прегърне сестра си, и Алекс забеляза, че ноктите ѝ са в небесносиньо с малки маргаритки.

— Нийли! — Алекс прегърна малката си сестра и в мига, в който усети силния ѝ парфюм, почувства колко се радва, че вижда момичето. Въпреки че малката създаваше хаос навсякъде, където се появеше, тя бе човекът, когото Алекс обичаше най-много на този свят. Едва сега си даде сметка колко самотна е била преди идването на сестра си.

— Изненада! — Нийли отстъпи назад разперила ръце, широко ухилена. Докато я наблюдаваше, Алекс усети, че нещо не е наред.

— Не е възможно да са ви пуснали във ваканция. Нали не си избягала от училище? Не си го направила отново — питаше притеснена Алекс. — Знаеш, че ще те изключат, ако отново направиш този номер.

Момичето отпусна ръце, усмивката ѝ угасна и тя се намръщи.

— Искрено се надявам да ме изключат. Мразя го това училище. Там е толкова досадно.

— Не може да бъде — Алекс затвори очи, защото от отговора на Нийли стана ясно, че страховете ѝ са напълно оправдани. След погребението сестра ѝ нямаше никакво желание да се връща в скъпия пансион, но Алекс настоя. Сега и двамата ѝ родители бяха мъртви — майката на Нийли бе загинала с втория си съпруг, когато частният им самолет се бе разбил преди десет години — и Алекс бе законен настойник на петнайсетгодишната тийнейджърка. Истината бе, че тя изпълняваше ролята на майка на Нийли от години. Баща им бе винаги много зает или с работа, или с поредната си съпруга, така че момичето прекарваше ваканциите с Алекс. Въпреки че в момента така ѝ бе тази, която имаше пълно право да ѝ казва какво да прави, това съвсем не означаваше, че Нийли ще я слуша. Тийнейджърката рядко слушаше. Алекс обичаше малката си сестра, но се страхуваше, че момичето е много разглезено и е готово винаги да прояви ината си.

— Поне се престори, че се радваш да ме видиш.

— Аз наистина се радвам. Разбира се, че се радвам, само че...

Без да дочака отговора на Алекс, Нийли се вмъкна в библиотеката и спря, вниманието ѝ очевидно бе насочено към нещо ново. Алекс я погледна, надникна през рамото ѝ и видя, че Уелч се връща на стола пред камината. Нийли го оглеждаше с неприкрит интерес, а той оглеждаше нея. Изобщо не се притесни от любопитния ѝ поглед. Алекс веднага се сети, че той също има деца тийнейджъри. Сигурно бе свикнал на всичките им номера.

— Ти кой си? — попита наперено Нийли.

Алекс въздъхна. Не ѝ беше до това.

— Джо Уелч. А ти коя си? — отвърна той не по-малко наперено.

— Корнелия Хейуд. Нийли. Ти да не би да си приятел на сестра ми? — закръгленото ѝ тяло се очертаваше ясно на вратата. Тя бе застанала предизвикателно, наклонила глава на една страна. Алекс я прегърна нежно през кръста и я подръпна настрани, за да влезе отново.

Уелч поклати глава.

— Управител съм на имението.

Алекс успя да се вмъкне и забеляза разочарованието по лицето на Нийли.

— А, значи си служител.

— Точно така.

Този арогантен тип си заслужаваше обидата, каза си Алекс, въпреки това се почувства неловко заради грубостта на сестра си.

— Тръгвам — Уелч се обърна към Алекс и направи крачка към вратата.

— Ще ви изпратя — погледна го многозначително. Все още не бе приключила с него, но нямаше желание да провежда разговора, свързан със смъртта на баща си, пред Нийли. Връзката му с малката дъщеря и без това беше безкрайно трудна. Разводът с майка ѝ бе толкова ожесточен, че създалата се неприязън бързо се бе пренесла и у дъщерята. По-късно на него почти не му оставаше време за момичето. Нийли се възмущаваше от пренебрежението му и не спестяваше на баща си гневните изблици всеки път, когато бяха заедно. Дватамата се бяха отчуждили и въпреки това, според Алекс, сестра ѝ бе не по-малко травмирана от нея. Поне нямаше повече обвинения и гневни думи между Алекс и баща ѝ преди смъртта му. Въпреки че и Нийли като сестра си се бе научила да скрива раните, Алекс знаеше, че тя тъгува.

— Няма нужда. Мога и сам да изляза.

— Настоявам. Нийли, връщам се веднага.

— Не бързай — момичето влезе в стаята и се усмихна многозначително на сестра си. Алекс не обърна никакво внимание на намека и последва Уелч. Той крачеше бързо, сякаш нямаше търпение да се махне.

— Господин Уелч — тя го настигна в антрето и го хвана над лакътя, за да го задържи.

Той се обърна намръщен. Бяха застанали пред високото огледало в златна рамка, поставено срещу стълбите. Алекс улови отражението им и забеляза контраста. Дори на токове, тя не достигаше носа му. Той бе висок, излъчваше сила, докато тя изглеждаше слаба, крехка и много женствена.

— Сега пък какво има? — той едва прикри нетърпението си.

— Искам да довършим разговора за баща ми — тя отдръпна ръка. Гласът ѝ прозвуча решително. — Не точно сега, защото не искам сестра ми да чуе. Може би по-късно. Днес или утре.

Той не отговори веднага. След това поклати глава.

— Вече ви казах, че ако искате да разберете още нещо, ще трябва да питате друг. Аз приключих.

След това се обърна и си тръгна. Алекс остана да гледа нещастно след него дори когато вратата се хлопна. Невъзпитан, невъзможен тип...

— Поне един лъч светлина — отбеляза Нийли и се приближи зад нея. — Наемната работна ръка е невероятно сексапилна.

— Прекалено стар е за теб — макар и разсеяна, Алекс се обърна към сестра си, която се наведе, за да вдигне раница от дънков плат, хвърлена на пода. — Трябваше ли да се държиш толкова грубо с него?

— Харесвам по-възрастни мъже — отвърна Нийли, без да обърне внимание на укора на Алекс. Стисна раницата и отново се насочи към библиотеката. Погледна към Алекс през рамо. — В интерес на истината, харесвам всички мъже, стига да са готини. А този е страшно готин.

Сестра ѝ премълча отговора, защото забеляза, че нещо блести на носа на Нийли. Тя се ококори, когато разбра, че на лявата ноздра на момичето има малка диамантена обеца.

— Пробила си си ноздрата! — писна Алекс пред вратата на библиотеката. Не искаше да каже точно това, но остана толкова изненадана, че думите сами се изплъзнаха.

— Да не започваш да натякваш — озъби се Нийли, пусна раницата на пода и се настани на един от розовите копринени столове.

— Не ми отговаряй по този начин — Алекс започваше да се съвзема от шока, затова ѝ отговори по същия рязък начин. Пристъпи към бюрото. Трябваше да свърши нещо важно.

— На кого звъниш? — Нийли скочи от стола, щом сестра ѝ пое слушалката.

— В училището — заяви мрачно Алекс.

Момичето се намръщи.

Директорката, госпожа Стантън, бе напълно откровена.

— Много съжалявам, че се налага да ви тревожа в този момент, госпожице Хейуд, но не можем да приемем Корнелия отново.

Макар да очакваше подобни думи, Алекс остана потресена. Пое си дълбоко дъх и погледна сестра си с присвити очи. Нийли се оплези нагло.

— Госпожо Стантън, нали не говорите сериозно. Откакто баща ни почина, тя не е на себе си...

— Напротив, беше съвсем на себе си и точно в това е проблемът — прекъсна я госпожа Стантън. — Повярвайте ми, много добре знам какви са положителните качества на Корнелия, а те са много, но тя оказва прекалено неблагоприятно влияние на останалите, затова не можем да се грижим повече за нея. Проявих огромно търпение, но всяко нещо си има край. Та тя избяга за трети път в продължение на две години.

Алекс не знаеше какво да каже. Още преди баща им да почине, сестра ѝ непрекъснато създаваше неприятности. Бяха я хванали да пуши (и цигари, и трева), пиеше, измъкваше се нощем, беше вкарала момче в стаята си, и то неведнъж. Беше сърфирала в забранени чатрумове, говорила по телефона, макар това да бе забранено, не се съобразявала с вечерния час и ѝ бе забранено да ходи в града през уикендите. Алекс много добре познаваше изпълнената с черни точки характеристика на Нийли.

Имаше причина за поведението ѝ, защитаваше я наум Алекс. А сега тя бе единствената, която можеше да я защити и да ѝ влезе в положението.

— Какво да направя, за да ви убедя да ѝ дадете още един шанс? — попита Алекс, макар да знаеше, че няма смисъл. Госпожа Стантън бе много мила и разбрана жена, но ѝ беше омръзнало да се разправя с Нийли и Алекс го знаеше. Не можеше да я вини. Сестра ѝ бе в състояние да предизвика и светец.

— Страхувам се, че не мога да направя нищо.

Алекс въздъхна отчаяно.

— Госпожо Стантън, оценявам търпението, което проявихте към Нийли. Знаем, че понякога е малко трудна.

— Да, някои момичета са такива — гласът на директорката омекна. — Тя не е лошо момиче, госпожице Хейуд, просто нашето училище не е подходящо за нея. Ако искате да я запишете другаде, ще ви помогна с удоволствие. Само ми кажете.

— Благодаря ви, госпожо Стантън — отвърна Алекс и затвори.

Когато връзката прекъсна, Алекс затвори очи за момент, без да пуска слушалката. Денят бе просто ужасен. Какво да прави с Нийли сега? Дали да не я запише някъде другаде? Само че къде? Дали щеше да има достатъчно пари, за да плаща? Спомни си, че училищната такса бе платена до края на годината, но дали щяха да ѝ възстановят

неизползваната сума? Това бе допълнителен проблем, с който нямаше сили да се занимава. Лошото бе, че нямаше кой друг. Нийли бе нейна отговорност.

Алекс отвори очи и се намръщи към сестра си.

— Държа да ти кажа, че си изключена.

— Голяма работа — отвърна незаинтересовано Нийли.

— Браво, чудесен отговор — Алекс заобиколи бюрото и седна срещу сестра си на малка лежанка.

— Старая се — Нийли я гледаше подигравателно.

— И какво ще правим сега?

Нийли сви рамене.

Алекс чакаше. Когато стана ясно, че няма да получи отговор, тя се замисли над възможностите. Още от ранно детство, Нийли ѝ напомняше за поговорката, че на човек можеш да му вземеш насила, но не и да му дадеш. Допусна грешка, като я предизвика. В такива случаи момичето правеше точно обратното на това, което трябваше.

Истината бе, че нямаше начин да оправи нещата в пансиона. Така че какъв бе смисълът да ѝ се кара? Нямаше да постигне нищо, освен да отчужди сестра си. А в момента двете имаха нужда една от друга. Не им беше останал друг на този свят.

Може би не бе достатъчно строга, каза си Алекс. Може би Нийли заслужаваше някой да ѝ се разкреци, дори да я накаже. (Как по-точно? Като ѝ вземе грима ли? Това не бе лоша идея.) След преживяната травма, Алекс не можеше да се насили нито да я наказва, нито да ѝ се кара. Независимо дали бе правилно или не, тя щеше да поеме по лесния път, за да преживеят сравнително безпроблемно кризите.

Алекс въздъхна.

— Казвала ли съм ти вече, че си невероятно досадна, мила сестричке? Така. Ще се справим с този проблем. Ще потърсим друго училище още в понеделник. Между другото, госпожа Стантън предложи да ни помогне. Освен това каза, че си чудесно момиче.

— Дърта крава — измърмори Нийли, без да се впечатли.

Телефонът звънна. Нийли скочи, сякаш бе чула изстрел, и стисна китката на сестра си, когато Алекс посегна към слушалката.

— Недей! — настоя тя.

Алекс я гледаше недоумяващо. Сигурно Инес щеше да вдигне.

— Какво ти става? — попита Алекс.

Нийли никога не бе стискала толкова силно китката ѝ, нито пък бе реагирала така бурно, когато звъннаше телефонът, освен когато очакваше да ѝ се обади гаджето, но тогава хукваше първа. Нещо ставаше. Алекс усети, че нещо става. Щом Нийли не искаше да се обади, значи имаше основателна причина. Най-вероятно звънеше човек, с когото не искаше да говори. Нещо лошо се бе случило, нещо, което нямаше нищо общо с изключването ѝ, което в нейния случай можеше да е какво ли не. А може и да не беше така. Алекс усети как сърцето ѝ се свива, докато прехвърляше възможностите.

— Алекс — силната, вечно наперена Нийли ѝ се стори нервна. Изправи се и вместо да пусне китката ѝ, стисна и двете ѝ ръце. Алекс я погледна уплашена. Каквото и да се беше случило, не бе нищо добро. На свой ред стисна дланите на Нийли.

— Господи, моля те, кажи ми, че не си бременна — възкликна тя. Това и смъртта на сестра ѝ бяха най-лошите неща, които можеше да си представи в този момент.

— Какво? — в първия момент Нийли остана учудена, след това я погледна презрително. — Разбира се, че не съм бременна! На глупачка ли ти приличам?

— Слава богу — Алекс си пое дълбоко дъх и усети как сърцето ѝ се успокоява. Стисна ръцете на сестра си.

— Каквото и да имаш за казване, казвай по-бързо. Едва ли е нещо по-лошо от нещата, които вече ми минаха през ума.

— Нищо не съм направила... Не става въпрос за мен. Заради тебе е.

— Заради мене ли? — Алекс зяпна сестра си. Бе очевидно, че на Нийли ѝ е неудобно. Преплете пръсти с пръстите на Алекс.

— Искам да ти кажа нещо наистина много неприятно — Нийли облиза устни и продължи: — Снощи Пол се е оженил за Тара Голд.

Нийли се сви и погледна сестра си така, сякаш се готвеше за катастрофа. Тъй като Алекс не каза нищо в първия момент, момичето отново заговори, сякаш се опитваше да отложи неизбежното.

— Братовчедка ѝ, Каръл Сийгъл, ми е съученичка и снощи се е обадила майка ѝ, на която се бил обадил брат ѝ, това е бащата на Тара, за да ѝ съобщи, че Тара е избягала и се е омъжила за Пол О'Нийл. Дватамата били невероятно щастливи и следващия уикенд щяло да има

прием в кълтри клуба на Филадельфия. Каръл ще ходи. Ти можеш ли да повярваш? — гласът на Нийли омекна. — Много съжалявам, Алекс.

— Корнелия Хейуд, ти да не би да си избягала от училище без разрешение, заради което си изключена, за да ми съобщиш новината?

Нийли кимна нещастно.

— Не исках да го научиш от някоя от приятелките ти клюкарки или от някой злобен завистник.

Алекс поклати глава, след това привлече сестра си до себе си и я притисна. Нийли също я прегърна.

— Моля те, не бъди тъжна — молеше я Нийли, докато се притискаше до нея. — Аз и без това не го харесвах този Пол. Той е скапаняк.

— Нали? — Алекс се отдръпна и се усмихна нещастно. — Пълен кретен. Добре че се отървах от него. Все за това мисля, откакто той ми се обади, за да ми съобщи лично преди половин час.

— Какво? — Нийли вдигна поглед, неспособна да повярва. — Ти си знаела? Искаш да кажеш, че си навлякох всички тези неприятности и се дотъртрих чак тук, притеснена до безумие, за едното нищо? Е, на това му се вика пълна гадост!

Алекс продължи да се усмихва тъжно.

— Не, това е най-милото нещо, което някой е правил за мен. Въпреки че притежаваш таланта да създаваш само неприятности, искрено се радвам, че си ми сестра, Нийли Хейуд.

— И аз се радвам, че си ми сестра — прошепна Нийли, все още тъжна, подпряла чело в челото на Алекс.

За момент двете останаха така. След това Алекс отстъпи назад, усмихна се и поклати глава.

— Страхотна двойка сме, няма какво. Тебе те изключиха, а на мен ми биха дузпата. Какво ще правим сега?

ГЛАВА 9

Хищника дебнеше кучето от два дни. Животното беше дребно, не много по-голямо от котка, а колко грозно бе само, наполовина питбул, другата половина незнайно какво. По козината му се мяркаха пръснати черни петна, иначе беше бяло, с толкова къса козина, че приличаше на някакъв голишар. Опашката му бе къса и дебела, имаше розова муцуна, от която непрекъснато капеха лиги. Всеки път, когато излезеше, кучето бе отпред, въпреки че хукваше нанякъде в мига, в който го видеше.

— Ела, кученце — започна да го примамва той следобеда на втория ден и го последва до скривалището му, дори се отпусна на коляно и щракна няколко пъти с пръсти. То се бе завряло под една кола и го гледаше, без да има намерение да му се подчини. — Ела тук.

— Да не би да си намерихте домашен любимец?

Хищника се огледа и едва сега забеляза, че го наблюдават. Познаваше дамата, както и всички останали.

— Колебая се още — отвърна с усмивка той и помахна с ръка, а дамата се качи в колата и потегли.

Остави кучето, изправи се и се върна, за да се заеме с работата си. По здрач излезе отново, този път с парче пица. Леденият вятър обещаваще да докара дъжд. Паркингът беше пълен и тъй като всички, които бяха оставили автомобилите си, бяха вътре, наоколо не се мяркаше жива душа. Огледа се и реши, че кучето е изчезнало. Не, още се мотаеше наоколо. Сега бе просто бледа сянка, спотаила се в едни храсти. Той пристъпи към него и остави парчето пица на земята на място, където кучето щеше да я види и помирише.

— Ела тук, кученце — подкани го отново той, коленичи до пицата и щракна с пръсти. — Ела тук.

Този път кучето изпълзя от скривалището си. Докато то гълташе лакомо пицата, той го галеше. Обичаше кучетата, обичаше ги още от дете. Те бяха едни от най-любимите му играчки.

— Добро кученце — гукаше той. — Добро кученце.

След това се върна вътре.

Много по-късно, когато почти всички коли си бяха заминали, той излезе отново. Този път носеше хартиена чинийка с хамбургер в едната ръка и нещо като каишка в другата. Бе започнало да вали и освен светлините в сградата зад него, навън цареше такъв мрак, че не можеше да види какво има в другия край на паркинга. Беше облякъл дъждобран с качулка, но хамбургерът си оставаше проблем. Щеше да подгизне, преди да открие кучето и да му го даде. Дали животното щеше да излезе от скривалището си за едно мокро парче месо?

Дали изобщо щеше да го открие в тази тъмница? Можеше да почака до утре. Ако на сутринта се окажеше, че си е отишло, толкова по-зле.

Много му се искаше да открие кучето тази вечер.

Тъкмо се канеше да се откаже и да си влезе, когато го забеляза. Беше се сгушило отстрани на сградата точно под охранителните светлини, подслонило се под издадена стряха.

Хищникът се усмихна, скри чинийката под дъждобрана и тръгна към кучето.

— Ела тук, кученце — повика го тихо той, когато приближи.

Кучето го погледна, изглежда си припомни кой е благодетелят му и помахна с опашка.

Отпусна се на коляно и постави чинийката на земята.

— Ела, кученце — повика го отново той.

Животното погледна кафявото парче месо и приближи с наведена глава, поклащайки се леко от едната на другата страна.

— Добро кученце — той го погали, когато приближи, а след това, докато животното поглъщаше месото на две хапки, завърза хлабаво въжето на врата му, така че да остане достатъчно повод.

Кучето не се опита да се отдръпне.

— Добро кученце — каза доволно той. Погали го и се изправи.
— Ела.

Очакваше зверчето да се отдръпне, но то послушно го последва и двамата заобиколиха сградата, като се криеха под стрехите. Джипът му бе в самия край на паркинга. Кучето не се опита да се съпротивлява дори когато излязоха на дъжда, и скочи доверчиво в автомобила.

Хищника го погали по главата за награда.

— Добро кученце — похвали го отново той и затвори вратата.

Седна зад волана, избърса дъждовните капки от палтото и реши, че няма защо да се притеснява, че водата ще остави капки по кожените седалки. След това запали колата. Пусна фаровете, включи на първа и потегли. Щяха да са му необходими само петнайсет минути, за да пристигне, а той познаваше пътя.

Кучето започна да се унася от свистенето на гумите по мокрия път и ритмичните удари на чистачките, затова се сви на задната седалка, готово да заспи спокойно в новия си дом. От начина, по който прие и подобие на каишка, и автомобила, той реши, че животното сигурно е на някого, или се е изгубило, или е било изоставено край пътя. Лошите хора имаха навика да изоставят домашните си любимци някъде из провинцията с надеждата добросърдечен фермер да прибере изоставеното животно у дома си.

Човеците бяха толкова тъпи създания. По-точно казано, бяха жестоки по душа, което си бе пак същото.

По пътя се размина с един-единствен автомобил, огромен камион, който караше прекалено бързо в лошото време. За малко да го отнесе от пътя и оплиска предното стъкло с кал и вода. Тези камиони нямаха работа встрани от магистралата, помисли си недоволен той, а после реши, че този сигурно е тръгнал да зареди или да си купи храна. Дори така да беше, шофьорът нямаше късмет. Почти всички заведения наоколо затваряха към десет.

Когато достигна целта си, той отби от пътя през гората и се заклатушка по един хълм. Паркира на обичайното място в самия край на царевичната нива на Боб Толър. Извади фенерче от жабката и слезе. Когато отвори задната врата, кучето вече бе стъпило нетърпеливо на седалката. Скочи навън, без да чака покана. Валеше като из ведро. Проехтя гръм и светкавица раздра небето. За момент освети високите сухи стебла на царевичака и те заприличаха на множество бледи изтънели призраци.

Той не вярваше в призраци. Само че призраците съществуваха, може би дори в момента бяха около него и чакаха притихнали да стане един от тях.

Тази мисъл го развесели и той се усмихна едва забележимо, докато шляпаше през плиткия поток към перпендикулярния каменен бряг от другата страна. Кучето го следваше по петите. Брегът беше пет метра висок, обрасъл с храсти. Никой не стъпваше тук, освен него.

Откри мястото, което му трябваше, и все още нагазил до глезените във вода, той внимателно повдигна преплетените лозови клони. Под тях се откри дупка в скалата, подобна на леговището на някое животно. Беше я открил като дете и оттогава не бе спрял да я използва. Вече бе доста по-стар и едър и му бе трудно да се промъква през тесния вход. Въпреки това успяваше да се пъхне, като пролази по корем. Кучето му позволи да го вдигне на ръце и да го пусне вътре, а той го последва почти веднага. Беше тъмно като в рог, но той нямаше нужда да включва фенерчето. Познаваше пътя не по-зле от собственото си легло.

Побутна кучето напред и измина пълзешком следващите четири метра. След това се озова в бърлогата и се надигна внимателно. Беше се случвало неведнъж да си удря главата в ниския таван. Кучето определено се чудеше къде е попаднало и се притисна уплашено в крака му, когато светна фенерчето.

— Добро кученце — похвали го той, доволен, че то му вярва достатъчно. Стиснал въжето, макар да бе сигурен, че животното няма да избяга, той наведе глава и тръгна по стария каменен тунел, използван някога за бягство на роби. След малко достигна метална врата. Тя бе на повече от сто години, но катинарът бе съвсем нов. Ключът бе един от многото, които носеше със себе си. Отключи, след това внимателно затвори и се озова във високо помещение, издълбано в пръстта. С въздишка се протегна и изпъна гръб. Вратът му се схващаше, когато стоеше наведен дълго.

— Хайде, кученце — подвижна той и зверчето помахаше с опашка. Насочи се към дървена врата, отвори я и въведе животното в друго помещение, където и стените, и подът бяха от камък. Това подобие на стая бе старо като тунела и само той знаеше, че съществува. Беше го превърнал в свой дом за забавления преди много години.

— Здравей, Касандра — обърна се той към момичето, което го очакваше, седнало голо в единия край на кушетката, която той предвидливо бе осигурил за гости. Момичето с провиснала коса и безжизнени очи дори не си направи труд да скочи, когато той влезе. Гледаше го безизразно през решетките на клетката.

— Доведох ти другарче — каза той и се усмихна, докато палеше газовата лампа на масата в помещението, отделено от клетката. Пламъкът запрати сянката му на стената и тя му разкри истината с учудваща точност: изглеждаше зловеща, а в истинския живот съвсем

не създаваше такова впечатление. Остана доволен от сянката, която включваше и кривокракото създание до него, и въжето, което използваше вместо каишка. Светлината не достигаше ъглите, но му беше напълно достатъчна.

Когато се огледа, забеляза, че всичко е така, както го бе оставил. И големият кожен шезлонг, и телевизорът, и дистанционното, и колекцията видеокасети, и фото галерията на гостите. Това бяха снимки на живота и смъртта във всички междинни стадии, закачени на дървени греди, които той бе успял да прикрепи към стените. Беше увековечил всеки един от посетителите, от най-първите, чак до Ерик, смотаното гадже на Касандра, който бе последен. Все още не бе приключил със снимките на Касандра. Портфолиото ѝ започваше със снимката, която направи, когато я доведе. Колко беше красива на тази снимка, ококорена от страх, но въпреки това се усмихна смело в обектива, защото той така нареди. Скоро щеше да е готов с последната снимка от тази серия: призракт на смъртта вече се прокрадваше по лицето ѝ. Последната може би нямаше да е толкова хубава като първата, но щеше да е много по-вълнуваща. Разликата в начина, по който хората умираха, го впечатляваше силно. Някои се молеха, други не си правеха труд. Всички до един обаче пищяха с пълно гърло накрая. Смъртта пречистваше. Така и не можеше да си обясни защо всички се страхуват от нея.

Той не се страхуваше. Когато тя дойдеше за него, той щеше да я посрещне с готовност. Само че все още беше рано.

— Ела тук, кученце — повика той животното, което го погледна с нещо като обожание в кафявите очи. Отведе животното до стената, дръпна единия край на метална верига, която висеше на халка, и я уви около врата на животното. Кучето се отпусна на една страна, изглежда не му беше приятно да го връзват, но не направи опит да се измъкне.

Касандра знаеше какво следва — нали беше видяла какво се случи с Ерик — и започна да плаче, разтърсвана от ридания, които изглеждаха много болезнени отстриани.

— Не ти ли харесва подаръкът? — попита обиден той. Подръпна веригата веднъж, после още веднъж, за да се увери, че кучето няма да се измъкне, след това забеляза погледа на животното и го погали по главата.

— Добро кученце — каза отново той и се дръпна към склада, където бяха провизиите. Кучето се опита да го последва, защото вече се бе превърнало в негов верен приятел. Извади туба керосин и кутия кибрит и се върна при кучето. То го погледна с познатото му вече обожание.

Риданията на Касандра затихваха. Погледна я и забеляза, че е затворила очи.

— Отвори очи — нареди грубо той. — Отвори очи и гледай, иначе ще те вържа теб.

Тя отвори очи. Той се усмихна доволно и изсипа почти цялата туба върху кучето. Миризмата на керосин бе толкова силна, че той сбърчи нос. Кучето го гледаше объркано, цялото мокро. Изскимтя тихо и го погледна питащо.

След като се увери, че Касандра гледа, той отстъпи крачка назад, запали клечка кибрит и я хвърли към кучето. Пламъкът докосна керосина и се чу тихо „псссът“.

Письците на кучето бяха като на човек, когато пламна.

— Добро кученце — похвали го той за последно и се усмихна, докато наблюдаваше как измъченото животно обикаля в кръг, преди да падне и да се сгърчи на пода, вече загубило безсмислената битка с пламъците.

* * *

Междувременно, Алекс и Нийли прекараха приятно следобед и вечерта. Говориха, обикаляха къщата, опустошиха хладилника на вечеря и гледаха телевизия в кабинета до хола. Когато Нийли беше с нея, Алекс се чувстваше различно. Сестра ѝ бе жизнена, бърлива и невероятно приятна компания, която я успокояваше и бе като истински балсам за нараненото ѝ сърце. Въпреки че се притесняваше за проблема с училището, тя бе доволна, че сестра ѝ е до нея.

Всеки път, когато се сетеше за предателството на Пол, Алекс отблъскваше мислите, но така и не успя да преодолее болката. Прибавена към мъката заради баща ѝ, тя имаше чувството, че това е най-ужасната нощ в живота ѝ.

Благодарение на Нийли не беше така.

Дори без шока от загубата на Пол, нямаше да ѝ бъде приятно да остане сама тази нощ, казваше си тя. Беше отпуснала в скута си книгата, която четеше, и наблюдаваше сестра си, която не откъсваше очи от телевизора. Странното бе, че когато реши да дойде в „Уисълдаун“, дори не си бе представяла, че може да се почувства по този начин. Нийли беше до нея и тя разбра, че щеше много да се страхува в празната къща. Тук баща ѝ бе прекарал последните дни от живота си, тук бе умрял. Присъствието му бе навсякъде. Когато цареше тишина, като в този момент, тя го усещаше и това я притесняваше. Ако не беше Нийли, сигурно щеше да отиде на хотел. Симпсънвил бе прекалено малко градче и нямаше хотел, но доколкото си спомняше от предишните си идвания, в Шелбивил имаше.

За последен път беше тук през лятото, след като завърши колежа. Беше на двайсет и една и баща ѝ я покани да прекара един уикенд в „Уисълдаун“, когато дойде на ежегодната юлска разпродажба на коне в Кийнланд. Рядко имаха възможност да прекарат малко време заедно — той винаги беше с някоя от съпругите или приятелките си — затова тя се зарадва и се почувства горда, че я е поканил. Тогава той бе искал да поговори с нея за бъдещето. Беше се опитал да я убеди да започне работа в „Хейуд Харли Никълс“, за да може един ден да поеме фирмата. Когато ѝ направи предложението, тя категорично бе отказала и двамата се бяха скарали. Тръгнала си бе на следващия ден, без да отиде с него на разпродажбата на коне.

Споменът ѝ причини болка. *О, татко, каза си тя. Ако бях дошла да работя при теб, възможно ли бе нещата да са различни? Много вероятно. Трябваше...*

В очите ѝ бликнаха сълзи и тя замига ожесточено. Нямаше смисъл да разстройва и Нийли. Искаше ѝ се да бе направила различен избор, но вече бе късно за съжаления. Стореното сторено.

Към единайсет се разрази буря и изсипа порои по покрива. Трещяха гръмотевици, светкавици раздираха небето като огнени камшици, а поривите на вятъра се засилваха. Нийли си легна първа, в стаята до Алекс. И двете автоматично се насочиха към стаите, където спяха преди. След като изпи едно от приспивателните, предписани от лекаря, за да се справи с безсънието, което я мъчеше след смъртта на баща ѝ, Алекс заспа. Навън бурята вилнееше, старата къща пукаше и

скърцаше, а отоплителната система жужеше тихо. Нищо не бе в състояние да я събуди.

Въпреки това все пак успя. Изтръгна я от дълбокия сън. Около минута лежа в състояние подобно на несвяст, а в следващата бе напълно на себе си, обзета от потискащото чувство, че нещо неприятно я е докоснало по бузата. Тя примигна и се опита да се взре в непрогледния мрак. Не успя да види нищо. За момент се зачуди къде се намира, но бързо си спомни къде е и защо.

Инстинктите ѝ нашепваха да не мърда, докато се ослушва. Мек мирис на цветя се излъчваше от чаршафите. Сигурно е от омекотителя, който използва Инес, каза си тя. Лежеше на лявата си страна, лицето ѝ бе наполовина заровено в меката възглавница. Сигурно затова усещаше толкова силно миризмата. Отвън дъждът барабанеше по прозорците. Хладният въздух се промъкваше през недостатъчно добре уплътнените прозорци. Сигурно бе усетила влагата след някой яростен порив на вятъра.

Не, долови още някакъв звук, който се разнесе над трополенето на дъждовните капки. Той идваше отнякъде по-близо, избликваше сякаш изпод старинното богато резбовано легло.

Алекс лежеше неподвижно и продължаваше да се взира в непрогледния мрак, обгърнал я като плътно одеяло. Беше се напрегнала, за да чуе отново звука. Сърцето ѝ ускори ритъма си, устата ѝ пресъхна. Вече знаеше какъв е шумът — дълбокото равномерно вдишване на някого или нещо в стаята.

ГЛАВА 10

Космите по врата ѝ настръхнаха. Тя остана да лежи неподвижна. Каквото и да се спотайваше под леглото, то не помръдваше и само дишаше.

Господи, какво да направи?

Пулсът ѝ се ускори. Мускулите ѝ се напрегнаха. Беше готова или да бяга, или да се бори за живота си, но някак успя да си наложи да запази тишина. Докато не измислеше нещо разумно, най-добре бе да се преструва, че спи.

Различаваше ясно дишането. Съществуващо вдишваше и издишаше тежко, хрипкаво. Звукът стана толкова силен, поне така ѝ се стори, че заглуши всички останали звуци, дори бесните удари на сърцето ѝ, дори рева на бурята навън. Нийли? Възможно ли е Нийли да е застанала до леглото и по някаква причина да стои безмълвна и неподвижна, докато я наблюдава как спи?

Невъзможно. Първо, Нийли не дишаше по този начин. Второ, тя щеше веднага да се издаде, щеше да извика името на сестра си или да я сръчка, или просто да се метне в леглото на Алекс. Малката не познаваше тишината и спокойствието.

Двете с Нийли бяха сами в къщата.

Какви бяха възможностите? Дали не бе влязъл крадец?

Алекс изстина при тази мисъл. Може би... призрак? Усети как по гърба ѝ пролазва хлад.

Преди малко сънуваше баща си. Спомни се откъслечни образи, сякаш някаква мъгла се отдръпваше и ги разкриваше. „Уисълдаун“ бе мястото, където го бе сполетяла насилствена смърт. Още от първия миг, в който разбра какво се бе случило с него, тя бе убедена, че е невъзможно той да изостави семейството си, без да каже и дума. Да не би това дишане да бе посещение на призрак? Да не би той да се опитваше да се свърже с нея от отвъдното?

Никога не бе вярвала в призраци. Досега.

В този момент ѝ хрумна нещо. Дишането като че ли се измести и сега долиташе от ново място. Алекс продължаваше да долавя ритмичните вдишвания и издишвания, но те стихваха и сякаш се отдалечаваха. Каквото и да беше това, то се насочваше към вратата на спалнята. Беше сигурна.

Не виждаше нищо, абсолютно нищо, дори възглавницата, на която лежеше, но бе сигурна, че е будна, че не сънува и не си въобразява. Това не беше сън. Случваше се наяве.

Ужасът я облада и Алекс не успя да се съдържи. Изправи се рязко и опипа нощното шкафче, за да пусне лампата. Откри копчето за секунди.

Щрак. Звукът сякаш проехтя в стаята. Дишането спря, но нищо друго не се промени. Светлина нямаше. *Щрак. Щрак.* Опита отново, след това отново и отново с трескава настойчивост. Лампата не светваше, а дишането продължи да се отдалечава. Ставаше все по-далечно и трудно доловимо, забеляза тя, сякаш се отдалечаваше бързо.

Не можеше да го остави да си отиде, без да разбере какво е. Дори да се сблъска с крадеца, бе по-добре, отколкото да не знае какво става.

Татко, ти ли си? Глупава мисъл, знаеше, че е така, и въпреки това...

Алекс изрита завивката и скочи. Стъпи боса на персийския килим и пристъпи напред с протегнатата ръка, докато докосна стената. Следваше дишането. Сега вече почти не го чуваше. То се отдалечаваше бързо по тесния коридор със спалните.

Алекс спря за момент на вратата на спалнята си и опипа стената, за да запали лампата. Стената ѝ се стори студена и гладка. С краката си усети студено течение, което появя под кремата копринена нощница. Трополенето на дъждовните капки вече заглушаваше дишането; младата жена не го чуваше, въпреки че усещаше чуждото присъствие. Напипа ключа за лампата, натисна го... и нищо. Нямаше светлина.

Колкото и да се опитваше да долови дишането, то си бе отишло. Тя притаи дъх и се напрегна. Толкова ѝ се искаше да разбере какво става, че страхът ѝ изчезна. Трябваше да разбере какво става. На всяка цена трябваше да разбере.

Искаше да знае, независимо дали това бе баща ѝ или не.

Излезе в коридора, протегна ръце, за да напипа стената, и отново го чу. Този път бе по-тихо. Извъртя се към звука, спъна се в нещо и

полетя напред. Размаха ръце и сграбчи нещо твърдо, за да не падне. Стисна гънките на плат и в следващия момент нещо тежко я удари по главата. Привидяха ѝ се звезди, а след това ѝ причерня.

Когато се свести, откри, че лежи по корем върху вълнения килим в коридора. Лъхна я мирисът на прах, набил се в килима. Вълната ѝ се стори остра на пипане. Насили се да се изправи на длани и колене. Тъмнината сякаш се завъртя около нея. Усети болка в главата си и изпъшка.

— Алекс? — повика я Нийли. По гласа разбра, че сестра ѝ също е излязла в коридора и е на няколко крачки пред нея. Точно така, нали излизаше от стаята си.

— Внимавай — предупреди я с надебелял глас Алекс и притисна главата си с ръка. — Струва ми се, че в къщата има някой.

Тъмнината се надигаше около нея като бурно море, но тя не припадна. Главата отзад продължаваше да я боли и пулсираше мъчително. Усети нещо мокро и лепкаво и разбра, че е кръв. Какво се случи? Падна и си удари главата ли? Спомни си, че полетя напред, но дори това не беше ясен спомен.

— Какво? — очевидно Нийли нито я бе чула, нито бе разбрала. Когато сестра ѝ заговори, Алекс чу прищракване и разбра, че и момичето се опитва да включи лампата. — Алекс, падна ли? Добре ли си?

— Паднах, но съм добре. Няма ток — успя да каже тя. Гласът ѝ бе станал малко по-силен. — Нийли, чу ли какво ти казах? Струва ми се, че в къщата има някой.

Алекс се опита да се вдигне на колене. Главата ѝ продължаваше да пулсира и всичко пред погледа ѝ плуваше. Не се чувстваше добре, но не каза на Нийли, защото нямаше време да се разправя с нея. Сестра ѝ се приведе, след това коленичи и протегна ръце към нея.

— Как така в къщата има някой?

Алекс се запита дали да ѝ каже другата възможност. В къщата или имаше някой, или духът на баща ѝ се опитваше да осъществи контакт с тях. Само че това бяха пълни глупости. Като се замисли, който и да дишаше в стаята, не беше призрак.

Ако все пак призраците съществуваха, което на светло сигурно щеше да ѝ се стори пълна дивотия, те едва ли дишаха. Сега вече

мислеше логично. Ако бе достатъчно съобразителна още когато се събуди, щеше да го разбере.

Това я наведе на друга мисъл. Жив дишащ човек бе стоял в стаята ѝ и по всяка вероятност бе още в къщата.

— Нийли — повика на сестра си и стисна облечената в бархетна пижама ръка. — В стаята ми имаше някой. Събудих се и го последвах в коридора. Сигурно е все още в къщата.

— Какво? — възкликна момичето.

— Шшш! — те вече бяха вдигнали толкова шум, че сигурно натрапникът ги бе чул, но въпреки това тя прецени, че е по-добре да шепнат. Мобилният телефон бе в чантата ѝ на долния етаж. Беше забравила да го включи да се зарежда, така че дори да се добереше до него, сигурно нямаше да работи. Алекс се сети, че до леглото ѝ имаше телефон. Трябваше да се върнат вътре, да заключат вратата и да се обадят в полицията. Дали тук имаха 911? Дали да не набере телефонната централа...

— Ти шегуваш ли се? — изсъска Нийли.

— Не — Алекс се опита да се изправи и сестра ѝ стисна ръката ѝ, за да ѝ помогне. Тъмнината отново се залюля пред погледа ѝ, но тя знаеше, че не може да направи нищо. Двете с Нийли трябваше да действат. Ако в къщата наистина имаше някой, бяха напълно уязвими в коридора. — Трябва да се обадим в полицията. В спалнята ми има телефон.

— Мама му стара! — прошепна уплашена Нийли.

— Недей да ругаеш — прошепна в отговор Алекс.

Момичето я придържаше и двете заедно се върнаха в спалнята, като се стараеха да пазят тишина. Главата на Алекс пулсираше болезнено и тя имаше чувството, че вижда двойно, когато успееше да види нещо.

— Заключи вратата — нареди Алекс.

Докато Нийли се върна опипом, Алекс се придвижи към леглото. След като чу прищракването на ключа, се успокои малко. И без това мракът започваше да я притиска. А пък заедно с яростта на бурята отвън и увереността ѝ, че в къщата има някой, тя щеше да полудее, ако сестра ѝ не беше до нея. Налагаше се да бъде силна заради момичето.

Телефонът бе на нощното шкафче до лампата. Подпря се с коляно на леглото и го напипа. Опипа повърхността на масата —

лампа, книга, часовник, телефон. Вдигна слушалката, но не чу никакъв сигнал.

— Алекс, усещаш ли миризма на дим? — гласът на Нийли бе изтънял и уплашен. Тя пристъпваше напред към сестра си.

Започна да натиска копчетата по памет. Беше толкова тъмно, че не успяваше да види дори цифрите. Телефонът така и не проработи. Когато чу думите на Нийли, тя спря и вдъхна. Дори това незначително усилие ѝ причини болка. Затвори очи за миг и ги отвори. И от това я болеше.

Наистина миришеше, слабо, но не можеше да сбърка. Все едно че гореше гума.

— Усещам нещо — Алекс отчаяно върна слушалката на място, след това вдигна ръка към главата си. Продължаваше да ѝ тече кръв, а цицината сякаш растеше и започваше да я боли повече. Докато я опипваше, съобщи на сестра си:

— Телефонът не работи.

— Какво ще правим? — в този момент Нийли ѝ заприлича на много уплашено малко дете.

— Трябва да се измъкнем от къщата — нещо гореше, реши тя, докато опипваше нощното шкафче, за да открие кутия със салфетки. Острият мирис се засилваше. Възможно ли бе къщата да е пламнала? Не биваше да отхвърля подобна възможност. Независимо дали имаше крадец, не беше много разумно да остават в заключената спалня и да чакат.

— Страх ме е — прошепна Нийли с разтреперан глас.

— И мен — Алекс напипа салфетките, издърпа няколко и ги притисна към главата си. Раненото място болеше и пулсираше. Не искаше да каже на сестра си, че главата ѝ кърви.

Тийнейджърката не можеше да направи нищо, така че нямаше смисъл да я плаши още повече.

— Мислиш ли, че къщата гори? — попита Нийли.

— Възможно е.

Ако успеяха да се доберат до една от колите... Само че ключовете за мерцедеса бяха закачени на една кукичка в кухнята, а колата, както и останалите автомобили, бяха прибрани в гараж отстрани на къщата. Нали сама остави мерцедеса още преди часове.

Нямаше желание да обикаля опипом тъмната къща. Нямаше желание да тича и до отдалечения гараж.

— Мъжът, който беше днес тук, Джо Уелч — управителят на фермата, — той живее малко по-надолу по хълма. Ако минем по централните стълби и излезем през главния вход, ще стигнем до тях за нула време.

— Ама навън се изливат порои... ами ако някой ни чака пред къщата? — възрази Нийли. Тихият ѝ гласец трепереше. — В „Письък“...

— Хич не ми разказвай — прекъсна я Алекс. Нийли обожаваше филми на ужасите. Алекс не можеше да гледа подобни неща. В малкото случаи, когато Нийли бе успявала да я убеди да гледа с нея, Алекс седеше със затворени очи почти през цялото време. Ако се случеше нещо ужасно, когато все пак отваряше очи, започваше да пици като банши и криеше лице в длани, а Нийли казваше, че се срамува заради нея. — За две минути ще сме до вратата. Трябва да стигнем до стълбите и да изтичаме навън.

— Ама в „Письък“...

— Това е истинският живот, не е филм на ужасите — заяви твърдо Алекс. Дори не искаше да мисли какво ги чака, когато излязат в тъмния коридор.

Миризмата на изгоряло ставаше все по-натрапчива. Бе глупаво да рискуват. Налагаше се да излязат от къщата. Алекс мислеше бързо. След като трябваше да претичат през студеното подгизнало поле, нямаше да е зле да си сложат обувки. Чехлите ѝ бяха с гумена подметка и щяха да станат на Нийли, защото тя носеше един номер поголеми. Алекс опипа със стъпало под леглото и ги откри точно където ги бе изритала по-рано. Вдигна ги и ги тикна в ръцете на сестра си.

— Обуй ги.

По-рано вечерта бе извадила част от багажа си, за да го подреди, и знаеше къде има обувки. Бяха без ток, сребърни пантофки на „Гучи“, точно под закачалката до вратата на вградения гардероб.

— Къде отиваш? — Нийли бе готова да изпадне в паника, когато Алекс се отдръпна от нея.

— Да си взема обувки — и двете шепнеха.

Алекс се добра до гардероба. Напипа бронзовата брава, отвори вратата и извади обувките от металната стойка, монтирана на

вътрешната страна на вратата. Обу се и се върна до леглото.

— Алекс...

— Ето ме.

Алекс дръпна олекотения юрган от леглото и го бутна към Нийли. Движенията ѝ бяха тромави, защото не виждаше.

— Увий се и тръгваме — нареди Алекс, а Нийли пое завивката също толкова тромаво.

Алекс изтегли вълненото одеяло под юргана, наметна го на раменете си и посегна към сестра си. Преплели пръсти, двете пристъпиха към вратата.

Алекс тъкмо протягаше ръка, когато Нийли я дръпна.

— Господи, Алекс, в „Петък, тринайсети“...

— Само още една дума за някой тъп филм на ужасите и сама ще ти видя сметката — изсъска вбесена Алекс през рамо и дръпна рязко малката. — Тръгвай веднага. Да не съм ти чула гласа, докато не излезем навън. *Каквото и да става, не се отделяй от мен.*

— Мамицата му, какъв ужас — наистина я беше много страх. Ръката ѝ бе ледена. Алекс дори не се сети да ѝ направи забележка за грубия израз. Сърцето ѝ туптеше в унисон с пулсиращата болка в главата. Стомахът я присвиваше, устата ѝ бе пресъхнала. Какво ли ги чакаше в тъмното зад вратата.

Дръпна резето, колкото бе възможно по-тихо, за да не се чуе изщракването, и въпреки това тихият звук ѝ се стори като топовен гърмеж. Алекс натисна бравата.

ГЛАВА 11

Джо лежеше по гръб, пъхнал ръце под главата, и се взираше в сенчестия бял таван. Не можеше да заспи, въпреки че обикновено се унасяше още щом докоснеше възглавницата. Навън валеше като из ведро. Миналото лято страшна суша бе поразила провинция Шелби. Реките бяха пресъхнали, листата на дърветата бяха окапали. Освен че бе закъснял, дъждът заплашваше да се превърне в библейски потоп. Джо искрено се надяваше покривът да не протече.

Можеше да стане, да слезе долу и да си направи нещо за ядене. Не можеше да гледа и телевизия. Преди около двацет минути електричеството угасна, както се случваше често по време на буря. Въпреки това не искаше да се признае за победен. Нямаше да се остави на безсънието. След като Лора го изостави с три малки деца, огромни дългове и съсипана кариера, той не можеше да спи години наред. Най-сетне бе успял да се пребори с миналото, да си намери добро място и отново започна да спи.

Ето, че днес Александра Хейуд взриви удобния му живот. Заплатата, която получаваше като управител на „Уисълдаун“, бе почти половината от доходите му. Работата тук имаше и много предимства — разчиташе на здравно осигуряване, което включваше и зъболекар на половин цена, защото той се водеше служител в една от компаниите на Хейуд. Струваше му се прекалено много да изгуби всичко това изведнъж. Ами конете? Да загуби тях, бе същият удар, като да загуби работата си. Как ли ще се отразят рязко намалелите приходи на децата му? Това бе най-лошото.

Наистина имаше договор, но не беше чак толкова глупав и знаеше, че понякога договорът не струва пукната пара. Дяволите да я вземат Александра Хейуд и всички, които бяха съставили ненужния документ. Можеше до един да ги даде под съд, ако се наложеше. Ако имаше късмет така можеше да спечели още няколко месеца и някакво обезщетение заради неизпълнение на договора. Каквото и да предприемеше, ако имението бе загазило във финансово отношение,

както твърдеше Александра Хейуд, а според него тя не лъжеше, рано или късно и конете на Хейуд, и фермата щяха да бъдат продадени.

Това бе истината. Налагаше се да я приеме и да започне да обмисля бъдещето.

Първо трябваше да намери нови стопани за животните. Всяко от тях щеше да му донесе проблеми, от капризния Чаровник до последния. Дванайсетгодишният Сюлейман, който не бе успял да постигне нищо по-добро от трето място в надбягванията, щеше да струва не повече от хиляда долара.

Трябваше сам да купи Сюлейман. Хиляда долара можеше да си позволи. Сребърно чудо щеше да донесе към половин милион. Как ли пък не. Можеше и да стане, ако събереше група инвеститори и се споразумееше с тях.

Дали можеше да го направи?

За да се справи някак, трябваше да си намери нов източник на доходи. Можеше да поеме за обучение още коне. След като приключеше с конете от „Уисълдаун“, в конюшната му щеше да има много място. Можеше да потърси някоя друга ферма, която се нуждае от управител, но местните си имаха хора, доколкото знаеше. Вместо да остане частен треньор, можеше да открие обществена конюшня и да тренира животните на най-различни собственици. Работата бе там, че за да построи печеливша конюшня, му бяха необходими време и пари, а и бе свързано с много пътуване. Това щеше да остане последният вариант, защото не можеше да изостави децата просто така.

На тази възраст момчетата имаха голяма нужда от него, както бе при повечето тийнейджъри.

Оставаше и вариантът да се хване на работа в завода „Бъд“, местния гигант за производство на машинни части. Или пък във „Форд“ в Луисвил. Там плащали добри пари. И премиите били добри.

Джо изви устни. На деветнайсет имаше планове да стане най-известният треньор на коне и да стигне върха. Мечтаеше за победи, за спечелени купи. След това се появи Лора, дойдоха децата и животът му на женен мъж се превърна в истински кошмар. Накрая трябваше да избира между децата и мечтите, и децата надделяха. Струваше му се, че е намерил компромис, когато започна работа за Чарлс Хейуд. Получаваше редовно заплата, пред него бе предизвикателството да създаде първокласна конюшня, при това с чужди пари. Сега, на

трийсет и седем, той жънеше посятото. Конюшната, на която бе посветил толкова усилия, макар да не бе негова, му бе отнета и се налагаше да мисли в коя фабрика да започне работа, за да издържа децата.

Трябваше да се сети, че ще стане така, още в мига, когато откри тялото на Хейуд. Сигурно подсъзнателно го е знаел и просто не му се е искало да приеме истината. Когато Александра Хейуд се появи неочаквано, той бе разбрал, че идването ѝ не вещае нищо добро.

Обяснете ми, ако обичате, какво точно не ви е ясно от израза „уволнен сте?“, беше попитала подигравателно тя.

Не разбирам теб, надута кучко, му се бе приискало да изръмжи.

Тъпото бе, че на погребението му бе станало мъчно за нея, да не говорим, че си бе направил труда да отиде чак до Филадельфия. Уважаваше и много харесваше работодателя си. Двамата искаха едно и също — да превърнат „Уисълдаун“ в една от най-известните конюшни в страната. През двата месеца в годината, които Хейуд прекарваше във фермата, те обсъждаха какво ли не. Собственик и треньор си говореха за конете и за работата на полето. Хейуд често споменаваше голямата си дъщеря, разказваше му вицове, които бе чул от нея, хвалеше се колко била умна и красива. Все повтаряше, че така и не е разбрал кога е пораснала и главата ѝ се е напълнила с колежански глупости, че отказала да работи за него, а той искал повече от всичко да я обучи, за да поеме тя юздите на „Хейуд Харли Никълс“. Тя наистина била много умна.

Джо не обръщаше особено внимание на приказките за щерката, защото му се струваше естествено един баща да хвали така дъщеря си. Затова остана изненадан, когато я видя за пръв път на погребението и откри, че Александра Хейуд е точно толкова прелестна, колкото твърдеше работодателят му. Беше руса, с прилепнал по стройното ѝ тяло черен костюм. Беше привлякла погледа му, докато минаваше към първия ред в църквата заедно с мащехата си, след като останалите опечалени бяха заели местата си.

Не бе сигурен коя е, докато не отиде на помена след службата. Тогава разбра, че това е любимата дъщеря на Чарлс Хейуд. Беше я наблюдавал по време на службата. За всички бе ясно, че е съсипана от скръб. Изглеждаше пребледняла до слабия тъмнокож мъж в скъп черен костюм, който през всичкото време държа ръката ѝ. Вероятно това бе

въпросният тип, който я бе зарязал днес. Бе изслушала внимателно свещеника, който вярваше, че думите могат да заличат част от болката ѝ, и сладкогласния хор, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. По-късно, когато отидоха в дома на Хейуд, той остана колкото да изрази съболезнованията си, защото чувстваше, че не е на място сред събралите се. Гостите бяха все надути сноби, които похапваха пушена сьомга и хайвер на малки триъгълни хапки препечен хляб. Свиреше специално поканен за случая пианист, а красивата вдовица обикаляше и благодареше на гостите, че са ги уважили. Джо поговори с някои от хората, опита храната, изрази съболезнованията си на вдовицата, но непрекъснато извърещаше поглед към голямата дъщеря. Най-сетне тя се появи със зачервени очи, стиснала устни, решена да не си позволи да заплаче. Той се приближи до нея, представи се, стисна ръката ѝ и ѝ каза колко много бе уважавал баща ѝ.

А ето, че днес тя дори не го помнеше. Нищо, не беше виновна. Той самият знаеше какво причинява мъката и знаеше как може да подведе човек.

Макар да бе побеснял заради уволнението, той отново изпита жал към нея, когато си спомни как го молеше да ѝ разкаже подробностите около смъртта на баща ѝ. Очевидно смъртта на Хейуд е била тежък удар за нея. Сигурно годините, в които се бе грижил за децата и животните, бяха развили у него съчувствие към беззащитните. Опита да потисне импулса, който в случая щеше да му донесе единствено неприятности, защото знаеше, че трябва да се задържи в „Уисълдаун“ колкото е възможно по-дълго. Когато днес видя колко се разстрои, той престана да отговаря на въпросите ѝ. Трябваше непрекъснато да си повтаря, че тази жена му е донесла единствено проблеми.

И без това бе затънал до шия, така че не му трябваше допълнително натоварване.

Бе инвестирал много във фермата „Уисълдаун“, а ето, че мечтата му се изплъзваше като килим в някое от онези забавни анимационни филмчета.

Точно това го притесняваше, каза си той. Не бе загубата на работата, не бяха парите и всичко, свързано с тях, въпреки че те бяха много важни. Тормозеше го отлетялата мечта.

Беше на трийсет и седем, а му се налагаше да започне отново.

Господи, колко потискаща мисъл.

Значи няма да мисли по този въпрос. Стига толкова. Не и тази вечер. Утре щеше да започне да гради планове за бъдещето.

Джо се обърна по корем, удари възглавницата с юмрук, за да си направи удобно гнездо за главата, и се опита да заспи.

— Господи, Алекс, замръзвам. Побързай.

Плющенето на дъжда заглуши думите на Нийли и Алекс едва ги долови. Вятърът завихряше пороя от всички страни. От земята се носеше мирис на кал. Размекналата се пръст влизаше в обувките и им беше все по-трудно да пристъпват. Нощта бе тъмна; единствената светлина идваше от зловеците светкавици. Страхът, че някой ги преследва, намаляваше. Дори извратен маниак щеше да се поколебае, преди да хукне след тях в пороя. Въпреки това съмнението не си отиваше.

Одеялото, с което Алекс се бе наметнала, бе подгизнало. Отпред бе загърнатата фигура на Нийли, която се опитваше да прескочи ниската ограда. Това бе втората ограда, която им се налагаше да прескачат. На сестра ѝ беше по-лесно, защото бе в бархетна пижама, докато дългата нощница на Алекс се омотаваше в краката ѝ.

Наистина ли мислеше, че е проста работа да изтича току-така до къщата на управителя?

Краката ѝ трепереха и всеки момент можеха да я предадат, а наранената глава пулсираше болезнено. Хубавото бе, че леденият дъжд намаляваше болката. Лошото бе, че е мокра и вледенена и изтръпваше все повече.

Нийли скочи от другата страна и спря, за да я изчака. Сгушена под мократа наметка, тя извърна бледото си лице към Алекс.

— Продължавай без мен! — извика Алекс, за да може сестра ѝ да я чуе. Пороят така плющеше, че я заглушаваше, но момичето разбра, защото се обърна и изчезна в бурята. В първия момент Алекс си каза, че може да се отпусне. Наведе глава, преви се над оградата и се опита да си поеме дъх. Дъждът проникваше през мокрото одеяло и тя имаше чувството, че е гола. В този момент си спомни от какво бяга — онова хрипкаво дишане и миризмата на изгоряло, човека в къщата, който в момента я преследваше — и силите ѝ се върнаха.

Проехтя гръм. Светкавица се изви като змия в небето и сякаш избухна алено зарево. Тя се изправи. Измъкна стъпалото си от лепкавата кал, вдигна нощницата до бедрата, опита се да нагласи одеялото и прехвърли крак през оградата. Дъските бяха груби, хлъзгави, макар че отвсякъде стърчаха трески. Краката ѝ се плъзгаха в кожените обувки. Дъждът бе толкова силен, че усещаше физическа болка. Вдигна поглед и забеляза бялата къща на Уелч малко по-напред на хълма. Оставаше ѝ съвсем малко...

Алекс предположи, че Нийли вече приближаваше двора на къщата.

В следващия момент падна.

Стана толкова неочаквано, бе толкова изненадващо, че дори не успя да извика. Кракът ѝ се подхлъзна и тя се стовари по гръб в калта. Главата ѝ се удари в нещо твърдо и за втори път тази вечер пред погледа ѝ заблестяха звезди. В първия момент остана да лежи неподвижна, беше зашеметена и нямаше сили дори да се скрие от плющия дъжд. Одеялото се бе закачило на нещо и висеше на оградата като символ на отчаянието. Дъждовните капки пареха кожата ѝ като жила на ледени пчели. Гърдите ѝ, досега защитавани от одеялото, бяха изложени на силните дъждовни струи. Преобърна се по корем, за да се защити и гърбът ѝ да поеме силата на природната стихия.

Беше си ударила главата в една от подпорите на оградата. Два удара по главата за една вечер бяха прекалено много. Не можеше дори да се изправи на крака. Виеше ѝ се свят, беше изтощена. Тъмнината отново се надигна около нея. Дъждовните капки танцуваха по мократа земя и отскачаха. Реши да затвори очи само за миг и отпусна глава върху ръцете си.

Ритмичен шляпащ звук я накара да вдигне глава. Осъзна, че лежи в ледена локва, заобиколена от кал, а дъждът продължаваше да се сипе по измръзналия ѝ гръб. Ръцете ѝ бяха бледи като на труп на фона на тъмната земя. Мирисът на мокра пръст се бе просмукал навсякъде, също като евтин парфюм. Заслони очи с една ръка и се взря в приближаващите се мъжки ботуши. Ето откъде бил шляпащият звук. Ботушите спряха пред лицето ѝ. Дори през сребърното було на дъжда тя забеляза, че са огромен размер и много кални...

Ужасът събуди всичките ѝ сетива и върна спомена за страховитото преживяване. В спалнята ѝ имаше някой, после къщата...

Тя се надигна на колене, сърцето ѝ биеше до пръсване, докато се опитваше да вдигне поглед към извисилата се над нея фигура.

— Да не би да си въобразяваш, че плуваш в тази локва? — в гласа се прокрадна гняв и раздражение. Мъжът сигурно крещеше, след като го чуваше толкова ясно. Същевременно Алекс изпита огромно облекчение. Вместо маниака, който можеше да я нападне, над нея се бе изправил Уелч, заядлив както обикновено. Поне не беше опасен. Водата го обливаше така, сякаш някой държеше маркуч над главата му.

— Паднах — отвърна тя. Той се наведе, стисна я подмишниците и с едно движение я изправи. Коленете ѝ веднага омекнаха, усети как образът пред очите ѝ се размазва и тя се отпусна на гърдите му, стискайки бархетната риза с две ръце, благодарна, че има на кого да се опре. Сведе глава, за да се защити от дъжда, и челото ѝ попадна на ключицата му. Ризата му не бе закопчана догоре и тя усети грапавите косъмчета по гърдите му, мирис на сапун и мокри дрехи. Кожата му бе студена над стегнатите мускули и той ѝ се стори едър и силен, готов да посрещне негодите. Едва сега Алекс осъзна колко уплашена е била. Уелч може и да я мразеше, но щеше да я опази жива.

— В къщата имаше някой...

— Не сега! — крещяха си или може би само тя крещеше. Гласът ѝ прозвуча слаб и той сигурно не бе чул и дума. Преди да разбере какво се кани да прави той, Джо я прегърна с една ръка през раменете, пъхна другата под коленете и я пое на ръце. Обърна се и я понесе с лекота, сякаш не тежеше повече от дете. Насочи се към къщата с едри крачки, привел се над нея, за да я защити от дъжда. Алекс се почувства неловко, че се е оставила да я спаси, но въпреки това обви врата му с ръце.

ГЛАВА 12

Всички се бяха скупчили на вратата. В тъмното приличаха на сенки с бледи лица, които наблюдаваха бързите крачки на Джо. Щом стъпи на верандата, Алекс усети облекчение. Над лицето ѝ проблесна светлина. Някой от групата държеше фенерче. Алекс сведе поглед и едва сега си спомни, че бе по копринена нощница. Тънката материя бе прилепнала по тялото ѝ. Зърната ѝ стърчаха от студа и се виждаха ясно, както и всички други части от тялото ѝ. Ако не беше тъмно, щеше да изглежда доста пошло.

— Насочи светлината надолу — нареди Уелч и си спечели вечната ѝ благодарност. Групата се отдръпна, за да може той да я внесе вътре. Главата ѝ тежеше толкова много, че вратът отказваше да я държи и тя се отпусна на широкото му рамо. Тресеше я от студ, не виждаше добре и ѝ се гадеше. Ако не бе дошъл да я вземе, тя едва ли щеше да успее да се вдигне от земята, за да стигне сама до къщата. Беше му задължена.

— Алекс, добре ли си? — Нийли разбута останалите и стисна сестра си за ръката. Зъбите на момичето тракаха и думите не се чуваха ясно. На Алекс ѝ бе толкова студено, че почти не усети ледените пръсти на Нийли. — Какво стана? Мислех, че си зад мен.

— Подхлъзнах се и паднах от оградата. Добре съм. Просто ми е студено — гласът ѝ бе по-тих от обикновено. Нейните зъби също тракаха. Топлината в къщата я обгърна, но това не беше достатъчно, тя се разтрепери неудържимо в ръцете на Уелч. Той я притискаше до гърдите си, сякаш за да продължи да я пази от дъжда. И гърдите, и бедрата, и коремът ѝ се бяха устремили към него, сякаш бе цвете, което се опитва да улови слънчевите лъчи, за да запази топлината им. Само че Нийли и останалите ги наблюдаваха и тя усети в колко неудобно положение се намира. Размърда се в ръцете му, за да му даде знак да я пусне. Той се подчини на неизречената молба, но едната му ръка остана на кръста ѝ, за да я поддържа. От ръката му капеше вода, но беше стегната, мускулеста и желана.

Главата на Алекс се завъртя, обувките стъпиха на пода сред локвата вода, която се разширяваше около тях. Коленете ѝ бяха омекнали и тя се олюля. Стисна ризата му с две ръце и се облегна на него.

— Добре ли си? — попита той.

Преди да отговори, лъчът на фенерчето я заслепи. Тя се намръщи и затвори очи. Джо я прегърна по-стегнато, притисна я отново до себе си, а с другата ръка отмести фенерчето.

— Джош, казах ти да насочиш това надолу — скара се той.

— Извинявай — това бе гласът на тийнейджъра от конюшнията. Вероятно останалите бяха децата на Уелч и Нийли. Нещо космато се отри в глезените ѝ. Тя погледна надолу и видя малко дебело куче да души обувките ѝ.

— Тя падна и в къщата. Може да се е наранила — Нийли пристъпи до Алекс, за да обясни на Уелч. Алекс обърна глава. Бе опряла буза на студената бархетна риза на мъжа. Долавяше съвсем отчетливо ударите на сърцето му. Нийли бе в сянка, защото светлината на фенерчето бе насочена надолу, но забеляза, че косата ѝ виси мокра от двете страни на бледото лице.

— Само едно фенерче ли имате? — попита Уелч децата.

— Три са — заговори друг момчешки глас. Личеше, че е на по-голямото момче.

— Дайте ми едно.

Някой му подаде фенерче и лъчът премина по тавана. След това, за изненада на Алекс, той я пое на ръце и без да каже и дума, тръгна навътре в тъмната къща.

— Няма нужда... — опита се да протестира тя и обви ръце около врата му по-здраво. Той я бе поел толкова бързо, че ѝ се зави свят. Замълча, без да довърши мисълта си, и отново отпусна глава на рамото му, за да изчака всичко пред погледа ѝ да се успокои. Каквито и недостатъци да имаше този мъж, той бе силен като бик, каза си младата жена, и това кой знае защо я успокои.

— Напротив, има — отвърна той, сякаш неговото мнение беше единственото, което имаше значение. При други обстоятелства подобна самоувереност би я подразнила, но сега бе готова да се остави

в ръцете му. Той я отнесе по стълбите на тъмния като в рог втори етаж. Не спря да раздава заповеди.

— Ели, извади фенерите за къмпинг. Под мивката са. Джош, донеси още кърпи. Бръкни в сушилнята. Сложих ги там, преди да си легна. Джен, заведи Нийли в банята на момчетата. Остави един фенер там, Ели, и донеси един в моята стая, когато вземеш кърпите.

Гласовете на децата ги последваха по стълбите. Алекс се учуди, когато чу да отговарят „*Веднага, господине!*“, както биха отговорили възпитаниците на някое военно училище.

На втория етаж Уелч зави наляво по тесен коридор. Тежките му ботуши продължаваха да издават шляпащ звук на всяка крачка и Алекс чак сега се сети, че той също е мокър и по всяка вероятност му е студено колкото и на нея.

Може и да обичаше да командва, но я беше спасил за сметка на собственото си спокойствие и тя му беше благодарна.

— Телефонът ти работи ли? — зъбите й тракаха. Не спираше да трепери. Топлината, която се излъчваше от тялото му и къщата, не бе достатъчна, за да прогони ледените тръпки.

Въпреки че не се чувстваше добре, трябваше да се погрижи за „Уисълдаун“.

— Трябва да се обадиш в пожарната. И в полицията. Двете с Нийли подушихме дим, а и в къщата... там имаше някой.

— Така каза и сестра ти, когато заблъска по вратата — Уелч съвсем не се впечатли от казаното. Отвори някаква врата, мина през спалнята и влезе в баня с бели плочки. От подскачащата светлина на фенерчето й стана ясно, че помещението е малко, стандартно обзаведено с душ кабина вместо с вана. — Дръж се сега. Ще те оставя да стъпиш.

Той отново я пусна на пода, но не отдели ръка от кръста й. Остави фенерчето на капака на тоалетната чиния и го подпря с две ролки тоалетна хартия, за да не падне. Така лъчът й осигуряваше достатъчно светлина, въпреки че ъглите и таванът оставаха в мрак. От нея продължаваше да се стича вода и на пода се събираше кална локва. Той бе в същата бархетна риза на червени и сиви карета, с която го бе видяла днес, със същите дънки и ботуши. Беше мокър като нея, а ризата и ботушите — оплескани в кал. Тя не изглеждаше по-добре. Нощницата бе загубила цвета си от калта по нея, а ръцете и обувките й

също бяха кални. Нощницата се бе залепила за гърдите, корема и краката и подчертаваше слабото ѝ тяло. Зърната ѝ бяха щръкнали, пъпът ѝ личеше ясно, дори тъмният триъгълник между краката. Почувства се неловко заради голотата си и се опита да се обърне, за да се скрие от погледа на Уелч.

— Стой спокойно — нареди той, сякаш тя бе подплашена кобила. Ръката му се смъкна на ханша ѝ, когато Алекс се опита да се отдръпне. Дланта му бе едра, с дълги пръсти, а топлината ѝ проникваше през мократа копринена нощница. Пръстите му притискаха леко плътта ѝ.

— Добре съм — съвсем не беше добре. Сама разбра, че е направила грешка, когато се обърна толкова бързо. Отново ѝ се зави свят, а коленете заплашваха да я предадат. Тя се олюля и се отдръпна още една крачка. Ръцете му я прихванаха като риба и той я притисна до себе си. Този път младата жена дори не се опита да се задържи права и безпомощно се отпусна на гърдите му.

— Да, сигурно — гласът му прозвуча сухо. Задържа я с една ръка, а с другата завъртя кранчетата на душа.

— Трябва да се обадиш в пожарната — настоя Алекс. Дори през мокрите дрехи усещаше топлината на тялото му, затова се притисна до него, докато тялото ѝ продължаваше да се тресе от студ. Нямаше търпение да усети горещата струя вода. — И в полицията.

— Телефоните не работят — обясни той и протегна свободната си ръка, за да провери водата. — След като двете със сестра ти се оправите, ще отида да видя какво става. Ако „Уисълдаун“ наистина гори, няколко минути няма да са от значение. А ако в къщата има някой, ще се справя и сам.

Тя не се усъмни в думите му.

— Нямах ли мобилен телефон? — попита тя, когато той отдръпна ръка от струята, затвори вратата на душ кабината и се пресегна, за да затвори и вратата на банята. Започваше да се вдига пара и стените на душ кабината се изпотиха. Алекс гледаше водата с копнеж.

— Тук няма пълно покритие. Така че нямаше смисъл да купувам телефон — погледна я. Черната му коса блестеше мокра и лъскава като на морж, а чертите му изпъкваха. Челото му бе високо, носът — прав и малък, устата — стегната и сериозна, скулите и челюстта — ясно изразени. Кожата му бе много загоряла, а по бузите личеше наболата

брада. На слабата светлина очите му изглеждаха с цвета на водата. По едната буза и отстрани на носа имаше кал. Беше много по-едър от нея, по-висок, а тялото му бе стегнато и гъвкаво. С огромна изненада разбра, че го преценява като мъж, и учудено вдигна поглед към лицето му.

— Да не би нещо да не е наред? — попита намръщен той.

— Не — успя да отвърне тя.

— Добре. Дай тогава да те стоплим — дори Уелч да бе възбуден, не го показва по никакъв начин. Пое я отново на ръце, без да я пита за мнението ѝ, но в този момент това нямаше никакво значение. След това, както бе облечен, той влезе под душа с нея. Горещата вода ги обля. Калната локва започна да се стича в канала. Все още разтреперана, Алекс зарови лице във врата му, а след малко се обърна към струята, затвори очи и се опита да отблъсне неочакваното привличане, което изпита към него.

Това бе естествена реакция към присъствието на привлекателен мъж, каза си тя. Хубавото бе, че сетивата ѝ, напълно парализирани след смъртта на баща ѝ, се връщаха към живота. Лошото бе, че не подбираща обекта на привличане. Ако се бе случило по-рано, ако не бе отблъсквала Пол през последните ужасни седмици, може би той нямаше да се насочи към Тара Голд...

Престани веднага, каза си вбесена тя. Нямаше да мисли повече за Пол. Той си бе отишъл също като баща ѝ, а тя не го обичаше дори наполовина, колкото обичаше баща си.

— По-топло ли ти е вече? — прошепна Уелч до ухото ѝ. Тя не отвори очи. Докато бе в силните мъжки ръце, притисната до топлата му гръд, можеше да забрави всичко, ала ако видеше лицето му толкова близо до своето, щеше да е невъзможно.

— М-хм.

Сякаш иглички пронизваха краката ѝ, докато се стопляха. Сви пръсти и се намести, обзета от чувство на неловкост. Той очевидно реши, че това е знак да я пусне, затова отпусна ръката, с която придържаше коленете ѝ, и я остави да стъпи на пода. Усети нова еротична тръпка, когато тялото ѝ се плъзна до неговото, и отвори устни от изненада. Лицето му бе прекалено близо и тя не можеше да мисли разумно. Бе навел глава над нея, готов да я прихване, ако отново се олюлееше. Очите му бяха станали по-тъмни отпреди и Алекс

забеляза, че зениците му са вече толкова големи, че почти са погълнали ирисите. Калта се бе стекла от бузата и носа му. Беше толкова близо, че можеше да различи всяко косъмче по небръснатото лице.

— Имаш кал — каза той. Стисна брадичката ѝ и изтри бузата с палец. Жестът ѝ се стори невероятно интимен. Дори прекалено интимен, каза си тя и отдръпна брадичка.

— И ти — гласът ѝ бе станал дрезгав. Извърна поглед, за да не извърши някоя глупост. Стана ѝ неприятно, че тялото ѝ реагира по този предателски начин, а не искаше той да усети.

— Работата е там, че аз съм свикнал с калта.

— Защо мислиш, че аз не съм? — погледна го отново, неспособна да се сдържи. Погледът му се плъзна по лицето ѝ и едното ъгълче на устата му се изви.

— Така ми се струва — отвърна той, прегърна я отново през кръста и я обърна така, че горещата вода да се стича по гърба ѝ.

Трябваше да се прикрие, защото тялото ѝ реагираше неестествено, каза си Алекс. Нямахше да може да остане изправена без помощта му, а това изискваше подкрепата на силните му ръце. Бяха толкова едри и силни. Тя не смееше да отпусне своите от врата му. Усещаше стегнатите мускули и едрите кости на раменете. Тялото ѝ бе прилепено към неговото. Гърдите ѝ, голи под мократа копринена нощница, оставаха притиснати към бархетната му риза. Въпреки че вече се бе стоплила, зърната ѝ продължаваха да стърчат, възбудени от близостта на мъжа. Тази възбуда истински я притесни. От много седмици не бе изпитвала нищо и сега остана смутена от усещанията, събудили се заради този мъж.

Не беше ли това същият груб непоносим тип, с когото ѝ бе толкова трудно да се справи преди няколко часа? Как бе възможно да ѝ въздейства по този начин?

— Дръж се — предупреди я той и отдръпна ръка от кръста ѝ, за да се пресегне за сапуна. Стисна зеления калъп и натри една гъба. Мирисът бе остър и силен, също като онзи, който усети, когато той я бе поел на ръце.

— Затвори очи — нареди той и прекъсна мислите ѝ. Тя се подчини и той прокара гъбата по лицето ѝ. Усети върховете на пръстите му по скулите, по носа, около устата и по брадичката. Усети

мазолите, едрите силни длани. Това бяха ръце на мъж, свикнал да върши физически труд, за да си изкарва прехраната. Шумът на душа ѝ напомни, че отвън се излива проливен дъжд. Само че водата тук бе топла и много приятна, също като докосванията му. Внезапно усети, че не ѝ достига въздух, защото си представи ръцете му на други места по тялото си, заети да ѝ доставят удоволствие. — Вдигни глава.

Тя го послуша и водата обля лицето ѝ, за да отмие сапуна. След това се приведе над нея и гърбът му пое водната струя, докато оставяше калпа. Тя мигна няколко пъти, за да прогони капките, и отвори очи. Наблюдаваше го как мие собственото си лице и търка с длани, а след това отпусна глава назад. Не можеше да откъсне поглед от силния врат, от стегнатата челюст и устните, от гъстите мигли и загорелите необръснати бузи.

Нищо не можеше да я спре да притисне устни към гърлото му, да разкопчае ризата и да прокара пръсти по гърдите, да се спусне надолу под дънките... *Престани*, каза си отчаяно тя, ужасена какви мисли се промъкват в главата ѝ. Нямахше намерение да направи подобно нещо, нито да започва сексуална връзка с него, но желанието ѝ бе по-силно от когато и да било преди.

Защо сега? Защо с него? Въпросите не ѝ даваха мира, докато тя се опитваше да се наслади на всяко усещане. Зърната ѝ потръпваха всеки път, когато бархетната му риза се отриваше в тях. Усещаше свиването и отпускането на мускулите му при всяко движение. Не можа да се сдържи и се приближи по-близо, за да се притисне до мускулестото бедро. Докосването на почти голото ѝ тяло до грубите дрехи събуждаше невероятно усещане. Заля я гореща вълна. Коремът ѝ се стегна. Не можеше да повярва на силата на реакцията си. Усети подутината отпред на дънките му. Той също бе възбуден. Мъжът вдигна рязко глава и очите им се срещнаха. Неговите бяха присвити и предпазливи, макар да личеше, че е не по-малко изненадан от нея.

ГЛАВА 13

Очите му не се откъсваха от нейните, а ръцете му притискаха ханша ѝ. Той се намести и бедрото му се притисна до нейното. Наблюдаваше я, без да се усмихва, и погледът му се плъзгаше от очите към устата. Устните се отвориха в отклик на този поглед. Всичко в нея тръпнеше.

След това нещо в очите му трепна, той стисна устни и я отдръпна от себе си. Между тях остана малко място.

— Имаш кал и по косата — заяви той с безизразен глас.

Алекс разбра, че той няма намерение да продължи да нажежава обстановката, когато я обърна така, че водата да пада върху главата ѝ, за да отмие калта. Когато водата попадна върху раната, ѝ се стори, че болката изригва сама. Тя извика тихо. Всички мисли за възбуда и секс бяха забравени и младата жена отдръпна рязко глава.

— Какво има? — той се бе намръщил.

— Главата ми. Имам рана — парещата болка бе достатъчна, за да я накара да забрави за тялото му, и тя бе благодарна, че стана така. Беше ѝ толкова студено, беше мокра и потресена от събитията, че забрави напълно за удара по главата. Сега той напомни за себе си.

— Откъде е тази рана? — той се обърна така, че гърбът му да поеме струята и да предпази нея.

— Нали ти казах, че в спалнята ми имаше някой, когато се събудих. Тръгнах след него в коридора и... този някой ме удари по главата. За няколко минути съм изгубила съзнание. Когато се свестих, непознатият си беше отишъл и ми течеше кръв.

— Чак сега ли се сещаш да ми го кажеш? — той ѝ се стори отчаян. — Дай да видя.

Алекс послушно наведе глава, като внимаваше раната да не попада под струята на душа, и разтвори коса с една ръка, за да му покаже раната. Горната част на главата ѝ гореше и пулсираше. Досега не я бе усещала, защото бе изтръпнала от студа.

— Видя ли я?

Той подсвирна тихо.

— Нищо чудно, че не можеш да се изправиш.

Пръстите му внимателно опипаха мястото и тя се сви.

— Раната е голяма, а точно под нея има буца колкото топка за голф — той отдръпна ръка. Алекс пусна косата си и вдигна очи към неговите. — Искаш да ми кажеш, че някой те е нападнал в къщата ли? — той очевидно не ѝ вярваше.

Алекс настръхна.

— Казвам ти, че имаше някой в спалнята ми. Който и да беше този някой, чух го как диша, ето така — тя му показва. — Тръгнах след звука на дишането, излязох в коридора и... там се спънах и нещо ме удари по главата. Мисля, че натрапникът ме удари, но не съм сигурна. Може да съм се ударила в нещо. Беше тъмно, нямаше ток и не виждах къде вървя.

В първия момент той не каза нищо, намръщи се леко, докато обмисляше думите ѝ. Алекс се остави на обзелата я слабост, затвори очи и отново отпусна глава на гърдите му. Горещата вода я бе стоплила, но в замяна парещата болка се бе върнала. Не можеше да прецени кое е по-зле, болката или студът. Знаеше единствено, че неприятното усещане бе потушило сексуалния интерес към Уелч. Затова пък бе събудило чувството, че може да разчита на него. Като знаеше как бяха протекли събитията през деня, как го бе уволнила, а той не бе останал никак доволен, с изненада откри, че се е оставила в ръцете му, за да се справи с положението както намери за добре. Само че той не бе убеден, че тя му казва истината.

Отвори очи.

— Можеш да ми вярваш, че не си измислям — каза натъртено тя.

— Със сигурност не си въобразяваш, че някой те е ударил по главата — той се беше замислил.

Тя присви очи.

— И останалото не си въобразявам.

— Не съм казал, че си въобразяваш.

— Но го намекна.

— Не съм искал — говореше спокойно и погледът му срещна нейния. — Виж, ще стигнем до дъното на тази история. Първо да се справим с по-важните неща. Знаем, че главата те боли, но според мен

трябва най-напред да промием раната. Вече ти казах, че имаш кал по косата. Ще изтърпиш ли да я измием?

Спомни си парещата болка, когато я обля топлата вода, и бе готова да каже не. Знаеше обаче, че той е прав, затова се намръщи и кимна.

— Добро момиче — той зарови пръсти в косата ѝ и нежно раздели дългите кичури, за да достигне до раната. Алекс зарови лице на гърдите му, затвори очи и го прегърна по-здроаво през врата, стегнала се в очакване на болката.

— Започваме — предупреди я той и подложи главата ѝ под душа. Болката се върна на секундата, но не бе толкова непоносима колкото първия път, защото я очакваше. Алекс прехапа устни, за да не извика, когато водата попадна на отворената рана.

— Готово — той я премести настрани. Прегърна я нежно и я задържа, когато коленете ѝ поддадоха.

Силно почукване по вратата ги стресна.

— Татко, оставям фенера и кърпите на леглото ти — отвън се разнесе младежки глас.

— Благодаря, Ели — провикна се в отговор Джо.

Погледна Алекс.

— Готови сме — заяви той, пое я на ръце и излезе от душа.

Топлият влажен въздух в банята ѝ се стори по-хладен от задимената душ кабина и Алекс веднага съжали за приятната топлина. Потръпна както одеве, но този път това бе естествена реакция от промяната в температурата. От двамата се стичаше вода, която се смеси с калната локва, останала на пода.

— Ще можеш ли да останеш седнала, без да паднеш?

— Да — болката в главата не беше толкова остра, но не си беше и отишла, а тя се чувстваше слаба и ѝ се гадеше. Поне разчиташе коленете ѝ да я задържат и бе сигурна, че няма да припадне.

Уелч я остави да седне, задържа раменете ѝ за момент, за да е сигурен, че няма да се наклони на една страна. Тя се наведе напред, подпря лакти на коленете и отпусна глава. Затвори очи и си пое дълбоко дъх, решена да не позволява на болката да я победи. Той се поколеба и тя усети погледа му.

— Добре съм — каза тя, без да вдига поглед.

Той изсумтя, но в следващия момент чу стъпките му да се отдалечават и усети хладен въздух. Потръпна отново, защото знаеше, че е мокра и почти гола, и всяка промяна в температурата я плашеше. Поне в момента не се виждаше нищо от тялото ѝ, а и нямаше смисъл да се преструва на скромна и срамежлива пред Уелч. Не можеше да отрече, че той не се възползва от уязвимостта ѝ, което бе червена точка в негова полза.

Върна се след секунди. Обви със суха хавлиена кърпа главата ѝ, за да попие капките от косата, а след това я зави с по-голяма кърпа през раменете. От фенера, който синът му бе оставил, струеше слаба светлина и нахлуваше през отворената врата на банята.

Дълбоките вдишвания ѝ помогнаха да се съвземе. Той попиваше косата ѝ, като внимателно докосваше раната, сигурно за да избърше кръвта. Алекс се намръщи от болка и стисна ръката му, за да го спре, но поне успя да се въздържи и не извика.

— И аз мога — тя отвори очи и се изправи, а след това отпусна гръб на хладното порцеланово казанче и отдръпна глава. Притисна кърпата на раната и я задържа.

Уелч остана да я гледа в първия момент, след това се отдръпна. Алекс поддържа кърпата още малко и я махна. Не кървеше много, а когато натиснеше, болката се усилваше. Погледна бързо кърпата и видя, че е напоена с кръв, след това предпазливо вдигна пръсти и усети, че са лепкави и тъмни. Сгъна хавлията и отново я постави върху раната. След това се наведе напред и уви внимателно втората кърпа като тюрбан, за да задържи импровизираната превръзка на място. Изправи се, погледна отново към него тъкмо когато той изцеждаше мократа си риза. Без да си прави труд да я разкопчава, той я свали през главата. Тя прикова поглед в мускулестите гърди, които ѝ се сториха толкова сексапилни, че почти забрави болката в главата.

— Какво правиш? — попита любезно тя, когато той пусна ризата на пода. Не можеше да си наложи да извърне поглед от него. Бе очевидно, че той често се занимава с физическа работа или тренира редовно, или може би и двете. Раменете му бяха много широки, а горната част на ръцете — издута от мускули. Гръдните мускули бяха ясно очертани, а коремът — плосък, също с изразени мускули. Ханшът и бедрата се стесняваха, а на гърдите имаше тъмно петно от гъсти къдриви косъмчета.

Как го бе нарекла Нийли? „Невероятно сексапилна наемна работна ръка“. Нищо не бе видяла още сестра ѝ.

— Събличам се — отвърна той, все едно че това бе най-естественото нещо на света. — Ако не си забелязала, съм мокър. Дръж.

Подметна ѝ друга кърпа, една от купчината, която бе донесъл в банята. Беше достатъчно голяма, за да я обгърне като халат. Тя я метна на раменете си, стисна я с две ръце и не каза нищо повече. Не можеше да откъсне поглед от краката му, докато свалеше първо единия, а после и другия ботуш. Очите ѝ се разшириха, когато предположи, че ще започне да смъква последната останала дреха — дънките. Само че той спря и пъкна палци под колана.

— Твой ред е — наред той.

— Какво? — така и не успя да разбере какво ѝ казва Уелч сигурно защото не бе в състояние да мисли. Не можеше да си наложи да извърне поглед. А и в тясната баня нямаше накъде другаде да гледа. Той бе на една ръка разстояние и тя забелязваше всяка капка вода по раменете, която се стичаше към косматите му гърди. Без да си дава сметка, погледът ѝ се насочи към дънките.

Тъй като платът бе мокър, а светлината — слаба, тя не бе сигурна, но предполагаше, че и той усеща присъствието ѝ също толкова осезателно, колкото и тя неговото. Притеснена от посоката на погледа си, Алекс бързо вдигна поглед и забеляза, че той също я наблюдава.

— Виждаш ли тази кърпа? — дръпна ярко оранжева плажна кърпа от стойката и ѝ я показа. Когато младата жена кимна, той продължи: — Ще ти я подам и искам да свалиш нощницата и да се увиеш в кърпата. Ще се справиш ли сама, без да се нараниш?

Независимо колко силно привличане изпитваше към него, тази работа трябваше да престане, каза си Алекс. Нямаше да си свали нощницата просто така и да остане чисто гола пред него. Разумът ѝ нашепваше да не го прави.

— Не мога, докато стоиш тук — отвърна тя.

Той се ухили на една страна и тя примигна изненадана. За пръв път го виждаше да се усмихва и ѝ се стори още по-неудържимо привлекателен.

Той наистина бе невероятно сексапилен мъж.

— Щях да угася фенерчето. Какво ще кажеш?

— Ами... добре.

Естествено, че беше добре. Досега той не й бе показал с нещо, че има похотливи мисли. Държа се като истински джентълмен в ситуация, от която повечето мъже биха се възползвали. Докато бяха под душа, можеше да направи с нея всичко, което пожелае. А тя нямаше да се възпротиви.

Той знаеше, че е така, и въпреки това се бе въздържал. Почувства се неловко, като си мислеше за усещанията под душа. Същевременно възбудата отново се надигна.

Той пристъпи към нея, подаде й кърпата и посегна към фенерчето.

— За Бога, кажи ми, ако имаш нужда от помощ — настоя той и угаси.

Тъмнината я обгърна толкова бързо, сякаш бе влязла в подземен тунел. Тъй като не можеше да вижда, тя първо изрита обувките, след това свали съсипаната нощница, като се държеше за казанчето, докато се събличаше с една ръка. Кожата й бе мокра и хлъзгава и за момент тя се уплаши, че може да се подхлъзне и да падне отново. Трепереше цялата, главата й пулсираше, докато се бършеше с кърпата, метната на раменете, но поне болката бе намаляла. Най-неприятна бе слабостта в краката и ръцете и виенето на свят.

— Успяваш ли? — попита той и гласът му проехтя в малката баня като в пещера.

— Да — побърза да отвърне тя, да не би той да реши, че има нужда от помощ и да пусне фенерчето.

Тъй като не виждаше, останалите й сетива се бяха изострили. Той бе близо до нея, както бе обещал. Чуваше шумоленето на мокрите дънки, което означаваше, че и той се съблича. Усещаше аромата му, остър мирис на сапун, прикрил мускусната мъжка миризма. Усещаше го до себе си и бе спокойна.

След като се избърса, тя се уви в кърпата като в саронг и си каза, че не бива да си го представя гол.

ГЛАВА 14

— В приличен вид ли си вече? — попита Уелч.

— Да.

Фенерчето щракна. Той бе застанал в средата на банята, увит в наситено зелена хавлиена кърпа на ханша, метнал друга, чисто бяла, на врата. Очевидно бе избърсал косата си, защото тя стърчеше навсякъде и блестеше като гарваново крило на слабата светлина. Бялата кърпа изпъкваше на тъмните косми по гърдите му и загорялата кожа. Зелената скриваше всичко от пъпа чак до коленете. Прасците му бяха мускулести, покрити с тъмни косми. Стъпалата му бяха боси.

Той също я оглеждаше. Алекс знаеше как изглежда — бледа и прекалено слаба, с тесни рамене, с дълги елегантни крака и дребно нежно лице. Беше увита в плажната кърпа, а другата, на сини райета, бе увита на главата ѝ. Нямаше и следа от грим, не можеше да се скрие, бе напълно уязвима и се чувстваше неловко. Никога преди не се бе замисляла какво виждат в нея мъжете, които я наблюдават, дали я намират привлекателна, но сега, след предателството на Пол, се питаше тъкмо това.

Кое то пък водеше до въпроса, дали искаше Уелч да я възприеме като привлекателна. Отговорът се появи сам. Да, искаше.

Искаше ѝ се и за него да е толкова привлекателна, колкото ѝ се струваше той на нея. Това не бе нищо повече от гордост.

— Хайде — подкани я той и пристъпи към нея.

Краката им шляпаха, докато той подритваше дрехите, останали на малки купчинки по мокрия под. Наведе се към нея и я пое на ръце така, сякаш това бе нещо напълно обичайно. Младата жена започваше да свиква той да я взема на ръце, но този път, когато се озова до стегнатите гърди, ръцете ѝ сами се вдигнаха към бронзовите рамене и тя обви врата му.

Тялото му бе топло. Кожата бе гладка, влажна и миришеше на свежо. Косъмчетата гъделичкаха ръцете ѝ при всеки допир.

Сетивата ѝ бяха като опиянени.

Алекс си пое бавно въздух и се опита да прикрие реакцията си. Каквото и да бе постигнала или да не бе постигнала с идването в „Уисълдаун“, каза си развеселена тя, поне либидото ѝ доказва, че е все още на място.

Само че похотливите помисли бяха дошли прекалено късно и бяха насочени към неподходящия човек. Ако бе оправила нещата с Пол... не, нямаше да мисли за Пол никога повече.

— Ще трябва да облечеш някои от моите дрехи, освен ако не искаш да те закарам в болницата увита в тази кърпа.

Уелч я отнесе в спалнята и я остави на огромното легло. Завивките бяха отметнати, а възглавниците — смачкани. Очевидно си е бил легнал, когато Нийли го бе повикала. Алекс се опита да не си го представя в леглото и отпусна ръце с нежелание, облегна се на таблата и нагласи безформената възглавница зад гърба си.

— Не искам да ходя в болница.

Той вече се бе обърнал и пристъпваше към гардероба на отсрещната стена. Както и повечето мебели — леглото, библиотеката, натъпкана с какво ли не, двете нощни шкафчета и столът със зелена тапицерия с лампион до него. Гардеробът също бе от дъб и съвсем семпъл. Спалнята бе малка, боядисана в пясъчно бежово, и освен леглото, всичко бе безупречно подредено.

— Разбира се, че ще отидем. Имаш нужда от шевове. Когато се налага, мога да зашия кон, но според мен някой лекар трябва да прегледа главата ти. Сигурно ще се наложи да ти направят снимка. — Погледна я през рамо. Голият му гръб пролъскваше на светлината на фенера, поставен върху скрина. Затова пък дупето му изглеждаше малко и стегнато. Оглеждаше го с огромен интерес, въпреки че се бе намръщила.

— Наистина съм ти много благодарна за всичко, което направи досега, но аз ще реша дали да ходя в болница или не. А аз не искам — мразеше болниците. За последен път бе влязла в болница, когато бе на девет, защото в пансиона я бяха ударили със стик за хокей по главата. Беше получила фрактура на черепа и се бе наложило да ѝ направят операция. Родителите ѝ не се появиха цели три дни. По онова време вече се бяха развели, никой не знаеше къде да открие майка ѝ, хукнала на ваканционно пътуване с поредното си гадже. Баща ѝ се бе запил, сам го призна години по-късно, когато престана да пие. Спомняше си

колко много се страхуваше, че ще умре. Идваха да я виждат само учителките и тя се срамуваше, защото родителите ѝ ги нямаше, за да я успокоят. Беше се почувствала нещастна и се срамуваше от това, че е нежелано дете. Оттогава ненавиждаше болниците и така и не успя да се пребори с това чувство.

— Няма да стане — той говореше тихо и спокойно. Отвори едно чекмедже, порови в него и извади някакви дрехи — черно долнище на анцуг, светлосив пуловер и чорапи. Подхвърли ги на леглото. — Тук става това, което кажа аз — след това смекчи тона. — Извинявай, но сред дрехите ми няма дамско бельо.

— Ти работиш за мен — напомни му тя, без да обръща внимание на думите му. Той отвори едното крило на гардероба и започна да вади още дрехи. — Което означава, че ще стане каквото аз кажа.

— Да не би да си забравила, че ме уволни? Така че не можеш да ми нареждаш — стиснал дрехите в ръка, той се отправи към банята.

— Доколкото си спомням, ти дадох трийсетдневно известие, а ти отказа да го приемеш. Докато не изтекат въпросните трийсет дни, работиш за мен. Което означава, че аз съм шефът.

— Само че подписът на чека със заплатата ми сочи, че ферма „Уисълдаун“ ООД, не Александра Хейуд, ми плаща заплатата. Не че има значение. Отивам в банята, за да се преоблека. Ако ти трябва помощ, изчакай, докато се върна, и с удоволствие ще се погрижа.

След тази завоалирана заплаха, той се скри в банята и затвори вратата след себе си. Алекс остана да гледа ядосана след него. Може би той беше прав, може би наистина имаше нужда да отиде в болница. Отвращението ѝ към болниците бе толкова силно, че бе готова да приеме всичко, само и само да не отиде. Отдавна вече решаваше сама какво да прави и така ѝ харесваше.

Вбеси се, защото той ѝ налагаше как да действа. Въпреки това с огромно усилие започна да се облича и за пръв път оцени колко хубаво е дамското бельо. Чувстваше се неестествено в чистия анцуг, но това бе последната ѝ грижа. Вече знаеше, че ако не е готова, той ще я облече насила. Не можеше да си позволи да жертва достойнството си.

Той почука на вратата на банята тъкмо когато тя сваляше хавлиените кърпи от главата си и оглеждаше дали има кръв. Младата жена пусна окървавената бяла кърпа на пода, сякаш гореше, грабна

синята и започна да бърше косата си. След като не отговори, той отвори вратата и излезе. Веднага видя, че го е послушала.

— Добро момиче — похвали я той. Тя се облегна на възглавницата и продължи да бърше косата си, сякаш нямаше никакви грижи. Погледна го, без да крие яда си. Преоблечен в нови дънки и тъмносин пуловер, той ѝ се стори почти весел. Това бе невъзможно, като го знаеше какъв е.

— Беше ми студено — заяви тя и подхвърли влажната кърпа върху другата, за да скрие кръвта. Беше без бельо, а долнището на анцуга му беше прекалено голямо, освен това косата ѝ щеше да бухне и да се накъдри, щом изсъхнеше, а най-противното от всичко бе, че главата ѝ туптеше и всичко пред погледа ѝ бе размазано. Той май беше прав. Може би наистина трябваше да отиде в болница на преглед. Въпреки това нямаше намерение да му достави удоволствието, като признае, че е съгласна с него. Той изглеждаше невероятно самодоволен, когато застана до леглото, и на нея ѝ се прииска да го замери с нещо. Дори да се опиташе да промени нещата, ако можеше да върне времето назад, беше наясно, че отново ще седи на същото място и няма да може да направи нищо.

Изражението му я накара да продължи да се заяжда.

— Не си мисли, че се облякох, за да ходя в болница. Нямам подобно намерение.

Той остана до леглото, без да отделя поглед от главата ѝ. Подаде ѝ сгъната кърпа.

— Притисни я към раната, докато стигнем — нареди той.

— Ти, изглежда, не чу какво ти казах — гласът ѝ прозвуча остро. Ръката ѝ се сви в юмрук, но тя пое кърпата, без да се замисля.

Той остана пред нея още миг, след това скръсти ръце на гърдите си и я погледна замислен.

— Винаги ли създаваш толкова неприятности, или просто на мен ми излезе късметът?

— Слушайте ме внимателно, господин Уелч. Единственото, от което имам нужда, е... — щеше да каже два аспирина, но така и не успя, защото той се наведе и я пое на ръце.

— След като смяташ да спориш с мен цяла нощ, най-добре ми казвай Джо.

— Добре, Джо, няма да ходя никъде! — стори ѝ се така естествено да произнесе името му. И без това ѝ бе трудно да мисли за него като за господин Уелч, след като почти се бе разтопила до него под душа. Вместо да обвие врата му с ръце, тя се опита да отблъсне раменете му. — Свали ме долу!

— Добре — той я пусна толкова рязко, че стаята отново се завъртя пред погледа ѝ. — Докажи ми, че няма нужда да те водя в болницата. Хайде, да те видя. Иди до вратата.

След като ръката, която я придържаше през кръста, я нямаше, Алекс примигна и ѝ се стори, че подът приближава към нея. Решена да му докаже, че е добре, тя вирна брадичка, направи крачка, а след нея още една. В следващия момент коленете ѝ затрепериха и тя посегна към таблата на леглото, за да се задържи, но вместо това се озова в ръцете му.

— Ще продължаваш ли да се опъваш?

— Добре де, може и да има нужда да отида в болница — измърмори недоволно тя, прегърнала го през врата. С другата ръка продължаваше да стиска кърпата. Този път се предаде, притисна я към раната, отдръпна, видя, че продължава да тече кръв, и се намръщи. Той я погледна и изви уста в някакво подобие на усмивка.

— Наистина може и да има.

Алекс отпусна глава на рамото му. Притисна кърпата към пулсиращата рана и се почувства толкова замаяна, все едно се бе качила на въртележка. Той я понесе по стълбите.

— Алекс? Какво има? — облечена в жълта хавлия върху една от пижамите на момчетата, къдравата ѝ коса бухнала като на Алекс, Нийли скочи и забърза към тях, когато Джо я внесе в кухнята. Сестра ѝ бе седнала на квадратна маса заедно с трите деца на Джо — момиче, още не навлязло в пубертета с къса кестенява коса и бели ватени панталони, скалпираното момче от конюшнията, облечено в дънки и бяла тениска, и още едно по-голямо момче, също в дънки и бархетна риза, което приличаше на Джо. Те прекъснаха оживения си разговор, когато баща им влезе. Всички зяпнаха любопитно Алекс. Дори кучето се показа изпод масата, за да огледа гостенката.

— Ще отведа сестра ти до болницата, за да зашият раната — обясни Джо на Нийли, преди Алекс да успее да каже и дума.

— Шевове ли? — възкликна Нийли.

Джо мина покрай нея, за да я остави на един от столовете. Главата на Алекс се залюля на една страна. Той веднага забеляза.

— Не падай — прошепна той подигравателно, след това отстъпи. Нийли веднага застана на неговото място, ококорена от страх. Взе кърпата, която Алекс притискаше до главата си.

— Ударих си главата, когато паднах. Не е кой знае какво — искаше ѝ се да омаловажи нараняването, за да не тревожи излишно изплашената си сестра. Нийли бе преживяла толкова много загуби, че бе много по-чувствителна от повечето тийнейджъри, когато рискуваше да загуби човек, когото обича. Нийли пристъпи към нея.

— Дай да видя.

Алекс наведе глава.

— Олеле, Алекс!

— Толкова ли е зле? — попита учудена тя и отново притисна кърпата.

— Няколко шева и всичко ще бъде наред — намеси се Джо. Бе облякъл тъмнозелено пончо дъждобран, което стигаше до средата на бедрата му, и наметна Алекс с огромен шлифер, който сигурно беше негов. Когато тя напъха ръце в ръкавите, той коленичи пред нея. Погледна го и забеляза, че раменете му изглеждат още по-едри под пончото, а светлината на лампата искреше по косата му.

— Обуй това — нареди той. След това се огледа. — Ели, дай ми един чадър.

„Това“ се оказаха гумени ботуши, прекалено малки, за да са негови. Дали не бяха на някое от момчетата? Алекс го послуша и пъхна крака в ботушите. Уви се в шлифера като в одеяло и той я пое на ръце отново. След като прие неизбежното, тя придържаше кърпата към главата си, а с другата ръка го прегърна през врата. Почувства се неудобно заради децата.

— Между другото, това са децата ми. Джени, Ели, сигурно помниш Джош — представи ги той един след друг. След това се обърна към тях. — Ако ви трябва, ще бъда в болницата. Сигурно ще се забавя, така че си лягайте. — Погледна Нийли. — В стаята на Джен има още едно легло. Можеш да спиш там, ако искаш. Сестра ти ще спи в моето легло, а аз ще съм на дивана, когато се върнем. Освен ако не искаш да се върнеш в „Уисълдаун“.

Алекс и Нийли се спогледаха и поклатиха едновременно глави. Наскоро преживяният ужас бе лишил „Уисълдаун“ от чара му.

— Сигурно всичко е изгоряло — промърмори тихо Алекс, когато той се отправи към вратата.

— Ами — отвърна Джо. — Щяхме да видим пламъците. — Кимна към прозорците. Всичко бе тъмно.

— Алекс, искаш ли да дойда с теб? — попита разтревожена Нийли.

Алекс надзърна над рамото на Джо. И успя да се усмихне на сестра си.

— В този вид ли? В никакъв случай. Остани да се напиш.

— Татко, ето ти чадър — най-голямото момче, Ели, подаде отворен чадър на Джо.

— Благодаря. Ти ще си детегледачка.

— Знам.

— На мен няма да ми е никаква детегледачка. Той е почти на същата възраст като мен — Джош бе застанал сърдит от другата страна на баща си.

— Ще се грижи за Джен. И двамата ще се грижите за нея — опита се да го успокои Джо. След това някой — Ели, реши Алекс — отвори задната врата. Лъхна ги студен влажен въздух, когато Джо спря на малката веранда. Добре че беше покрита, за да могат да нагласят чадъра срещу пороя.

— Аз ще го държа — предложи Алекс, тъй като на него щеше да му бъде трудно да я носи и да крепи чадъра. Той ѝ го подаде, без да каже и дума. Тя натъпка кърпата в джоба на шлифера, стисна здраво чадъра и усети как дъждът ги облива, а вятърът се опитва да изтръгне чадъра от ръцете ѝ. Джо затича към паркирания наблизо автомобил. Краката на Алекс от коленете надолу бяха изложени на стихията. Ако не беше шлиферът и ботушите, щеше да се намокри цялата. Ситни, леденостудени капчици парнаха лицето ѝ. Триъгълникът светлина от вратата изчезна, когато децата затвориха. Обви ги непрогледен мрак.

ГЛАВА 15

— Нали ще заключат вратата? — извика Алекс, за да е сигурна, че Джо ще я чуе. Той бързаше да я сложи да седне в джипа. Докато беше навън, си спомни какво беше, преди той да дойде да я спаси. Отвори вратата и я пусна на седалката, без да ѝ отговори. Алекс изчака той да се качи зад волана, да подхвърли чадъра отзад и да затвори вратата. Чак тогава повтори въпроса.

— Все някой ще я заключи, но на твоето място не бих се притеснявал. Тук почти няма престъпления — той запали, включи фаровете, чистачките, затоплянето на стъклата и даде на заден. Отвсякъде ги обливаше пороен дъжд. Проехтя гръм и заглуши хрущенето на чакъла под гумите. В автомобила беше студено, но поне бяха на сухо и тя се почувства спокойна.

— Така ли? Чакай да ти напомня, че тази вечер в спалнята ми имаше непознат! — тросна се Алекс. Облегна глава на кожената седалка и отново притисна кърпата към раната.

— Сигурна ли си, че не си сънувала?

— Сигурна съм, че не съм сънувала как ме удариха по главата.

— Това със сигурност не си го сънувала.

Стигнаха пътя и той я погледна, преди да подкара отново. Слабата светлина от таблото не позволяваше да прецени какво е изражението му. Алекс се надяваше, че той вижда къде кара по-добре от нея, защото, извън осветения от фаровете участък, наоколо бе непрогледен мрак.

— Много ли те боли главата? — той се обърна към нея.

— Малко.

— Да ти кажа, шансовете някой да проникне в „Уисълдаун“ са минимални, особено в нощ като тази. Дори престъпниците обичат да са на сухо и топло.

— Ако мислиш, че има някакво друго обяс...

Тя замълча, когато поредната светкавица проряза небето. Бяха стигнали почти до „Уисълдаун“. Къщата на върха на хълма се откри,

сякаш бе проблеснала светкавица на камера. Черна фигура на терасата на втория етаж се очерта на фона на белия камък. Беше човек. Мъж.

Алекс се ококори. Пулсът ѝ се ускори. Тя се изправи рязко, изви се назад, но в същия момент светкавицата се скри и нощта отново се спусна над къщата като плащ на магьосник.

— Виж! Нали видя... На терасата имаше някой! На втория етаж имаше човек! — тя сграбчи ръката му, насочила пръст към къщата.

Джипът изви рязко надясно, след това Джо наби спирачки и дръпна ръка.

— По дяволите, Алекс, не знаеше ли, че не бива да дърпаш човек, който кара?

Младата жена не обърна внимание нито на тона му, нито че я нарече с малкото ѝ име. Не откъсваше очи от къщата. На терасата имаше някой. Сигурна бе. Погледна го диво.

— Видя ли го? Сигурно това беше човекът от стаята ми, който ме удари! Все още е в къщата! Трябва да отидем в полицията!

Той я погледна с присвити очи.

— Наистина ли мислиш, че си видяла някого?

— Да! Беше на терасата на втория етаж! Сигурна съм!

— Не познавам друг човек, който да създава повече неприятности — изръмжа той и натисна газта. След секунди вече пътуваха към „Уисълдаун“.

— Какво правиш? — докато гумите свистяха по мокрия асфалт, изненаданият ѝ поглед се местеше от къщата към него.

— Няма да ми отнеме повече от пет минути да проверя.

— Не можеш! Трябва да повикаме полицията! Той може да има пистолет или...

— Съмнявам се — отвърна сухо той.

— Да не би да си мислиш, че съм си въобразила? — гласът на Алекс бе станал писклив от яд.

— Мина ми през ума. Ако имаш грам здрав разум, сама ще разбереш, че е напълно невъзможно. Тук не е Филадельфия; разстоянията са огромни. Задай си въпроса. Ако имаше някой в къщата, откъде е дошъл? Не виждам кола, а ти? Да не би да си мислиш, че е дошъл пеша? Откъде е дошъл? От Симпсънвил ли? Че градът е на осем километра, а Симпсънвил е най-близкият град. За

Бога, Алекс, използвай мозъка си. Навън вали като из ведро. Няма изнасилвач, който би изминал осем километра в дъжда.

Бяха в самия край на алеята и той паркира пред каменните стъпала, които отвеждаха към входа на „Уисълдаун“. Не угаси фаровете и остави двигателя да работи. Наведе се и отвори жабката. Ужасената Алекс го наблюдаваше как вади най-обикновено фенерче. Ако замахнеше с него, за да го използва като оръжие, и удареше някой по главата, жертвата щеше да се окаже с огромна цицина.

— О, не! — възкликна тя и стисна седалката. Усети как ѝ прилошава, но не обърна внимание. — Не го прави! Моля те, не го прави! Нека да отидем в полицията! Това е глупаво. Аз...

Той вече отваряше вратата. Светлината в купето светна и тя забеляза решителното изражение по лицето му. Сигурно и той бе забелязал ужаса по нейното. Очите им се срещнаха.

— Заклучи вратите и стой мирно. Връщам се веднага. Ако имаш нужда от мен, натисни клаксона.

— Джо, моля те... — простена тя.

Той тресна вратата и нощта го погълна.

Алекс заключи вратите, сви се на седалката и се опита да го зърне. С една ръка притискаше кървавата кърпа към пулсиращата рана. Дъждът ѝ се стори невероятно силен, също като рева на трафик по натоварена улица. Фаровете прорязваха тъмнината. Капките приличаха на ледени висулки. Запита се дали да не угаси фаровете, но щом си представи как седи сама в мрака, се отказа. А и какъв беше смисълът? Ако натрапникът бе все още на терасата на втория етаж, той със сигурност ги бе видял да приближават, ако бе останал вътре. Само че той не бе останал. Ако притежаваше дори капка здрав разум, щеше да напусне къщата, когато се бяха появили, и сега, по всяка вероятност, бе навън. Може би в момента се спотайваше до колата...

Кожата по врата ѝ настръхна и Алекс рязко се обърна назад. Не виждаше нищо навън, освен дъждовната пелена. Не чуваше нищо, освен плясъка на капките и бръмченето на мотора. Беше сама в тъмнината, глуха, сляпа и единствената ѝ защита бяха вратите на джипа.

Господи, ако той имаше чук или нещо тежко, можеше да разбие прозорците.

Алекс се премести зад волана, без да обръща внимание на болката в главата и виенето на свят. Тук щеше да ѝ е по-удобно, ако се наложеше да натисне клаксона и да включи на скорост. Разнесе се гръм. Ако в този момент я нападнаха, Джо нямаше да чуе, че прозорецът се чупи, нямаше да чуе и клаксона. Щеше ли да ѝ остане време да включи на задна и да подкара?

Заблестя нова светкавица. Алекс трескаво се заоглежда, но наоколо се виждаше само дъждът.

След няколко минути се чу почукване по стъклото и тя подскочи. Обърна се наляво и видя огромна фигура застанала до колата. Джо ли беше това? Нека да е Джо, моля те, Господи, молеше се тя, докато се вираше през прозореца. Последва ново почукване, видя кокалчетата му, след това и лицето му. Притаи дъх и го позна.

Наистина беше Джо. Слава богу.

Тя отключи вратата. Той побърза да отвори и младата жена усети полъх студен въздух. Разтреперана се върна на съседната седалка.

— Липсвах ли ти? — попита той с подобие на усмивка, след което се взря в преbledнялото ѝ лице. От пончото му се стичаха струи вода. Той отметна качулката. Косата му бе суха, но лицето блестеше от капките.

— Господи — отвърна тя, когато той се наведе, за да прибере фенерчето в жабката. — Ти... Там имаше ли...

Той даде на заден.

— В къщата нямаше никой. Не личи някой да е влизал. Няма и следи от пожар. Предната врата беше отключена — предполагам вие сте я оставили.

— Да, но...

Той вдигна ръка, за да я спре.

— Остави ме да довърша — стигна пътя и зави в посоката, към която се бяха отправили одева. — Задната врата беше заключена. Проверих терасата на втория етаж. Не само че нямаше никой, ами вратата се заключва отвътре. Спалните бяха отворени, всичките, а бронзова статуя на жена, висока колкото ръката ми до лакътя, лежеше по средата на пода в коридора на горния етаж. Сигурно с това си била ударена.

— Той сигурно я е взел...

— Алекс, мила, има две бронзови статуи, поставени от двете страни на огледалото на горния етаж. Ако си се спънала в килима и си паднала напред, възможно е да си се ударила в статуята и тя да е паднала сама.

Алекс не откъсваше поглед от него. Обръщението „мила“ и снизходителният му глас ѝ подсказаха, че според него среднощните събития са комбинация от случайност и развихрено въображение.

— Не съм луда и не съм склонна към истерични фантазии — заяви тя. — Дори статуята да е паднала сама и да ме е ударила, какво ще кажеш за дишането, което ме събуди? И кой беше на терасата на втория етаж преди малко?

— Сигурна ли си, че видя някого? — той говореше бавно и спокойно. Вече бяха почти до магистралата. Той зави наляво и даде газ по двулентовия път. Чистачките едва смогваха да поемат дъждовните струи. — Днес денят ти беше труден.

Много точно казано. Главата на Алекс пулсираше, сякаш имаше свое мнение, а ударът по главата не беше най-лошото. Наложило ѝ се бе да уволни мъжа до нея, а той дори не се бе подчинил; годеникът ѝ бе съобщил, че се е оженил за друга; сестра ѝ бе изключена от училище; някакъв натрапник се бе вмъкнал в спалнята и я бе събудил. По-зле нямаше накъде, каза си нещастно тя. Намръщи се и усети остра болка, затова притисна още по-силно кърпата към главата.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита заядливо тя. Вече приближаваха цивилизацията. На места се виждаха неоновы надписи. Първо от лявата им страна се появи универсален магазин, отдясно имаше друг, следваше бензиностанция и хотел, наречен „Дикси“. Най-сетне по улиците се появи осветление. Очевидно в града имаше електричество, въпреки че в околните ферми токът бе прекъснат. Може би преди малко са го оправили навсякъде.

— Казвам само, че в къщата нямаше никой, когато я обиколих — той ѝ се усмихна искрено развеселен. — Недей да се сърдиш. Готов съм да приема, че ако е имало някой, той се е скрил от мен или е избягал през задната врата, като, разбира се, я е заключил, докато аз съм влизал през главния вход. Нещо такова.

— Я млъквай — срязва го тя, когато разбра какво се опитва да ѝ каже. Не си бе въобразила мъжа на горната тераса; видяла го бе ясно. Освен това не си бе въобразила, че чува дишането.

— Дали?

Възможните обяснения бяха три: първо, някакво съчетание от приспивателни, стрес, а в случая с мъжа на терасата, резултата от удара по главата, бе предизвикал халюцинации; второ, наистина е имало крадец, който е бил в стаята ѝ, а по-късно е бил на терасата, или, трето, тук ставаше нещо паранормално и онова, което тя бе видяла и чула, не бе от земен произход.

— Джо — започна колебливо. — Ти вярваш ли в... призраци?

— А-ха — погледна я той. — За призрака на баща ти ли става дума?

— Звучи доста глупаво, нали? — и на нея ѝ се стори глупаво, когато го изказа на глас.

— Не бих казал — погледна я отново. — Майка ми и сестра ми загинаха в автомобилна катастрофа, когато бях на двайсет. — В гласа му личеше безразличието, с което би обсъждал времето. Гледаше право напред, без да откъсва очи от пътя. Изваяният му профил се очертаваше от уличните лампи. Леко потрепване в ъгълчето на устата му подсказваше, че споменът е болезнен. — Месеци след като починаха, аз ги сънувах. Влизаха в стаята ми почти всяка нощ, понякога майка ми, понякога сестра ми Каръл, понякога и двете. Говореха ми, казваха ми, че са добре, че не бива да скърбя за тях. Не знам дали беше сън, но това бе едно от най-истинските преживявания в живота ми. Накрая ми беше по-лесно да приема смъртта им и те престанаха да се появяват. Като се замислям, това е бил моят начин да преодолее загубата им. Струва ми се, че с всички е така.

— О, Джо — отвърна тихо тя, трогната, че е споделил нещо толкова лично с нея. — Много съжалявам.

Той я погледна.

— Случи се преди много години. Отдавна вече съм приел смъртта им. Сега знам какво е през първите седмици и месеци, след като почине човек, когото си обичал. Можеш да ми вярваш, че аз съм последният човек на този свят, който ще ти се изсмее, ако кажеш, че си видяла призрак.

Той отби на един паркинг.

— Пристигнахме.

Алекс се огледа и видя надписа: „Болница Трайкънтри“.

Сградата бе на един етаж. Джо спря под козирката над входа. По предното стъкло вече не плющеше дъжд и това ѝ се стори странно. Охранителните светлини разкриха, че сградата е тухлена, с двойни прозорци с решетки, а отвътре светеше. Над вратата бе написано: „Спешно отделение“.

— Да вървим да те закърпят — подкани я той.

Тя отвори вратата и спусна крака навън. Без да обръща внимание на усилията ѝ, той я пое на ръце и я внесе вътре.

ГЛАВА 16

На следващата сутрин Алекс се събуди бавно, протегна се и се обърна на една страна, без да отваря очи. В първите няколко секунди усети смътно безпокойство — седеше в библиотеката на „Уисълдаун“ и говореше с баща си по телефона, а той се опитваше да ѝ каже нещо важно. Шумът по линията ѝ пречеше да го чуе ясно, след това връзката се разпадна. Докато се мръщеше на спомена и си казваше, че щом стане, трябва да му позвъни, тя си спомни каква е действителността. Позната мъка я връхлетя също като тежък юрган, опита се да я задуши и я притисна. Баща ѝ беше мъртъв. Прекъснатият разговор с него бе просто сън. Никога повече нямаше да говори с баща си.

Вчера Пол се бе оженил за друга.

Господи, всичко това ѝ идваше прекалено много. Как щеше да го преживее?

Остана да лежи и ѝ се прииска да може отново да заспи. Да стане и да се изправи пред света, изискваше прекалено много усилие. Тялото ѝ бе натежало и отказваше да я слуша. Емоционалната болка я бе парализирала и така бе през последните пет седмици. Сега вече знаеше, от горчив опит, че може да се движи и да върши онова, което се налага. Щеше да преживее. Просто трябваше да диша, каза си тя. Това бе първата крачка. *Вдишвай, а после издишвай. Вдишвай, а после издишвай.*

Точно както правеше непознатият в спалнята ѝ снощи. Същият онзи някой, когото видя на терасата на втория етаж. Този някой бе истински, не бе плод на въображението ѝ, не бе призрак.

Отвори рязко очи при спомена и се обърна по гръб. При неочакваното движение главата ѝ се докосна до таблата на леглото и я проряза болка. По дяволите, как болеше само! Тя се намръщи и докосна предпазливо мястото, където бяха трите шева.

Според лекаря, който я прегледа и ѝ направи снимка, нямаше сътресение.

Слънцето се опитваше да надникне през тънките пердета, спуснати над прозореца в далечния край на стаята. Изглежда, бе спряло да вали, а като гледаше под какъв ъгъл пада светлината, бе спала доста до късно. Лежеше в леглото на Джо. Щом се сети за него, усети как потръпва от възбуда. Жалко, че той не беше до нея, каза си тя и сви пръстите на краката си. Сигурно щеше да се почувства здрава и излекувана, ако се любеше с него. Беше ѝ приятно да усети, че сексуалното желание се бе върнало. Може би разбитото ѝ сърце щеше да заздравее някой ден.

Джо ѝ обеща, че и това ще дойде с течение на времето. Цялата работа е, бе обяснил той, докато чакаха лекарят да я зашие, да продължава крачка по крачка напред, докато открие, че има сили да излезе от сенките и да се покаже на слънце.

И това щеше да стане, бе казал той.

Като си помисли за Джо, Алекс се усмихна. Невъзможно грубият тип от вчера се бе превърнал в невероятно сексапилно рамо, на което можеше да се облегне. Беше се погрижил за нея, независимо от капризите и протестите ѝ, беше я изслушал, докато му говореше за призраци, без да се смее и да ѝ се подиграва (докато Пол щеше да се обади на първия психиатър), остана при нея през всичкото време, докато бяха в болницата, и дори я занесе на втория етаж, когато се прибраха.

Беше направил всичко това, без да иска каквото и да е в замяна.

Пол никога не би го направил. Пол не правеше нищо, без да очаква нещо. Всеки внимателен жест, още от първата им среща, когато я заведе на вечеря, бе с някаква цел, обикновено с надеждата да получи секс. А и той нямаше да може да я разнася цяла нощ на ръце като Джо. Просто не притежаваше физическите сили на Джо.

Така че много ти здраве, каза Алекс на образа на Пол, стана и зачака да види как ще се почувства. Шевовете дърпаха, болеше я глава, но иначе всичко изглеждаше нормално. Поне се чувстваше много по-добре от снощи.

Въпросът бе дали ще успее да се изправи, без да падне. Това бе много важно. Спусна крака от леглото, стъпи на пода и се изправи. Остана неподвижна, за да се увери, че краката я държат. След това направи една предпазлива стъпка, след нея още една и така чак до

банята. Щракна лампата и разбра, че все още няма ток. Реши, че или токът още не е оправен, или крушката трябва да бъде сменена.

Дрехите и кърпите разхвърляни снощи ги нямаше, а подът бе чист. Виждаха се само две огромни хавлиени кърпи, които Джо бе оставил. Спомни си как изглеждаше, когато бе препасал само хавлия, и отново усети чудесната тръпка.

Бавно, много бавно, Алекс се събуждаше за живот.

Свали тениската, с която бе спала — беше на Джо, той ѝ я даде, когато се върнаха от болницата, и стигаше до средата на бедрата ѝ — взе бързо душ, като внимаваше да не си мокри косата. Когато приключи, Алекс се уви в една кърпа и след кратко колебание отвори шкафчето в банята, за да потърси аспирин и мляко за тяло. Нямаше нито едното, нито другото. Откри крем за бръснене, ножче, дезодорант, паста за зъби, вода за уста и конец. Друго нямаше. В малка ниша над мивката бе сложена зелена четка за зъби. Евтина пластмасова четка за коса бе поставена върху казанчето на тоалетната.

Бе очевидно, че живее сам. Взе четката за коса и се опита да разреши оплетените кичури.

— Алекс? — беше Нийли.

Алекс надникна от банята и се учуди, когато видя, че сестра ѝ е облечена в дънки и прилепнало розово поло, които със сигурност бяха нейни.

— Виж ти! Откъде взе дрехите?

— Джо ме закара до „Уисълдаун“. Донесох ти и на теб — тя повдигна издут плик и го остави до леглото, а след това седна.

— Браво. Благодаря — Алекс започна да рови в плика.

— Как си? — Нийли я погледна критично.

И тя, и синовете на Джо бяха будни, когато се върнаха от болницата. Седяха на пода в хола и играеха карти. Малкото момиченце, Джени, се бе свило на канапето и спеше. Нийли и момчетата изслушаха разказа на Джо за обиколката на къщата и ахнаха, когато разбраха за шевовете на Алекс, а след това Джо ги прати да спят.

Алекс не спомена пред сестра си за фигурата на терасата. Макар да бе убедена, че я видя, вече не бе сигурна дали е било мъж, призрак или чисто въображение. Каквато и да бе истината, не искаше да тревожи Нийли.

— Много по-добре. Случайно да имаш аспирин?

Момичето поклати глава.

— Май не. Ще помоля Джо.

— Аз сама ще го помоля, когато сляза долу — в плика откри зелени панталони, черен кашмирен комплект, бельо, черните високи ботуши, чантата и необходимата козметика — включително и малка кутийка с аспирин. — Благодаря ти, сестричке — каза Алекс, извади аспирина и тръгна към банята, за да изпие хапчето с чаша вода.

— Какво ще кажеш за семейство Уелч? — попита Нийли уж незаинтересовано, когато Алекс се върна от банята, за да се облече.

Алекс веднага наостри уши.

— За определен член от семейството ли говорим?

Сестра ѝ се намръщи.

— За Ели.

— Готин е — гласът на Алекс прозвуча глухо, докато обличаше през глава пуловера и внимаваше да не докосва шевовете. След това се зае с панталоните. — А ти какво ще кажеш?

— Дори по-готин е от Джо. Ели е срамежлив, много е сладък. Чудя се дали е девствен.

Алекс спря да закопчава панталона и погледна сестра си.

— Жалко, че няма да останем достатъчно дълго, за да разбереш.

Нийли ѝ се усмихна подкупващо.

— Ами не знам...

— Обяд — провикна се момчешки глас от стълбите.

— Това е Джош — Нийли скочи. — Тъй като няма ток, Джо отиде до „Кентъки Фрайд Чикън“. Хайде, ела, умирам от глад. — Тя се отправи към вратата, спря и погледна назад. — Имаш ли нужда от помощ по стълбите? Ще те почакам. Мога да повикам Джо.

Алекс поклати глава. Мисълта Джо отново да я носи на ръце бе невероятно примамлива, но...

— Ще се справя.

Момичето ѝ отправи игрива усмивка, с която ѝ подсказа, че усеща какво става, и бързо изчезна от стаята.

Като се изключи главоболието, за което аспирина щеше да се погрижи, и това, че се чувстваше отпусната, Алекс бе добре. Бързо си сложи малко грим, среса се и прибра косата на опашка, след което си сложи малка сребърна барета. Докато слизаше надолу по стълбите,

стискаше здраво перилата. Посрещна я ароматът на храна. Тя вдъхна дълбоко и установи, че мирише много вкусно. Не бе усещала вкуса на храната, откакто баща ѝ почина. Хранеше се, защото знаеше, че трябва. И със съня бе по същия начин. Насилваше се да спи, защото знаеше, че има нужда. Затова пиеше приспивателни.

— Здравсти. Добро утро — Джо се появи, когато тя бе на средата на стълбите, спря и я погледна. Младата жена веднага забеляза, че той е с маратонки, дънки и бархетна риза на тъмносиньо и сиво каре, която падаше свободно по едрите му рамене. Беше обръснат и изглеждаше толкова красив, че Алекс не можа да откъсне очи от него. Той се ухили и ефектът бе зашеметяващ. — По-точно казано, добър ден. Реших да проверя дали нямаш нужда от помощ.

Тя отвърна на усмивката. Бе невероятно какъв ефект имаше този мъж върху нея. По това време вчера той бе враг. Сега се бе превърнал в приятел. Не, не беше точно приятел. Тя имаше много приятели, но нито един от тях не ѝ въздействаше по същия начин.

— Благодаря ти, много по-добре съм. Поне мога да стоя изправена. Колко е часът?

— Почти един. Гладна ли си?

— Малко — с огромна изненада разбра, че това е самата истина. Стигна последното стъпало и откри, че двамата са на една височина. Отново ѝ направи впечатление колко е висок. — Благодаря ти за всичко, което направи снощи.

— За мен беше удоволствие — той срещна погледа ѝ и за момент на Алекс ѝ се стори, че забелязва интерес.

— Татко, ако не побързате, ще започнем без вас — провикна се едно от момчетата в кухнята.

— Идваме — извика Джо. След това се обърна към Алекс. — Идвай, иначе няма да остане нищо за ядене.

Алекс го последва по коридора към кухнята. Усещаше го зад себе си на всяка крачка. В първия момент ѝ се стори, че кухнята е пълна с хора. Някакъв мъж към шейсетте с гъста бяла коса, висок и жилиав, облечен в грижливо изгладени зелени панталони и синя риза, поставяше две чинии с пилешко на масата. Зад него бе Джени, нахлузила жълти ръкавици, стиснала купа пюре от картофи. Джош бе готов с варена царевица, а Нийли — собствената ѝ сестра Нийли, която не понасяше никаква домакинска работа — бе застанала до плота и

слагаше във високи чаши по няколко кубчета лед. Ели пренасяше чашите, което бе доста показателно. И останалите деца, също като Нийли, бяха с дънки. Ели бе облякъл футболна блуза върху бяла тениска, а дългата му черна коса бе вързана на опашка. Беше много привлекателен и без проблем можеше да завърти главата на всяко момиче. Джош бе с бархетна риза и силно намръщен. Огромният пуловер на Джени очевидно е бил на някой от братята й.

— Я виж ти! Тя май е станала! — старият пръв забеляза Алекс, когато тя спря на вратата, и я огледа преценяващо, дори се усмихна. Нийли също я погледна, а децата на Уелч измърмориха нещо като „Здрасти“. Зад нея Джо постави ръка на гърба й и я побутна към кухнята. Възрастният мъж постави платата на масата и приближи към нея. — Радвам се да ви видя, госпожице Хейуд. Тази сутрин чух много за вас. Аз съм Кари Уелч.

— Баща ми — уточни Джо и Алекс забеляза как го поглежда многозначително с крайчеца на окоето си. Алекс се зачуди какво ли бе споделил с баща си.

— Наричайте ме Алекс — тя протегна ръка към бащата на Джо. Пръстите му бяха топли и силни.

— Алекс, чух, че снощи си имала приключение в „Уисълдаун“ — наблюдаваше я със светнали очи. Забеляза, че са сини, същия поразителен нюанс като на Джо и на синовете. Джени бе с различни очи, светлокафяви, същите като косата й.

— Нещо такова — отвърна Алекс.

— Беше страхотно. Стояхме до толкова късно и днес сутринта не ходихме на църква — похвали се Ели, докато пренасяше последните чаши на масата.

— Какви ги говориш? Нали обичате да ходите на църква? — Джо се ухили и плесна сина си по главата, докато Ели минаваше покрай него.

— Колкото обичам да ходя и на зъболекар — измърмори Ели и остави чашите.

— Бас държа, че Хедър е била много нещастна — вметна на шега Джени и извади кока-кола.

— Коя е Хедър? — попита привидно небрежно Нийли.

— Гаджето на Ели. Той е влюбен — намеси се и Джош.

— Млъквай, нещастник — изръмжа Ели към Джош.

Джо се намеси.

— Добре, момчета, да сядаме да похапнем. Алекс, ти седни до сестра си.

Настана шумотевица, докато всички се настаняваха. Семейство Уелч казаха молитва, което силно учуди Алекс. Не бе очаквала Джо да държи на неща като посещения в църквата в неделя, молитва преди храна, но бе ясно, че приемаше изключително сериозно задълженията си на баща. Очевидно днес бе ред на Джош. Цялото семейство обърна поглед към него и той се намръщи, погледна смутено Нийли и започна:

— Хубава храна, хубава напитка, добър си, Господи, хайде сега да ядем. Амин.

— Джош! — сгълча го Джо и присви очи.

Джош поаленя и погледна отново Нийли.

— Добре де. Благодаря ти, Господи, за всичко, с което ни даряваш.

— Така вече е по-добре — примири се Джо и всички насочиха вниманието си към храната. По принцип тя не обичаше нищо от заведенията за бързо хранене, но пиленето ѝ се стори неочаквано вкусно и Алекс с изненада откри, че похапва от всичко с апетит и ѝ доставя огромно удоволствие.

— Сега може ли да покараме трактора? — обърна се Нийли към Ели, когато приключиха с обяда.

Ели погледна баща си.

— Разбира се — отвърна Джо на неизречения въпрос. — Щом приключите със задълженията си.

— Какви задължения? — попита Нийли.

Ели се намръщи.

— Аз слагам чиниите в съдомиялната. Джош вдига, Джени почиства. Обикновено татко готви — момчето се ухили. — Рошльо изяжда остатъците. А дядо прави каквото реши.

— И ти ще правиш каквото поискаш, когато станеш на моята възраст — отвърна Кари Уелч, докато ставаха от масата. Погледна сина си. — Джо, аз се измъквам, за да видя как е *Танца на победата*. Ако ти трябвам, ще съм в конюшната.

Джо кимна и погледна Алекс.

— Искаш ли да отидем да разгледаш „Уисълдаун“?

— Разбира се — тя вече бе станала и се бе подпряла с една ръка на стола. Погледна Нийли. Сестра ѝ никога не бе правила подобно нещо през живота си. Помагаше на Джени да почисти чиниите. Чудесата май нямаха край.

— Нийли, отивам до „Уисълдаун“.

Сестра ѝ махна незаинтересовано с ръка.

— Забавлявай се.

— Трябва ти палто — каза Джо, когато тръгнаха към задната врата. Преди Алекс да успее да отговори, той дръпна някаква дреха от закачалката и я метна на раменете ѝ. Оказа се старо военно яке, а когато го закопча, разбра, че може да плува в него. Сигурно беше на Джо. Той облече синята пухенка, с която го видя първия път. Отново ѝ напомни на мрачния човек от първата им среща и тя се усмихна вътрешно. Колко различен беше сега.

Слънцето грееше весело, но следите от снощната буря бяха навсякъде. Из двора и полята се виждаха локви, скършени клони се търкаляха по земята. Тънки вади пресичаха червеникавокафявата пръст. По асфалта имаше кал, която изсъхваше на слънцето. Въздухът бе студен и мирисът на мокра пръст се усещаше навсякъде.

— Имаш ли нещо против да се качим в пикапа? — попита Джо.

Алекс проследи ръката му и видя стар очукан пикап, който се използваше за големи товари. Джипът, в който се возиха снощи, бе до пикапа и тя предположи, че има причина той да предпочете стария автомобил.

— Не, защо? — попита тя и присви очи. — Нямам нищо против пикапите.

— Нима? — той се усмихна и я погледна. — И аз харесвам баловете на дебютантки. Хайде, принцесо. Искам да стоваря малко храна в конюшната.

ГЛАВА 17

— Искам да те попитам нещо — заговори Алекс, когато последва Джо в конюшната. Той носеше огромен чувал с овес на рамо, все едно че бе нарамил самун хляб. Нищо чудно, че снощи я разнасяше, без да трепне! Сигурно се занимава с това всеки ден.

Той изви вежди. Бяха гъсти и черни също като косата му.

— Откъде го имаш? — тя подръпна ръкава на пухенката.

Около очите му се събраха бръчици, когато се усмихна.

— Кое, якето ли? Не ти ли харесва?

— Доста е... ярко. Да не говорим, че това е неестествен син цвят — освен това правеше горната част на тялото му още по-едра, а тя вече знаеше, че отдолу се крият великолепни мускули.

Вече бяха в конюшната. Характерният мирис на сено и коне нахлу в ноздрите ѝ. Лампите бяха пуснати и тя веднага забеляза Кари Уелч в далечния край да извежда кон от бокса му.

— Това е УК синьо. УК означава „Университета на Кентъки“. Това яке ми вдъхва кураж — погледът му сякаш танцуваше развеселен, когато Джо отвори вратата към малка стая точно до офиса и се провикна:

— Татко, тук има един почитател на УК.

Кари Уелч погледна към тях, след това замахна с ръка.

— Чакай да му дойде времето и ще видим кой ще спечели.

Джо се разсмя и влезе в склада, за да остави чувала с овес.

— Доколкото разбрах, говориш за баскетбол — отбеляза Алекс.

— „Университетът на Кентъки“ срещу „Университета на Луисвил“. Класически пример за баскетболно съперничество. Големият мач е сега в събота — той излезе от склада, затвори вратата и внимателно пусна резето. Чак тогава я погледна. — Бих ти казал кога точно ще го дават, но ти сигурно ще си заминала, а във Филадельфия едва ли има местните канали.

— Да — мисълта за завръщане бодна болезнено Алекс и тя веднага разбра защо. Цялата тази работа с Джо нямаше да стигне до

никъде. Утре щеше да се качи на самолета и двамата нямаше да се видят никога повече.

— Джо, я ела за малко. Погледни му копитото — провикна се Кари.

Джо се отправи към него и Алекс също тръгна. Повечето боксове бяха празни и Алекс реши, че конете са изкарани навън през деня. Токчетата ѝ потънаха в стърготините по пода. Тя инстинктивно стисна ръката на Джо за подкрепа. Той я погледна с усмивка.

— Високите токчета не са за конюшни — обясни той.

— Знам, разбира се.

Конят бе хърбавото нещастно създание, което бе видяла вчера, а днес животното в никакъв случай не изглеждаше по-добре. Огромните му очи се впиха в нея и тя бе готова да се закълне, че я е познал. Изпръхтя тихо и я побутна по ръката. Тя го погали.

— Дай му това — каза Джо и ѝ подаде ментов бонбон.

Алекс махна станиола, сложи го на дланта си и го подаде на коня, а той го пое с меките си устни и го сдъвка с нескрито задоволство. Тъй като мъжете не ѝ обръщаха внимание, Алекс измърмори нещо и продължи да го гали. Мирисът на мента изпълни въздуха. Междувременно Джо и баща му оглеждаха преценяващо копитата на животното, обсъждаха различни начини на лечение и възможни причини за проблема.

— Какво ще кажеш за него, Алекс? — попита Кари, когато приключиха с огледа и Танца на победата бе оставен на мира.

— Май има нужда да похапне и да пие витамини — отвърна Алекс. — Или поне да получава ментови бонбони по-често.

Джо се разсмя и Кари поклати глава.

— Младата дама е върхът. Помни ми думите. Не се смей, сине. Ако греша за него, никога повече няма да си отворя устата.

— Работата е там, че той познава конете и рядко греша — каза Джо, когато Кари поведе Танца на победата за тренировка, и двамата с Алекс поеха отново към пикапа. Чакълът отвън бе също толкова неприятен, когато човек е с токчета, колкото и стърготините, затова Алекс стисна Джо под ръка, без дори да се замисли. — Затова го купих, въпреки че има толкова неугледен вид. Той е мой, между другото, не е на ферма „Уисълдаун“.

В последните му думи се прокрадна напрежение, което подсказа на Алекс, че проблемът с уволнението и продажбата на „Уисълдаун“ все още не бе решен.

— Много съжалявам за вчера — каза тя и го погледна. Вече бяха до пикапа и тя бавно отдръпна ръка от неговата, когато той посегна да ѝ отвори вратата. — Съжалявам, че се оказах вестносецът с лошите новини. Можеш да ми вярваш, че цялото това положение не ми е приятно.

Откакто ѝ бе казал, че конят е негов, бе стиснал устни, но сега, след като чу думите ѝ, се усмихна на една страна.

— Сигурен съм, че е така.

Тя се качи в пикапа, той блъсна вратата, след това заобиколи отпред и се настани до нея.

— Разкажи ми за себе си — помоли той, запали мотора и обърна. Алекс стисна дръжката на вратата, когато автомобилът се залюля на една страна. — Как се чувства едно неприлично богато момиче?

— Не мисли, че е много весело — Алекс отпусна глава на изкуствената облегалка и извърна поглед към него. — Имах много играчки като дете, много дрехи, когато пораснах, ходех на уроци по всичко, за което можеш да се сетиш. Тенис, голф, ски, пиано, танци, ама наистина всичко. Имахме големи къщи с много прислуга, а когато пораснах, вече можех да пътувам до всяко място на света, което ми хрумнеше. Само че не можеш да притежаваш всичко и не можеш да отидеш на всички места. След време това вече нямаше значение. Поне за мен беше без значение. Цял живот съм била богата. Едва ли ще е чак толкова зле да не си, въпреки че не съм сигурна.

— Просто свикваш — разсмя се Джо.

Пикапът отскочи на една бабуна.

— Ходеше ли на училище?

— Разбира се. По-точно на пансион. „Шипли“, „Пансиона дьо ла Шасот“ в Швейцария, „Ле Розе“. Богатите деца ги пращат в пансион. Така се отърват от тях.

Джо я погледна със съчувствие.

— Къде е майка ти? Жива ли е?

Алекс кимна.

— Тя се справя дори по-успешно от баща ми. Вече е със седмия си съпруг. В момента живее в Австралия. Не се чуваме често, въпреки

че от време на време се сеца да ми се обади. Първо, тя не може да понесе мисълта, че има толкова пораснала дъщеря. Така се чувства стара. Второ, не може да търпи Нийли. Всъщност истината е, че не може да търпи мисълта за Нийли. Тя никога не я е виждала.

— Как така?

— Майка ми е била втората съпруга на баща ми, а майката на Нийли — третата. Мама обвинява майката на Нийли дори сега, след толкова години, че ѝ е откраднала съпруга. Май не разбира, че ако не е била майката на Нийли, е щяла да бъде някоя друга. Баща ми открай време си пада по млади красиви жени, а когато му омръзнат, ги разкарва.

Джо я погледна с огромно любопитство.

— А ти при кого оставаше през ваканциите, на Коледа? При кого от двамата?

— И при двамата. При никого. Понякога се прибирах с приятели. Или просто оставах в някоя от къщите ни, но родителите ми обикновено ги нямаше. Вечно ходеха някъде, вършеха нещо, а аз правех каквото знаех. Винаги имаше достатъчно персонал, който да се погрижи за мен.

— Не се ли чувстваше самотна?

— Не. Обичах да съм сама. След като се появи Нийли, винаги прекарвах ваканциите, където беше тя. Майка ѝ почина, когато тя беше на шест, така че оттогава аз съм ѝ най-близкият човек. Нито една от следващите съпруги на татко не се интересуваше от деца. Някои си имаха свои деца, а онези, които нямаха, просто не притежаваха майчински чувства.

— Виждах сегашната ти мащеха. Трябва да призная, че не мога да си представя да прояви майчински чувства към Нийли.

Алекс се усмихна.

— Не, Мърседис не се интересува от тези неща. Не че не я харесвам. Напротив. Двете се разбираме чудесно, когато сме заедно. Нийли е друг въпрос. Ако я бутнеш, тя ще те бутне два пъти по-силно, а Мърседис, изглежда, не може да си набие този факт в главата. Двете с Нийли не могат да се понасят.

— А ти с какво се занимаваш? Вече си пораснала, завършила си. Да не би богатите момичета да не работят?

Алекс примигна.

— Да не би да се опитваш да ме обидиш?

Джо се разсмя.

— Извинявай. Опитът ми с дъщери на мултимилionери е ограничен.

Тя присви очи.

— Фотограф съм. Много добър фотограф, нищо че го казвам аз. Нали се сещаш за онези снимки в албумите, които хората оставят на масичките за кафе? Снимките са мои. Не съм платена много добре, но досега това не ме притесняваше.

— Предполагам, че и бившият ти годеник е бил червив от пари — бяха стигнали до алеята към „Уисълдаун“ и Джо зави.

Алекс изсумтя презрително. Заболя я в мига, когато Джо го спомена. Преодоляваше бързо загубата му, много по-бързо, отколкото ѝ се струваше възможно, и знаеше защо е така. Сексуалното привличане към друг мъж бе невероятно силно лекарство.

— Ще бъде ли достатъчно, ако ти кажа, че новата му съпруга е дъщеря на много богат човек? Пол си върши много успешно работата, но няма пари. Поне досега нямаше. След като се е оженил за Тара Голд, вече разполага с достатъчно средства. Това, че разбрах що за мръсник е Пол, ще се окаже може би най-хубавото. Не искам никой да се жени за парите ми.

Той ѝ се усмихна на една страна.

— Не е и нужно. Ти си красива жена. Интелигентна си, очарователна. Обичаш да командваш, но може би аз също имам вина.

Алекс се разсмя.

— Благодаря ти.

„Уисълдаун“ бе пред тях и Алекс не можа да се сдържи да не погледне към терасата на втория етаж, докато Джо слизаше от пикапа. Потръпна. Точно там, между два от високите прозорци от дясната страна, бе видяла мъжа. Днес нямаше никой. Виждаше ясно през белия каменен парапет.

— Готова ли си? — той вече бе слязъл.

Алекс също слезе, без да го чака да заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Изостана малко, докато вървяха към входа. Преживяният снощи ужас все още не я оставяше на мира.

— Проверих много внимателно навсякъде, първо сам, после със сестра ти, и ми се струва, че всичко си е на мястото — гласът на Джо я

стресна. Бе отворил вратата и я чакаше да влезе.

За момент Алекс се поколеба, защото ужасът бе мощна спирачка. След това погледна мъжа до себе си. Той бе едър и силен и можеше да разчита на него. Беше сигурна, че ще се справи с всяко препятствие. Поне щеше да я опази жива. След това мина покрай него и влезе в къщата.

Тъй като нямаше електричество, вътре изглеждаше мрачно и призрачно, въпреки че денят бе слънчев. Виновни бяха тежките завеси, които никой не бе дръпнал. Усети мирис на рози. Къщата бе тиха, сякаш тръпнеше в очакване на нещо. Дали не чакаше нея? Тази мисъл сама се появи в главата ѝ и Алекс потръпна отново. Прехапа устни, когато Джо затвори вратата.

В първия момент имаше чувството, че къщата я държи в плен. В сумрака оживяха сенки, които се спотайваха из ъглите като притихнали хали.

— На тази къща ѝ трябва малко светлина — Джо разпръсна магията, като влезе в хола и дръпна завесите.

Алекс го следваше (нямаше да го остави да изчезне от погледа ѝ). Въздъхна облекчено. Щом слънцето нахлу, тук вътре вече не изглеждаше толкова страшно. Тя последва Джо, докато той дърпаше завесите на долния етаж.

Когато стигнаха в кухнята, Алекс се огледа. След като баща ѝ купи къщата, кухнята бе ремонтирана и сега плотовете бяха от малахитово зелен гранит, ръчно рисувани шкафове, които придаваха старинен вид на помещението. Подът бе с матови плочки, а стените бяха в бледозелено. Кухнята бе красива, както и всички останали стаи в „Уисълдаун“. Поне така ѝ се струваше на Алекс. На пръв поглед бяха красиви. Все още усещаше някакво противно течение в краката си.

— Готова ли си да се качим горе? — Джо бе застанал до малката врата в единия край на кухнята, която водеше към тясно задно стълбище. Когато си представи горния етаж, Алекс усети стария ужас. Въпреки това се стегна, защото знаеше, че докато е с Джо, няма от какво да се страхува.

— Да — неприкритото ѝ нежелание го накара да се усмихне. Чакаше я до вратата и тя унило мина покрай него и започна да се качва нагоре.

— Не знам, но ми се струва, че ако наистина си убедена, че тук е имало човек, може би не си постъпила особено умно, като си станала и си тръгнала след него — усети неодобрението му и го погледна през рамо. Той бе две стъпала под нея, черната му коса бе на нивото на брадичката ѝ, а раменете му, широки като на човечето от рекламата на „Мишелин“, сякаш запълваха коридора. Очите му искряха в сумрака на тясното стълбище. Присъствието му я успокояваше и ѝ вдъхваше кураж, но тя нямаше намерение да му прости намека за собствената ѝ глупост.

— Може и да не е било — призна тя, стъпи на втория етаж и тръгна бавно по коридора. Джо бе зад нея. — Само че си помислих... — Тя замълча и се огледа.

— Какво си помисли?

— Реших, че може да е баща ми.

— Ясно — в гласа му прозвуча разбиране и той ѝ отправи бърза усмивка.

Всичко бе както през първия ден — и кремавите стени, и сложните фигури по белите брави на махагоновите врати, и червената тясна ориенталска пътека, и масата с двата стола от двете ѝ страни, и тежкият гоблен над нея. Над столовете имаше две малки позлатени полици на нивото на очите и точно както Джо бе казал, имаше две еднакви статуетки на някаква митична богиня. Някой — или Джо, или Нийли — бе върнал падналата статуетка на мястото ѝ. Алекс се опита да си припомни секундите преди удара. Беше се спънала — това си го спомняше ясно — и щом погледна надолу разбра, че килимът се е набрал. Значи е полетяла напред, подпряла се е с ръка на гоблена... Да, това бе напълно възможно. Посегна, за да пипне тъканта и да се увери, че е същата като онази, която усети снощи. Намръщи се. Не беше ли платът на гоблена по-тежък и хлъзгав снощи? Не можеше да е сигурна, защото спомените ѝ от последните няколко секунди, преди да изгуби съзнание, бяха объркани и неясни. Възможно ли бе, когато е сграбчила гоблена, да е съборила статуетката?

Когато си спомни удара, стомахът ѝ се сви и защитата ѝ глава отново започна да пулсира. Докато стоеше в коридора, си припомни преживяното. Дори ѝ се стори, че отново чува дишането.

— За бога, не прекалявай! — Джо я стисна за раменете и я обърна към себе си, за да я изтръгне от спомените. Алекс го погледна и

разбра, че без да иска, имитира дишането, което бе чула. Добре, че Джо бе до нея, каза си тя, когато срещна погледа му. Беше ѝ много по-лесно да приеме всичко, след като той ѝ помагаше. Очите му потъмняха, когато погледите им се срещнаха, и ръцете му стиснаха по-силно раменете ѝ.

Неочакван звук стресна и двамата. Не беше силен, по-скоро тихо тупване, но в празната къща не можеше да има подобни звуци. Алекс се напрегна и сякаш ледени пръсти пролазиха по гърба ѝ. Тя рязко се извърна в посоката, от която бе дошъл звукът. Стисна Джо за лакътя и заби нокти в шушляка.

— Какво беше това? — изсъска тя.

— Чакай тук — Джо я пусна и се отдръпна. Понечи да мине покрай нея. — Ще проверя.

Той искаше да я остави сама в коридора, където можеше да стане жертва на един Господ знае какво.

— Как ли пък не! — тя сграбчи едрата му топла ръка и я стисна. Спомените от снощи започнаха да се връщат натрапчиво. Този път нямаше съмнение. В къщата имаше нещо или някой. Значи все пак тя щеше да се окаже права.

Сърцето ѝ блъскаше като обезумяло.

Туп. Звукът идваше от спалнята ѝ. Алекс ситнеше на крачка зад него и стискаше с всички сили ръката му, докато приближаваха към откренатата врата. Дишането ѝ беше плитко и накъсано и тя непрекъснато трябваше да си напомня да се владее.

— Дали да не си тръгнем и да не се обадим в полицията? — прошепна тя, без да разчита, че той ще я послуша.

— Шшш — Джо спря, протегна ръка и отвори вратата на спалнята. Проскърцването накара Алекс да се намръщи. Острият звук щеше да предупреди натрапника... Само че стаята се оказа празна. Алекс веднага разбра. Единственото възможно скривалище бе или под леглото, или зад затворените врати на дрешника.

Туп. Алекс се ококори. Звукът идваше от дрешника. Джо дръпна рязко ръка, намръщен многозначително, когато ѝ каза само с устни „Стойте тук“, прекоси стаята с четири едри крачки и остави вледенената от ужас Алекс сама. Ако в дрешника имаше човек, бе много възможно той да е въоръжен...

ГЛАВА 18

Ако отвътре изскочеше някой обирджия с пищов, тя щеше да избяга. Щеше да пици. Щеше да позвъни на 911.

Телефонът не работеше.

Джо отвори със замах вратата на дрешника, надникна вътре и огромна оранжева котка припна покрай него.

В първия момент Алекс не можа да откъсне очи от нея. Джо бе не по-малко изненадан от нея, но избухна в смях, наведе се и пое пухкавото животинче в ръце. Котката бе с лъскава козина, доста охранена и тежеше поне десет килограма.

— Запознай се с Ханибал — представи той котката, без да спира да я гали. — Нямам представа как е успял да се вмъкне в дрешника, но ми се струва, че много се радва да ни види.

— Ханибал ли? — повтори колебливо Алекс. — Доста странно име за котка.

— Той е цар на ловенето на мишки — обясни развеселен Джо. — Много го бива. Нали си чувала за Ханибал Канибал.

— Много смешно.

Опашката ѝ потръпваше нервно, докато котката оглеждаше Алекс с искрящите си зелени очи. Мъркаше толкова високо, че сигурно се чуваше и на долния етаж. От време на време спираше, за да си поеме дълбоко дъх.

— Откъде се взе? — спомни си, че снощи си взе обувките от дрешника. След това затвори вратата. Сигурна бе. Да не би тогава животното да се бе пъхнало вътре? Господи, нима бе възможно да е чула неговото дишане? Нима е гонила котка, когато е паднала, а животното да се е върнало в стаята и да е потърсило убежище в дрешника?

В никакъв случай нямаше да спомене тази възможност пред Джо. Щеше да се почувства като пълна глупачка.

— Това е котката на „Уисълдаун“. Обикновено стои в конюшнията. Кой знае как се е вмъкнала в къщата.

Алекс погали животното предпазливо. Никога не ѝ позволяваха да има домашен любимец, затова не бе свикнала с животните. Вдигна поглед към Джо. Широката му усмивка бе доста весела. Надяваше се да не мисли за същото, което ѝ минаваше и на нея през ума.

Естествено, че и той се беше сетил.

— Не е ли малко тежичка за призрак? Нищо, затова пък от нея ще излезе страхотен взломаджия, стига да имаш сандвич с риба тон, скътан някъде — уточни замислен Джо.

— Я млъквай. Дори той да е източникът на дишането, какво ще кажеш за мъжа, когото видях на терасата? Как ще го обясниш? Котката не може да ти даде обяснението.

— Наистина не може — отвърна Джо. Въпреки това не спираше да се хили, докато се навеждаше, за да пусне котката. Ханибал, навирил опашка, се отдалечи нанякъде. — Ела да огледаме терасата.

Навън нямаше никой. Терасата бе празна. Нямаше нито шезлонги, нито люлеещи се столове, нито висящи растения. Нямаше нищо, което да хвърли сянка и да създаде впечатлението, че е имало човек. Алекс приближи до парапета, където бе видяла мъжката фигура, и остана неподвижна, докато оглеждаше алеята, поляната и пътя. От това място виждаше ясно чак до къщата на Джо, дори по-нататък...

Обърна се замислена, облегна се на парапета и огледа стената на къщата. Бе еднаква навсякъде на цвят, нямаше и пукнатини. Намръщи се и започна да оглежда дървения под.

— Какво, няма ли ектоплазма? — подхвърли Джо. Беше застанал на няколко крачки встрани, облегнал се на стената, скръстил ръце на гърдите, докато я наблюдаваше с усмивка.

— Видях нещо — заяви инатливо Алекс. След това се почувства длъжна да добави. — Така ми се струва.

— Няма нищо, мила, знам какво си преживяла — въпреки че се усмихваше, гласът му бе пълен със съчувствие. — Той непрекъснато говореше за теб.

Алекс бързо вдигна поглед.

— Баща ми ли? На теб?

— Да. Винаги, когато идваше тук. Говорехме за коне, след това той винаги успяваше да заговори за дъщеря си. Да ти кажа честно, след известно време ми беше писнало да слушам за принцеса Алекс. Бях започнал така да те наричам. Той не спираше да те хвали колко си

била хубава, колко си била умна, как си щяла да управляваш компанията му един ден. Стана толкова досадно, че когато споменеше името ти, ми се налагаше да мисля бързо, за да намеря друга тема.

— О, татко — въздъхна нещастно Алекс и по устните ѝ затрепери усмивка. — Той искаше да работя за него. Открай време се карахме по този въпрос. Толкова съжалявам, че му отказвах... — тя замълча.

— Не бива да се чувстваш виновна. Той се гордееше с теб и онова, с което се занимаваше. Все повтаряше, че малкото му момиченце има хъс.

Това бе типично в стила на баща ѝ и Алекс остана изненадана, когато избухна в смях.

— О, Джо — Алекс пристъпи към него. Той се оттласна от стената, вдигна ръце и ги постави на кръста ѝ. Тя отпусна длани на раменете му и го погледна, очите ѝ бяха пълни с болка. — Ще ми покажеш ли къде го намери? Моля те, много те моля.

Увещанията продължиха около петнайсет минути, докато накрая Алекс пое към мястото, където Джо бе открил тялото на баща ѝ. Влязоха в конюшнията на „Уисълдаун“. Въпреки че вътре бе топло и миришеше на сено, на нея ѝ стана толкова студено, че се разтрепери. Промъкналите се слънчеви лъчи бяха нашарени от пращинки, които летяха из въздуха. Конете бяха изведени по-рано, така че, освен врабчетата, накацали по гредите, двамата с Джо бяха сами. Алекс стоеше притихнала, скръстила ръце на гърдите си, за да запази топлината на тялото си, докато Джо говореше. По нищо не личеше, че Чарлс Хейуд е умрял тук. Нямаше нито кръв, нито никакви други следи. Въпреки че Джо описа сцената доста пестеливо, Алекс си представяше какво е било, с плашеща яснота, от която започваше да ѝ призлява.

— Той вече не пиеше — заяви тя. Протестираше всеки път, когато някоя част от разказа му ѝ се струваше непонятна. — Знаеше, че е бивш алкохолик, и умееше да се владее. Не беше близвал капка цели десет години.

— Алкохолиците непрекъснато се връщат към старите си навици — каза Джо. Този път в гласа му прозвуча тъга. — Знам от личен опит. И татко е алкохолик. Толкова пъти е обещавал да се съвземе, че вече съм загубил бройката. Май няма да стане, докато аз съм жив.

— Господи — двамата се спогледаха с разбиране.

След това Алекс избухна.

— Не мога да повярвам. Татко може — възможно е — да е посегнал отново към чашата заради проблемите, но не би се самоубил. Просто не би го направил.

Тя отново сведе поглед към пода, а след това, без дори да си дава сметка какво прави, се отпусна на колене в меките стърготини. Протегна едната си длан към мястото, където бе починал баща ѝ. Открай време той ѝ се бе струвал вечен, величествен и всемогъщ също като магьосника от Оз. Само че мъжът, който бе останал скрит от нея, той какво ли представляваше? Познавала ли го бе толкова добре, колкото си въобразяваше? Сега вече разбираше, че голяма част от нещата, които бе избрала за себе си, са били опит да се противопостави на факта, че е дъщеря на мултимилионера Чарлс Хейуд. Колежът, който избра, „Фордъм“, не бе сред елитните институции, в които той настояваше да отиде да учи. Бе гледал с нескрито презрение на избраната от нея кариера — фотографията. Запита се дали и Пол не е бил част от този синдром. Баща ѝ не понасяше Пол...

В дните преди смъртта му, когато и неговият, и нейният живот ѝ се бяха стрували безкрайни, Алекс все си повтаряше, че един ден двамата с баща ѝ ще намерят малко безценно време, което да прекарат заедно, може би дори часове, а още по-хубаво щеше да е, ако са дни, седмици или месеци. Когато остарееше, сигурно щеше да намали темпото и да престане да пътува толкова много, щеше да намери време и за друго нещо, освен за младите си съпруги и бизнеса. Може би, беше си мислила тя, когато дойдеха нейните деца, той щеше да ѝ се реваншира, като се превърнеше в любящ дядо. Щеше да обича внука си...

Истината бе, че баща ѝ никога нямаше да види внуците си. Тази мисъл напълни със сълзи очите на Алекс и те потекоха по бузите ѝ. Остана коленичила на мястото, където бе издъхнал баща ѝ, и заплака за него, за мъжа, който беше, за мъжа, който винаги бе искала да бъде, за мъжа, в който можеше да се превърне някой ден. Каквито и да бяха недостатъците му, тя го бе обичала.

Той ѝ беше баща.

Не можа да се овладее и се разрида над мястото, където бе починал.

— Хайде, ела — нечия ръка я прегърна през кръста и тя усети топлината и силата ѝ. Не можеше да си спомни на кого е, но го последва, изправи се, донякъде успокоена, че не е сама, че има кой да я приласкае. Облегна се на топлата стена и плака, докато накрая не ѝ останаха сълзи.

— Господи, много съжалявам — успя да се извини тя, докато хлипаше. Беше се облегла на Джо, пъхнала глава под брадичката му, бузата ѝ — опряна на грозното синьо яке, стиснала шушляка в ръка. Той продължаваше да я прегръща и дъхът му докосваше косата ѝ, докато шепнесе: „*Всичко е наред*“. — Преди това да се случи, не плачех.

— Можеш да плачеш, колкото пожелаеш — той говореше тихо до ухото ѝ. Алекс му беше благодарна за добрината и силата, за присъствието и подкрепата. Знаеше, че може да разчита на него, а в момента се нуждаеше точно от това. Винаги тя бе силната, а ето, че сега имаше нужда да почувства чужда сила. На Джо можеше да се облегне. — Всеки има нужда да поплаче от време на време.

— Няма смисъл. Плачът не лекува. Няма да върне баща ми — тя хлипаше и подсмърчаше, без да вдига глава, и се притискаше към пухенката.

— Наистина няма. Но поне ще се почувстваш по-добре.

Не искам да се чувствам по-добре. Алекс не го каза на глас, но думите му бяха истина. Ако искаше да се почувства по-добре, значи щеше да предаде баща си. Ако се почувстваше по-добре, значи започваше да го забравя.

— Той бе едва на шейсет и четири. Дори да е знаел, че компанията пропада, дори да е бил наясно, че трябва да обяви банкрут, самоубийството му просто не се връзва. Не мога да разбера защо.

— Не мога да ти отговоря.

Тя продължаваше да се гуши до него и ѝ се стори, че прегръдката му е най-естественото нещо на този свят. Въздъхна дълбоко, осъзнала, че няма смисъл да задава ненужни въпроси, на които няма отговор, и го погледна.

— Благодаря ти — каза тя и приглади мокрото петно, което бе оставила на пухенката.

— Защо? — въпросът му бе зададен от любезност. Усещаше топлите му силни ръце. Както бе застанал, брадичката му ѝ се стори квадратна и макар да знаеше, че сутринта се е обръснал, бузите му бяха започнали да потъмняват. Кожата му бе гладка и загоряла. Носът бе прав, миглите — гъсти и черни под високото чело. Очите му имаха цвета на океана. Този мъж наистина бе красив, сексапилен и много приятен, освен това знаеше какво изпитва тя.

— Защото си толкова мил с мен... и с двете ни... с нас с Нийли... особено след като... — гласът ѝ гузно пресекна.

— След като ме уволни ли? — подхвърли шеговито той, въпреки че очите му останаха сериозни.

Алекс кимна.

— Не се притеснявай. И преди са ме уволнявали. Ще се оправя.

— Така ли? Кога? — тя се почувства изтощена, имаше чувството, че ѝ се доспива след всичко преживяно. Продължаваше да усеща топлината на тялото му. Бавният му говор я успокояваше също като приспивна песен. Знаеше, че трябва да се отдръпне още сега, но толкова много ѝ се искаше да остане до него още съвсем малко. Искаше да усети близостта му и да слуша дълбокия му глас.

— Може да ти разкажа някой друг път. Хайде да се върнем в къщата — гласът му беше станал дрезгав и Алекс се намръщи леко, когато той я прегърна през кръста, за да я отдели от себе си.

— Добре ли си? — попита той, което означаваше, че не е сигурен, дали може да се държи на крака.

Тя кимна. Тайно избърса очи с ръкава на якето. Джо бе пъхнал ръце в джобовете, когато поеха през грейналия следобед към къщата. Земята бе осеяна с клони, листа и дребни плодове след снощната буря. Във въздуха се носеше едва доловим мирис на дим. Ято гъски отлитаха нанякъде, подредили се както обикновено във формата на буквата V, и крякаха като полудели. В далечината, отвъд оградите на конете, зад къщата на Джо и конюшната, се виждаха два трактора, отпразвили се към дърветата на хоризонта. Нийли бе излязла с Ели, а с тях сигурно бяха Джош и Джени. Поне Нийли се забавляваше до насита. Кари се бе облегал на една ограда наблизо и наблюдаваше как Танца на победата пасе.

— Кога си тръгвате? — попита Джо пред къщата.

Намръщи се, защото не ѝ беше приятно да си спомня, че трябва да си тръгва и да го остави. Така и нямаше да разбере какъв е в леглото...

— Утре. В ранния следобед. Нийли, разбира се, тръгва с мен. Ще измислим нещо за билета ѝ, сигурна съм, че няма да има проблем — тя се качи по стълбите към тясната веранда, която опасваше къщата.

— Ще ви закарам до летището.

— Много ти благодаря — тя спря и се обърна към него. Петното с размерите на малка чиния, останало от сълзите ѝ, все още се виждаше.

— Моля — гласът му прозвуча сухо. По изражението му не успя да разбере нищо.

Алекс отвори задната врата, мина през малкия склад в кухнята. Той я последва и затвори. Къщата бе притихнала и сенчеста, но вече не ѝ се струваше толкова страшна. Може и да бе прекалено обсебена от близостта на Джо, затова не забелязваше нищо.

Стъпките му отекваха по плочките. Той спря пред вратата и я погледна.

— Защо не седнеш? — тя махна към два високи стола край плота в центъра. — Искаш ли нещо за пиене? — Пристъпи към хладилника, отвори го и надникна вътре. Тъй като нямаше ток, вътре бе тъмно и миришеше на влага. — Нямам доверие на млякото, но има диетична кола. Има и портокалов сок.

— Може и вода — той дръпна ципа на пухенката и се настани на високия стол.

— Дали скоро ще пуснат електричеството? — попита тя, докато вадеше чаша от шкафа и я пълнеше с вода от чешмата.

Джо сви рамене.

— Кой знае? Хората на нашата линия не са много, така че обикновено се сецат за нас най-накрая. Това е едно от неудобствата да живееш в провинцията. Ако до довечера няма ток, двете със сестра ти сте добре дошли у нас.

— Много си мил — Алекс му подаде чашата.

— И още как.

Това сарказъм ли беше? Той пое чашата, но не отпи. Щом тя го погледна, той се усмихна на една страна, с известна самоирония, и чак тогава вдигна чашата към устните си. Погледите им се срещнаха над

чашата и нещо в неговите — някаква тъмнина, нещо като прикрит плам — ускори пулса ѝ.

Той усещаше присъствието ѝ също както тя неговото, но бе повече от ясно, че няма никакво намерение да направи нещо по въпроса.

В този момент Алекс взе решение. Всички казваха, че човек най-много съжалява за нещата, които не е направил.

Той присви очи, докато я наблюдаваше как заобикаля плота и приближава към него, обърна се леко, за да застане към нея. Тя не спря, докато бедрата ѝ не докоснаха коленете му. Очите им бяха почти на едно ниво, а жарта в очите му вече искреше неприкрита. Чашата остана забравена на плота.

— Джо — прошепна дрезгаво тя и постави ръце на широките му рамене. Устата му бе широка, чувствена и красива. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Ммм? — ръката му, отпусната на плота, се бе свила в юмрук.

Погледът ѝ се преплете с неговия. За момент двамата останаха вгледани един в друг, а въздухът около тях сякаш се нажежи. След това тя се наведе и целуна красивите му устни.

ГЛАВА 19

Целуна го нежно, първо вкуси устните предпазливо. Беше навела глава на една страна, отпуснала длани на широките му рамене.

Той издаде тих дрезгав звук. Когато езикът му нахлу в устата ѝ, той я прегърна през кръста и я привлече до себе си. Езикът му бе горещ, твърдите му устни притискаха нейните и ги завладяваха. Алекс бе готова да се разтопи от тази единствена целувка. Прегърна го през врата. От основата на гръбнака ѝ тръгнаха тръпки, които плъзнаха по цялото ѝ тяло. Езикът ѝ посрещна неговия, докосна го, помилва го. Ръцете му се спуснаха от кръста ѝ, за да се пъхнат под огромното яке. Притисна я още по-силно. Усети възбудата му до онази нейна част, която копнееше за него. Ръцете му стиснаха дупето ѝ, притискаха я до доказателството за възбудата му и Алекс усети как коленете ѝ омекват. Целуваше я като мъж, който нямаше търпение да я вкуси цялата.

Жадна за глътка въздух, тя се отдръпна. След това наведе глава и обсипа с целувки необръснатата брадичка, докато достигна до ухото.

— Чакай малко — той вдигна ръце към ханша ѝ и я отдръпна леко. Гласът му бе дрезгав, звучеше задъхан, вече не прикриваше желанието си, въпреки че бе предпазлив. Погледна я. — Какво беше това?

— Целувка — отвърна омаломощена тя и очите ѝ отново спряха на устните му.

— Само целувка ли? — той стисна зъби и тя усети пръстите му на ханша си.

— Или каквото пожелаеш — прошепна, очите ѝ бяха блеснали обещаващо. Гореше за него, а утре им предстоеше да се сбогуват. Защо да не вземе онова, което искаше? От толкова време не бе изпитвала никакво желание.

Очите му потъмняха, от тях се излъчваше опасност, когато той си пое рязко дъх.

— Искам много.

— И аз.

Тогава я привлече до себе си и бавно я притисна между краката си. Ръцете ѝ се плъзнаха от раменете му и отново обвиха врата му. За момент двамата останаха загледани един в друг. След това той я целуна отново, привлече езика ѝ в устата си и го засмука. Устата му бе гореща, мокра и невероятно възбуждаща.

Алекс потръпна и отвърна на целувката. Притисна се до него, за да се наслади на едрото му тяло и възбудата му. Той обхвана дупето ѝ и я притисна още по-близо. Топлината на тялото му проникна през дрехите. Тя усети как се разтапя, и се отри в него. Тръпнеше от нетърпение.

Алекс погали топлата кожа на врата му. Прокара пръсти през твърдата коса. Пухенката ѝ пречеше да се доближи. Нейното яке също ѝ пречеше.

Отдръпна устни от неговите. Той отвори очи. Не я изпускаше от поглед, докато тя бавно започна да се разкопчава. Когато бе готова, свали якето и го пусна на пода. Тихото му шумолене сякаш отекна в празната къща.

— Не спирай — той се усмихна леко, но очите му горяха.

— Твой ред е — махна ръцете му от дупето си и той свали пухенката. Тя също падна на пода. Алекс остана на място, притисната до издутината отпред на дънките му, и прокара пръсти по стегнатите мускули на гърдите.

— Много си красива — прошепна той с надебелял глас. Прегърна я през кръста и наведе глава към гърдата ѝ.

В първия момент Алекс остана неподвижна. Влагата проникна през мекия кашмир и копринения сутиен.

Зърното ѝ веднага се втвърди и тя изхлипа. Отново го прегърна.

Затвори очи. Остана неподвижна, докато той смучеше гърдата ѝ през дрехите, притискаше го до себе си, напрегната цялата от удоволствие. Когато той насочи вниманието си към другата гърда, тя отстъпи назад.

— Ела тук — повика я и посегна към нея.

Тя поклати глава.

— Чакай.

Той не откъсна очи от нея, докато тя сваляше скъпата черна жилетка, пусна я на пода и остана пред него по блузата без ръкави и

зеления панталон. След това изхлузи блузата през глава и също я пушна на пода.

Сутиенът ѝ бе от дантела и коприна, а гърдите ѝ изпълваха чашките. Зърната ѝ, щръкнали след насоченото към тях внимание, притискаха нежната материя, очертани от мокрите кръгове, оставени от устата му. Докато я наблюдаваше, целият поруменя и дишането му се учести.

— Каква красота — промълви той. — И него ли ще свалиш?

Тя поклати глава.

— Още не.

Той си пое шумно дъх и се изправи толкова рязко, че столът изскърца. Този път, когато посегна към нея, тя се отпусна в ръцете му, за да се наслади на мускулите под бархетната риза. Не можеше да се насити на целувките му, цялата гореше за него...

Дори когато нещата с Пол вървяха, не бе изпитвала подобно желание.

Джо спря да я целува.

— Хайде да се качим горе.

Пое я на ръце, мина през кухненската врата към антрето и се заизкачва по широките стълби към тесния коридор пред спалнята ѝ. Алекс бе обвила врата му с ръце и го целуваше, дразнеше ухото му с език. Той блъсна вратата с рамо, после я затвори с крак и погледна Алекс.

— Желая те. Господи, колко силно те желая — гласът му бе все така дрезгав.

— Твоя съм.

Той простена и я положи на леглото. Завивките бяха отметнати, а от чаршафите се усещаше същият аромат, който тя помнеше от снощи. Преди образите и страхът да се върнат, той се отпусна върху нея, както бе облечен, и я притисна под себе си, за да я целуне с настойчивост, която пропъди всички мисли и запали тялото ѝ.

Не можеше да мисли за нищо друго, освен за него и усещанията, които той предизвикваше.

Целуваше устните ѝ, шията, раменете, ушите. Наболата му брада драскаше нежната ѝ кожа. Ръцете му се устремиха към гърдите ѝ, погалиха ги през сутиена, палците му подразниха зърната. След това устните му последваха пътя на пръстите и пое зърната през

коприната. Инстинктивно разтвори крака и той се отпусна между тях, потривайки тялото ѝ със своето, докато ръцете му продължаваха да я дразнят и възбуждат. След това леко се надигна и се отпусна до нея, плъзна длан под тила ѝ, за да привлече устните ѝ. Другата му ръка се бе спуснала върху ребрата и пълзеше към корема и копчето на панталоните. Разкопча го, после дръпна ципа. Тихият звук прозвуча невероятно еротично.

Продължаваше да я целува и тя усети как ѝ се завива свят, когато ръката му докосна ръба на бикините. Дланта му бе отпусната на корема, а пръстите му гъделичкаха триъгълника между краката ѝ. След това се вмъкнаха по-навътре и докоснаха най-чувствителната ѝ част, а тя потръпна и изхлипа.

В този момент, когато си казваше, че няма да може да издържи повече, ръката му се плъзна още по-навътре, откри отвора, който копнееше за него, и той пъкна два пръста вътре. Пръстите му поеха свой ритъм, докато с палеца продължаваше да я дразни. Алекс се изви под ръката му, стисна ризата, но желанието ѝ бе толкова силно, че не успяваше да напипа копчетата. Искаше да го усети гол до себе си, вътре в себе си. Никога не бе изпитвала толкова силно желание досега.

Той отдели устни от нейните и измъкна ръка. Алекс отвори очи и видя, че се е изправил на лакът и я наблюдава. Очите му горяха, кожата му бе поруменяла. Погледът му се измести към очите ѝ, натежали от желание, после обхвана тялото ѝ, готово за докосванията му, тръпнещо и нетърпеливо.

— Моля те — прошепна тя. Ако не я обладаеше скоро, имаше чувството, че ще умре...

— Моля те какво? — гласът му бе дрезгав и тих. Дланта му откри гърдата ѝ и я притисна. Все още бе със сутиен. Тънката влажна материя не скриваше твърдото зърно. Топлината на ръката му и нежното потриване я накара да се извие. Наблюдаваше като омагьосана движенията му.

— Люби ме — при звука на тези думи потръпна. Не беше нито моралистка, нито девствена, но имаше задръжки като всяка нормална жена, а също и гордост и никога досега не ѝ се бе случвало да моли мъж да прави секс с нея.

Но също така никога досега не бе пожелавала мъж, когото почти не познаваше.

— Първо си свали сутиена.

Тя се подчини с разтреперани ръце, изправи се и се опита да го разкопчае, очарована, че той следи всяко нейно движение. Когато презрамките се смъкнаха, той насочи поглед към гърдите ѝ. Тя се опита да си се представи така, както я виждаше: гърдите ѝ бяха като портокали, кръгли и стегнати, гладки, с бяла кожа, увенчани със зърна с цвят на ягода, изпъкнали от възбуда.

Той ги гледаше, без я докосва, след това се претърколи на леглото, стана и се изправи над нея. Очите му не се откъсваха от нея, докато отмяташе завивките, за да не им пречат.

— Сега си свали панталона.

— Джо... — изрече името му с молба. Желаше го толкова силно, а той я караше да чака.

— Направи го.

Алекс го послуша и се зае първо с ботушите, свали ги един по един и ги пусна отстрани на леглото, след това смъкна панталона. Той я наблюдаваше, казваше ѝ какво да прави и това ѝ се стори толкова еротично, че цялата се разтрепери. Пусна дрехите на пода и го погледна жадно. Беше останала само по бели бикини.

— Сега махни и тях.

Тя разтвори устни, за да си поеме дъх. След това плъзна пръсти под ластика, смъкна бикините до бедрата и разкри кестенявите къдриви косъмчета, смъкна бавно бельото и накрая го изрита на пода.

Беше гола в средата на леглото и не откъсваше очи от Джо. Той започна да сваля своите дрехи с бързи отривисти движения; очите му горяха от страст, беше стиснал зъби. Свали ботушите, след това измъкна нетърпеливо закопчаната риза през глава и остави Алекс да се наслаждава на широките му гърди, докато разкопчаваше дънките и ги смъкваше заедно с белите слипове. В първия момент остана надвесен над нея, бе зашеметяващо красив, с черна коса и загоряла кожа, със стегнати мускули, а доказателството за възбудата му пулсираше.

След това се отпусна до нея. Тя също се отпусна, разтреперана от страст, и затвори очи, когато той се намести върху нея.

Беше горещ и тежък. Копнееше тялото му да притисне гърдите ѝ. Разтвори веднага крака, за да може той да се настани между тях. Изви се в очакване, нетърпелива той да навлезе веднага в нея.

Само че той не го направи. Стисна китките ѝ, изтегли ръцете ѝ над главата и ги задържа там, притиснати към леглото. Наведе глава и пое твърдото като камъче зърно, засмука го с уста и го очерта с език.

Алекс изстена. Той премести устни на другата гърда и повтори великолепно мълчание. Тя простена отново.

Усещаше тялото му с всяко нервно окончание. Краката му бяха стегнати, горещи и триеха нежните ѝ бедра, гърдите и коремът му създаваха същото усещане. Огромният му член я докосваше едва-едва.

Правеше го нарочно, каза си тя, играеше си с нея, дразнеше я, искаше да я докара до лудост.

Беше я притиснал така, че тя не можеше да мръдне. Опита се да се измъкне, изви се още повече, молеше го безмълвно.

Той вдигна глава от гърдата ѝ.

— Алекс, погледни ме.

Тя отвори очи.

— Кажи ми какво искаш.

— Теб — прошепна го едва доловимо.

Очите му бяха толкова тъмни, че приличаха на късчета обсидиан. Устните му бяха отворени и той си поемаше накъсано дъх. По челото му бяха избили капчици пот.

— Мен ли? Къде?

Тялото ѝ се задвижи в отговор и се насочи към него. Молеше го без думи. Въпреки това той се отдръпна отново, членът му бе на милиметри от горещата ѝ плът.

— Къде? — повтори нетърпеливо той.

Тя изхлипа.

— Вътре... в мен.

— А! — звукът бе нисък, гърлен. Бавно, много бавно, той започна да навлиза в нея, възбуден, твърд и горещ, изпълни я цялата, разпъна я...

Тя извика.

ГЛАВА 20

Алекс се размърда много по-късно. Лежеше по гръб до топло мъжко тяло. Той я бе прегърнал през кръста и гърдите му бяха притиснати в нея, а равномерният му дъх галеше ухото ѝ. Спеше ѝ се, почувства се ленива. Умът ѝ все още не можеше да се събуди, но си спомняше, че току-що е правила невероятна любов.

Движението ѝ сигурно го събуди, защото и той се размърда. Ръката се премести от кръста ѝ към гърдата.

Алекс се усмихна, без да отваря очи.

— О, Пол — прошепна с дрезгав глас тя. — Пол, мили, беше невероятно.

Ръката на гърдата ѝ застина. Цялото тяло на мъжа сякаш се вдърви.

Алекс отвори очи и едва сега осъзна какво бе направила.

— Господи — възкликна тя и се обърна на една страна.

Той се изправи и се подпря на загорялата си ръка. Погледите им се срещнаха. Ужасените ѝ сини очи срещнаха неговите.

— Май ме сбърка с някого — отвърна той и стана.

Алекс също стана, притеснена от голотата си, докато той я оглеждаше.

— Джо, много съжалявам! Просто... бях почти заспала и...

— Няма проблем. Радвам се, че свърших работа — говореше грубо и рязко. Вече се бе навел за дрехите си. Първо слиповете, след това и дънките.

Тя го наблюдаваше уплашена и се чудеше какво да каже.

— Джо, това бе грешка на езика, кълна се. Толкова бях свикнала с Пол, че когато се събудих до мъж, предположих... но както вече казах, наистина беше невероятно. Говоря за секса. Сега вече се чувствам по-добре.

Той навлече бархетната риза през глава, пъкна ръце, след това нахлузи ботушите и я погледна. Очите му бяха присвити, а устата — стисната.

— Миличка, следващия път, когато ти се прииска секстерапия, просто не ме включвай в игрите си.

— Джо! — писна тя, когато той се обърна и излезе.

— Ще те чакам в кухнята — подвижна през рамо той и излезе.

В първия момент Алекс остана неподвижна, а след това събитията през последните няколко часа ѝ напомниха за себе си. Бяха се любили три пъти. След като я доведе до разтърсващ оргазъм първия път, той я остави само за няколко минути, преди да се обърне по гръб и да я привлече върху себе си. Той ѝ казваше как да го възседне, какво да прави, и наблюдаваше всяко нейно движение. Не бе и предполагала, че може да получи втори оргазъм толкова бързо, но разбра, че само едно негово докосване ѝ е достатъчно. Накрая, докато лежеше по корем изтощена и готова да заспи, той я прегърна през кръста, издърпа я на ръце и колене и проникна отзад. Гласъците му бяха бавни и дълбоки, като през всичкото време я целуваше по врата, прокарваше език по гърба ѝ и захапваше леко дупето ѝ. Оргазмът ѝ бе зашеметяващ, а след това, преди да се потопи в дълбок сън, имаше чувството, че е умряла.

Това бе най-хубавият секс през живота ѝ.

Господи, сега трябваше да го намери и да му каже. Мъжете са толкова чувствителни.

Алекс се намръщи и се наведе за дрехите. Спомни си, че е оставила жилетката и блузата долу в кухнята. Влезе в банята за бърз душ, макар че нямаше ток, но беше потна и кожата ѝ бе запазила мириса на преплетените им тела. Душът не ѝ отне повече от три минути, защото водата от бойлера бе станала хладна. Извади сив кадифен панталон и бял пуловер, а след това посегна към ботушите, среса се и отново се намръщи, когато четката докосна шевовете. Сложи си гланц за устни и изтича долу.

Той бе в кухнята, както бе казал, облегнат на плота, и замислено отпиваше диетична кола.

Тя се усмихна доволно, когато го видя, пресече кухнята и го целуна по бузата. Той изтърпя целувката, но не отвърна и я погледна ядосан.

— Джо — започна умолително тя и пхна ръка в неговата. — Много съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш — и лицето, и гласът му бяха безизразни. Веднага след това се отдръпна и застана пред мивката, за

да изсипе остатъка от кутията. Погледна я студено.

Алекс се опита да се усмихне.

— Очевидно е. Не ставай смешен. Когато казах името на Пол... стана случайно.

— Да, подобно нещо може да се случи на всеки — той смачка празната кутия.

— Говорех напълно сериозно, когато казах, че сексът беше невероятен. Честна дума — тя се усмихна с надеждата да го умилостиви. — Никога не ми е било по-хубаво.

— Да, и на мен ми беше добре — той хвърли кутията в боклука. — Хайде, ще те закарам обратно. След около час ще се стъмни, а аз си имам работа.

— Ако ще се цупиш, няма да тръгна се теб — заплахата ѝ бе изречена на шега.

— Както искаш. Щом предпочиташ, стой на тъмно. Ако видиш някой призрак, дотичай пак.

Алекс присви очи.

— Нямаше нужда да го казваш.

— Знаеш ли, принцесо, истината боли.

Алекс усети как започва да кипва.

— След като искаш да говориш за истина, нека да поговорим за един мъж, който е толкова свръхчувствителен, че не може да приеме дори една случайна грешка на езика.

Той ѝ се усмихна насила.

— Дали пък да не поговорим за една жена, която има толкова много любовници, че не може да запомни имената им.

Алекс остана с отворена уста.

— Наистина няма да тръгна с теб.

— Както вече ти казах, ти решаваш — той се обърна и се отправи към вратата, след това спря, в първия момент остана с гръб към нея, но после се обърна.

— Дори нямаш фенерче. Вземи каквото ти трябва, и на теб, и на сестра ти, но побързай. Няма да те оставя тук сама.

Алекс посрещна погледа му.

— Защо реши, че можеш да ми нареждаш какво да правя?

— Нямаше нищо против одева — по тона му разбра за какво намеква. Тя се изчерви, когато си спомни думите му. „Свали си

сутиена, свали си панталоните, сега и бикините.“

— Вън от къщата ми.

— Събери си нещата.

— Как ли пък не!

— Добре, недей — той се приближи до нея. Знаеше какво се кани да направи. Щеше да я вземе на ръце и да я накара насила да го послуша. Затова Алекс се въртна и се опита да избяга. Вратите на спалните бяха заключени до една.

Той бе зад нея, а ботушите му трополяха, докато я преследваше. Алекс погледна през рамо и успя да го изпревари по стълбите. Беше по средата, когато вратата се отвори.

Джо бе в основата на стълбите. И двамата застинаха на място, когато Нийли се втурна в антрето, последвана от Ели.

— Ето къде сте били — възкликна Нийли, когато видя Алекс, а Ели погледна първо нея, след това отклони поглед към Джо.

— Закъсня за конете и реших да дойда да видя какво става — обясни момчето.

Джо пусна парапета и се обърна спокойно към децата. Усмихна се на сина си.

— Да не би да си решил, че съм се изгубил? Госпожица Холивуд тъкмо си събираше нещата, защото двете със сестра й ще останат и тази вечер у нас. Изглежда, няма да оправят тока.

— И-ха — зарадва се Нийли и погледна Ели.

— Мислех да отидем на хотел — обърна се Алекс към Нийли. След това отново погледна Джо. — Не мога да си позволя да злоупотребявам с гостоприемството ти втора вечер.

— Хотел ли? — Джо едва се стърпя да не избухне в смях. — Страхувам се, че наоколо няма нито един, който да е пет звезди.

— Докато отивахме към болницата снощи, видях хотел — Алекс се стараеше да говори мило и да се усмихва.

— Нима? — в първия момент той не знаеше какво да каже. След това му стана смешно. — Да не би да говориш за странноприемницата „Дикси“?

— Точно така.

— Ама, разбира се, след като не искаш да се натрапваш, прекарай нощта в „Дикси“.

— Татко... — опита се да протестира Ели.

— Алекс, не искам да ходя на хотел — надигна глас Нийли.

— Още по-зле за теб, защото отиваме на хотел — Алекс хвърли на сестра си убийствен поглед.

— Да, идеята не е чак толкова лоша. Там има ток — подхвърли Джо.

— Татко... — изпъшка Ели.

— Алекс... — изписка Нийли.

— Край на разговора — заяви Джо.

Ели очевидно бе свикнал баща му да нарежда, затова замълча. Учудващото бе, че Нийли погледна първо сестра си, след това Джо и също млъкна.

* * *

След около час, Алекс и Нийли се бяха качили в белия мерcedes и пътуваха по шосе 60 към Шелбивил и странноприемница „Дикси“. Минаваше шест и вече бе почти тъмно. Разминаха се с една — единствена кола. Алекс включи дълги, за да вижда по-добре. Добре, че не валеше.

— Кажи как беше той? — попита Нийли, докато се опитваше да намери някоя станция.

Алекс я погледна бързо и притеснено.

— Какво?

Момичето се ухили.

— Попитах как е той.

Алекс се опита да запази спокойствие.

— Какви ги говориш?

— Я стига, сестричке. Говоря за готиния татко. Опънала си го. Веднага личи.

— Нийли... — Алекс се овладя. — Не знам за какво намекваш — заяви тя.

— Добре. Щом не искаш, не ми казвай. Тогава и аз няма да ти разкажа за Ели.

Този път Алекс погледна ужасена сестра си.

— Нийли, нали не си...

Малката се разсмя.

Алекс се опитваше да разбере дали сестра ѝ се шегува — много се страхуваше, че не се шегува — докато паркираха пред едноетажната сграда. Алекс веднага разбра, че това е мотел, нито хотел, нито странноприемница. Беше дълга ниска постройка под формата на U. В средата имаше правоъгълен двор, който се използваше за паркинг. Алекс си спомни колко забавна се бе сторила идеята на Джо, когато каза, че двете с Нийли ще прекарат нощта тук, и се подготви за доста неугледна обстановка. В единия край имаше ресторант, който работеше. Сигурно там бе и рецепцията.

— На твое място бих си пустила косата, преди да влезем — подхвърли напълно сериозно Нийли. Очевидно все още почистваха някои от стаите. Някаква мексиканка в избеляла сива униформа буташе количка с мръсно бельо. Мъж метеше боклуците от паркинга.

— Защо? — попита Алекс пред вратата.

През прозореца видяха мъж в бяла риза, застанал на рецепцията.

— Защото имаш смучка — малката докосна Алекс под ухото.

Алекс се ококори и притисна ръка към мястото. Реакцията ѝ бе напълно автоматична. Очевидно бе прекалено късно да скрие...

Нийли се разсмя.

— Пипнах те. Значи си оправила готиния татко. Знаех си.

Алекс отпусна ръка и погледна вбесена сестра си.

— Невъзможен келеш — изсъска злобно тя и отвори вратата.

Сестра ѝ продължаваше да се смее, когато тръгна след нея.

ГЛАВА 21

Наближаваше полунощ и Джо се бе настанил на масата в кухнята и пишеше чекове, за да плати сметките. Легна си, но не можа да заспи. Бе много уморен, но сънят така и не идваше.

Знаеше каква е причината — Александра Хейуд. Малката принцеса на Чарлс Хейуд се оказа точно каквато работодателят му я описваше, дори много повече. Но едва ли татенцето знаеше всичко.

Сексът бе зашеметяващ. За нея също. Знаеше го още преди тя да му го каже.

Най-хубавият секс в живота ѝ. Все още чуваше гласа ѝ, когато го каза. Само като си спомни, и отново се възбуди.

Дяволите да я вземат.

Какъв му беше проблемът, запита се той поне за десети път. Току-що бе правил невероятен секс с най-невероятната жена, която бе срещал. Не бе възможно да се скапе така единствено защото тя го нарече с името на бившия си годеник. Не. Не беше дете. Не беше и ревнив.

Въпреки това се скапа. Държа се раздражително с децата, а винаги се стараеше да не си го изкарва на тях. Бе нетърпелив с конете. Дори се скара с баща си. Ето, че сега не можеше да спи.

Всички проблеми опираха до едно. Причината бе Алекс. Знаеше, че е така, знаеше защо е така, но не му бе приятно да приеме истината.

Тя беше успяла да му влезе под кожата.

Още от мига, в който я видя на погребението на Чарлс Хейуд, остана поразен от красотата ѝ. След това тя се появи в конюшната и на бърза ръка го уволни. По-късно в „Уисълдаун“ му домъчня за нея.

Ако всичко бе приключило там, нещата щяха да са наред. Той щеше да си признае, че е привлечен от една красива жена, свикнала да командва всички около себе си, и нямаше да се стигне до сегашните терзания.

А и тя дотърча при него с приказките си за крадци и призраци и той така и не успя да овладее нещата след това.

Искаше да спи с нея още от мига, в който двамата влязоха под душа. Беше очевидно, че и тя го иска. Само че той успя да се отдръпне, за да не съжالياва за нищо след това. Дори по-рано днес, когато тя се разплака на гърдите му в конюшнята, той успя да се дръпне, за което бе готов да си връчи медал. Овладя се, защото знаеше, че така е най-добре.

И ето, че тя го целуна, и сладкото докосване на устните ѝ погуби разсъдъка му, добрите му намерения отлетяха.

Нямаше ли една приказка, че любовта на мъжа минавала през стомаха? Който и да я е измислил, е бил на грешен път. Пътят към сърцето на мъжа минаваше през оная му работа и онзи, който твърдеше друго, не знаеше нищо за мъжете.

Тя бе от красавиците, каквито той харесваше — слаба, със стегнати гърди, които бяха съвсем истински. Харесваше блондинки, а нейната коса бе сребриста, нищо че това не бе естественият ѝ цвят. Беше го разбрал по триъгълника между краката ѝ. Обичаше дръзки жени, жените, които не се страхуваха да го погледнат в очите, когато трябва, и да му кажат каквото трябва.

Най-вече обичаше жени, които харесваха мъжете и не се притесняваха да го покажат в леглото.

В това отношение тя бе ненадмината.

Така го беше възбудила, че я облада три пъти и бе готов за още. Всичко беше чудесно, докато не го нарече с името на бившия си любовник.

Дори в момента не успяваше да се съсредоточи над работата, защото си я представяше гола.

Беше гола и го молеше да я люби.

Лежеше разкрячена под него и се извиваше и го молеше да влезе в нея.

Къде ме искаш?

Вътре.

Мамка му. Много пъти по дяволите. Беше толкова възбуден, че усети болка, а нямаше начин да я изхвърли от мислите си.

Гола.

Молеше го за още.

Престани, нареди си той ожесточено. Ако не внимаваше, принцеса Алекс щеше да го накара да тича по петите ѝ като послушно

кученце, а той нямаше да допусне подобно нещо да се случи. Не можеше да си позволи да хлътне по друга жена. Особено по жена, която го използваше, за да забрави друг мъж, жена, която щеше да е тук броени дни, която бе дъщеря на шефа му, която вече му бе станала шеф, все едно как, просто нямаше нужда от усложнения.

Веднъж вече бе покорен роб на друга и ѝ бе отдал цялата си младежка страст. Беше се влюбил в нея. Нали така започна кошмарът, наречен брак. Беше луд по Лора, любимата му още от младежките години, съпругата му, майката на децата му; същата Лора, която спеше с всеки, който ѝ попаднеше и по време на брака, и след като той приключи, същата жена, която пиеше, друсаше се и ходеше по купони, за която пиенето и наркотиците бяха много по-важни от собствените ѝ деца; същата Лора, която ги бе напускала толкова много пъти, че отначало не забелязаха, че си е отишла завинаги; същата Лора, която първа бе разбила сърцето му и го бе принудила да го обвие в твърда черупка и да се зарече, че никога няма да допусне друга.

Не че се бе отказал от секса. Не се бе отказал и от жените. За съжаление, жените му бяха необходими за секса, от който се нуждаеше. Само че те знаеха още от самото начало, че между тях няма да се получи нищо сериозно.

Да се увлече по жена, не влизаше в сметките му. Харесваше нещата такива, каквито бяха. Обичаше децата си, конете и те оставаха на централно място, докато сексът и жените бяха на втори план.

Сам си бе виновен за лошото настроение. Беше се поддавал на изкушението, бе взел онова, което искаше, и сега плащаше цената.

Добре, че тя си тръгваше утре. По всяка вероятност нямаше да я види никога повече.

Това бе най-хубавото, каза си той. Повече нямаше да се замисля над причините за лошото си настроение.

— Татко? — гласът го стресна и той веднага вдигна глава, макар да знаеше, че това е Ели. Джо погледна високия си син, с когото си приличаха като две капки вода, сякаш бе негов по-млад клонинг. Момчето зашляпа босо към него и потри очи с юмруци. Още от прощъпалник, Ели си триеше очите по този начин. Споменът накара Джо да се усмихне.

— Защо си станал? Минава полунощ, а утре си на училище — гласът му прозвуча грубо. Все още бе ядосан, че Ели е прибрал

трактора целия оплескан в кал. Обикновено подобно провинение би го накарало да изръмжи, че утре това трябва да бъде свършено, но тази вечер бе различно и той му се бе разкрещял.

— Всичко наред ли е? — Ели спря до него, постави ръка на рамото му и присви очи към чековата книжка и пръснатите по масата сметки. Дългата коса на Ели обрамчваше лицето му и той я пъкна зад ухото с тънките си пръсти.

Едва сега Джо забеляза, че момчето бързо се превръщаше в мъж.

— Как така дали всичко е наред? Разбира се, че всичко е наред — погледна намръщен сина си. Нямахше откъде да знае за разправията с Алекс. Господ да му е на помощ, ако малкият беше разбрал. Сексуалният живот на бащата не бе работа на едно дете, дори то да бе вече почти мъж.

— Нийли ми каза, че си изгубил работата си в „Уисълдаун“. Сестра ѝ била дошла, за да ти съобщи.

— Така ли? — в първия момент Джо не каза нищо повече, просто остана загледан в момчето, докато се чудеше какво да отговори. — Да, госпожица Хейуд каза нещо такова.

Ели започна да се притеснява.

— Ако стане напечено, ще си намеря работа, за да помагам. Вече съм достатъчно голям. На шестнайсет съм.

— Ели — на Джо му се прииска да стане и да го прегърне, но не беше разумно, защото синът му беше вече голям. Положи ръка на рамото му. — Не е нужно да си търсиш работа. Всичко ще бъде наред. Да, по всяка вероятност ще загубя работата в „Уисълдаун“, защото семейство Хейуд имат финансови проблеми. Само че това няма да стане веднага, защото имам договор, който е до определена дата. Междувременно ще направя необходимото, за да имаме доходи. Можеш да ми вярваш, че няма от какво да се притесняваш, така че си лягай.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти ще си легнеш ли? — Ели се усмихна шеговито. — Да знаеш, че остаряваш. Старците се нуждаят от сън.

Джо издаде звук, нещо средно между сумтене и смях.

— Ели, ако ми трябваше някой да бди над мен като квачка, щях да накарам дядо ти да се премести при нас. Синко, след малко лягам и

аз. Трябва да приключа с чековете. Ти върви. Добре съм и всичко е наред. Върви да си легнеш.

Най-сетне Ели тръгна. Джо остана дълго на масата, тъй като не му се спеше.

Не успяваше да изхвърли образа на голата Алекс от главата си.

ГЛАВА 22

Долови смях. Хищника се огледа и видя не една, а две прелестни блондинки. Канеха се да влязат в сградата и той остана зашеметен от невероятния си късмет.

Две красиви блондинки на негова територия. *Господи, каза си той, ти ми се усмихваш.*

Може би Господ бе в невероятно добро настроение и звездите се бяха подредили както трябва или някаква подобна простотия, така че щеше да успее да пипне поне едната от двете блондинки. И без това Касандра му беше омръзнала. Тя не се смееше вече. Не беше позабавна от надуваемите кукли с вагина, от които му писна още докато беше млад. Време бе да намери нова блондинка, с която да я смени.

Ако щастието му се усмихнеше с тези момичета, щеше да замени Касандра още тази вечер. Щеше да я изпрати при Ерик сред пламъци и дим, докато новите му играчки наблюдаваха какво става. Тъкмо щяха да разберат какво ще ги сполети, ако не слушаха. След като им покажеше, те нямаше да посмеят да му създават проблеми, дори напротив, в повечето случаи нямаха търпение да направят точно това, което искаше от тях.

Оказа се, че Господ е в настроение да си поиграе с него, както се случваше понякога. Разбра го веднага, щом научи кои са блондинките. Александра и Корнелия Хейуд. Не беше ли това някаква шега на всевишния?

Снощи бе у тях. Когато приключи с Касандра и се качи за един бърз душ, дори нямаше представа, че в къщата има човек. Дребни неща, някои очевидни като чантата в кухнята, му подсказаха, че се е настанила поне една жена, затова той отиде да провери.

Ако Господ му поднасяше жена на тепсия, защо да отказва?

Попадна на съкровище още в първата спалня, в която влезе. Бързо присветна с фенерчето с размер на химикалка, което винаги носеше, и разбра, че пред него спи слаба млада блондинка. Спеше дълбоко, завила се чак до раменете, лицето ѝ бе обърнато на една

страна, кожата ѝ беше бяла като сметана. Тъй като не устоя на изкушението, той посегна и докосна бузата ѝ, за да се увери дали наистина е толкова мека, колкото изглеждаше. Това се оказа грешка, защото тя се размърда. Той незабавно угаси фенерчето. Тя се бе събудила; позна по дишането и остана да лежи в тъмното. Така и не разбра защо.

Изкушаваше се, много се изкушаваше да я зашемети на място и да я занесе при Касандра, но устоя на съблазънта. Нямаше представа коя е, но реши, че има нещо общо със семейство Хейуд, сигурно им бе роднина, което означаваше, че е богата и има много връзки. Да отнесе момиче от леглото му, бе все едно да предизвика щателно претърсване на къщата, а да отнесе едно богато момиче от леглото му, бе все едно да накара властите да преобърнат всичко наоколо.

Бе сигурен, че входът към скривалището му е добре замаскиран. Нали никой не го откри години наред! Но да предизвика силите на реда, като им отпрати предизвикателство, бе изключително глупаво. А той съвсем не бе глупав.

Затова, макар и с огромно нежелание, реши, че трябва да остави момичето на мира. Остана край леглото, обзет от съжаления, и тъкмо се канеше да си тръгне, когато тя се опита да запали лампата.

Щрак. Чу ясно звука. Щрак. Щрак.

Добре, че нямаше ток. Ако имаше, тя щеше да го види и тогава нямаше да му остане друг шанс, освен да я отведе.

От една страна съжаляваше, че електричеството е спряно. Ако го бе видяла, това щеше да е знак, че е негова.

Излезе от стаята бързо и безшумно. Само че тя го последва. Какъв кураж! Каква глупост! Беше го последвала и за малко да го хване, когато се бе притиснал до стената. Очакваше тя да го подмине.

Само че тя се спъна в него и го сграбчи за ризата, за да не падне, и в този момент той я удари по главата с една от бронзовите статуи, които украсяваха коридора. Трябваше да използва електрошоковия пистолет, но всичко се случи толкова бързо, а и пистолетът бе закопчан в задния му джоб. Статуята беше подръка. Забелязал я беше, когато се прилепи за стената и за малко не се удари в нея.

След това избяга от къщата и си обеща, че ако тя е все още там след ден-два, може да се отбие пак.

Тогава нямаше да я докосва. Нямаше да я отведе. Само щеше да гледа.

Много обичаше да гледа. Това бе не по-малко забавно. От всичко видно през годините можеше да напише книга и тя щеше да се превърне в бестселър. Щеше да я нарече „*Онова, което видя Лошия*“. Нещо такова.

И ето, че сега Господ му я поднасяше на тепсия. Позна я в мига, в който разбра кой се е регистрирал.

Не можеше да я отведе. Изчезването на дъщерята на Чарлс Хейуд, толкова скоро след нелепата му кончина, щеше да привлече ненужно внимание към района.

Налагаше се да се задоволи само да я гледа.

Но и гледането бе забавно. Открай време обичаше да гледа. Възможностите бяха ограничени, но въпреки това двете бяха толкова забавни, когато се настаниха в стаята на мотела.

И двете се съблякоха голи, изкъпаха се и се подсушиха много внимателно, преди да си облекат хубави нощнички и да си легнат.

Когато угасиха светлината и сложиха край на представлението, той бе толкова възбуден, че реши отново да посети Касандра.

ГЛАВА 23

За изненада на Алекс, на следващата сутрин някой почука на вратата. Още нямаше девет и тя току-що бе взела душ и се обличаше. Тази сутрин си изми косата. Направи го много внимателно, въпреки че лекарят я бе предупредил да изчака три дни. За човек, свикнал да си мие косата всеки ден, три дни бяха цяла вечност и Алекс наистина не можеше да чака повече.

Тъкмо бе извадила сешоар, за да я изправи, когато някой почука. Нийли бе все още под душа, така че се наложи да остави сешоара и да отвори.

Намръщи се, отметна назад мократа коса и отвори. Очакваше да види камериерката.

На прага бе застанал Джо и тъкмо вдигаше ръка, за да почука отново.

В първия момент двамата останаха загледани един в друг. Той бе леко намръщен и слънцето грееше откъм гърба му, така че лицето му оставаше в сянка. Щом го видя, си спомни всичко, което ѝ бе направило впечатление у него. Тя все още не си бе обула обувки и стигаше едва до брадичката му, раменете му бяха широки като на атлет. Беше в червена бархетна риза и дънки, а черната коса подчертаваше красивото му лице. Той също я наблюдаваше и само с един поглед обходи тялото ѝ. Алекс съзнаваше какво вижда той: слабо тяло в тъмносиньо поло и сиви панталони; дълга руса коса, която падаше по раменете ѝ, нежно лице с високи скули, сини очи, подчертани от полото.

Толкова се зарадва, че го вижда, че сърцето ѝ трепна. След това си спомни защо не се радва да го види, и се намръщи.

Погледите им се срещнаха. Алекс забеляза пламъците в очите му и с изненада установи, че същият пламък се разгаря в нея. Това бе най-обикновена физическа реакция на спомена за преживяното в леглото и я подразни толкова много, че тя се намръщи още повече. Той вече оглеждаше малката стая, двете легла с остарели матраци и износените

мебели. Пламъците бяха угаснали и той се усмихваше подигравателно, когато я погледна отново.

— Харесва ли ти обстановката, принцесо?

— Искаш ли нещо? — попита студено Алекс.

— Не. Просто минавах наблизо...

— Браво — сопна се Алекс и понечи да затвори вратата под носа му.

— Не ставай глупава — скара ѝ се той и подпря длан на вратата, за да не ѝ позволи да я затвори. Колкото и да се опитваше тя, нямаше да успее да го спре. Когато подигравателната му усмивка се превърна в самодоволна гримаса, тя си каза, че глупостта, за която говореше, можеше да я накара да го ритне по пищяла.

— Ако ще си говорим за глупости... — започна Алекс, но гласът на Нийли я прекъсна.

— Алекс! Имаш ли сешоар?

Преди Алекс да успее да отговори, Нийли излезе от банята, за щастие увита в кърпа. Само че кърпата беше символична и едва я покриваше от гърдите до началото на бедрата.

— Здравсти, Джо — Нийли се закова на място, когато го видя. Вместо да се скрие, тя се приближи, без да се притеснява, че е гола.

Алекс забеляза как я огледа Джо и стана мрачен.

— Здравсти, Нийли — гласът му бе станал студен.

— Ели с теб ли е? — попита момичето и без да се притеснява от тона му, надникна към паркинга, който бе учудващо пълен.

— Ели е на училище — по гласа му личеше, че според него тя също трябва да е на училище.

— Жалко — Нийли се намръщи, но след това отново се усмихна на Джо. — Ще ви оставя да си поговорите със сестра ми — погледна Алекс. — Отивам в банята да си изсуша косата. Не че ще имаш нужда от мен.

Пресегна се и взе сешоара от скрина, където го бе оставила Алекс, махна за довиждане и се отправи към банята. С всяка крачка дългите ѝ крака се полюшваха и кърпата откриваше част от дупето ѝ.

— Май скромността не е от силните страни на сестра ти? — отбеляза Джо, когато момичето излезе. — Би трябвало да ѝ кажеш, че не бива да се разхожда гола пред непознати мъже.

Алекс въздъхна.

— Ако кажеш на Нийли да направи нещо, то е все едно да развееш червен флаг пред бик. Ако ѝ го кажа, следващия път ще се покаже чисто гола.

Джо погледна неодобрително.

— Ти май не умееш да я контролираш.

— Не умея. Не че това ти влиза в работата.

— Правилно, не ми влиза в работата и слава Богу — той посегна към сгънат плик, пхнат в джоба на ризата, и ѝ го подаде. — Доставиха го тази сутрин от „Федерал Експрес“. За тебе е. Не знаех дали ще се връщаш в „Уисълдаун“, преди да си заминеш, затова го донесох.

Алекс го взе.

— Много ти благодаря — взе плика и изненадано възкликна. — Но той е отворен.

Той сви рамене.

— Сю, момичето, което работи на половин ден в пощата, каза, че бил дошъл с колети за фермата, и тя дори не погледнала за кого е. От адвокатката ти е. Иска да ѝ се обадиш, преди да се върнеш във Филадельфия.

— Ти си го прочел? — Алекс го погледна възмутена.

— Да, прочетох го. Всъщност Сю го беше прочела първа. Тогава разбрала, че е адресирано до теб.

— Защо ѝ е на Андреа... — тя замълча. Андреа Скополони ѝ бе не само адвокат, но и близка приятелка. Тя бе една от армията юристи, които се занимаваха с делата на баща ѝ. Може и да бе младши съдружник, но двете с Алекс се познаваха от години и младата жена предпочиташе да говори първо с нея. — А телефоните още не работят.

— Не работят. Когато тръгнах, нямаше сигнал. Ако искаш да звъниш, направи го от мотела.

— Добре — Алекс хвърли разсеян поглед през рамо. Щом Андреа бе изпратила съобщение по бързата поща, значи нещата не вървяха добре. — Не искам Нийли да чуе какво става.

Джо също погледна към затворената врата на банята.

— Хомър — той притежава мотела — има телефон в офиса си и сигурно ще ти позволи да го използваш. Кажи на сестра си, че отиваме до ресторанта, за да закусим.

— Добре — Алекс си пое дълбоко дъх, за да се успокои, пушна вратата, прекрачи до банята и почука. — Нийли, с Джо отиваме до ресторанта.

— Забавлявайте се добре — долетя гласът ѝ. Намекът беше ясен, но Алекс не ѝ обърна внимание.

До офиса бяха няколко крачки. Двете камериерки в сиви униформи поздравиха Джо, а якият охранител подхвърли нещо шеговито за времето.

Когато влязоха в ресторанта, усетиха мириxa на готвено. В прозорците грееха слънчеви лъчи. От лявата страна на Алекс имаше старомоден касов апарат и купа с ментови бонбони. Някой бе закачил надпис: „Добре дошли в хотел Дикси“.

Виждаха се стикери с емблемите на различните кредитни карти, които се приемаха в ресторанта. В момента нямаше никой на рецепцията, въпреки че откъм ресторанта долитаха смехове.

Джо натисна сребърното звънче на плота. Алекс трепна, когато чу звъненето. Появи се закръглена сивокоса жена в розова униформа.

— Джо — извика зарадвана тя и забърза. — За закуска ли идваш?

— Може би, но след малко — отвърна непринудено той. — Много ще ти бъда задължен, ако позволиш на госпожицата да използва телефона в офиса на Хомър. Нашият е прекъснат.

— Още ли? — жената погледна любопитно Алекс.

— Разговорът е с Филадельфия. Ще използвам кредитна карта — обясни Алекс.

Жената махна с ръка. Джо ги запозна.

— Алекс, запознай се с Мейбъл Уотърс. Мейбъл, това е Алекс Хейуд.

— Хейуд от „Уисълдаун“ ли? За момент реших, че си си намерил момиче — Мейбъл се ухили на Джо, след това се обърна към Алекс. — Заповядай, миличка, върви и се обади. Джо ще ти покаже къде е.

— Благодаря, Мейбъл — Джо вече водеше Алекс зад плота към малък офис с дървена ламперия. На бюрото бе поставен единствено телефонът. Колкото повече мислеше за спешното известие на Андреа, толкова по-нервна ставаше.

Не можеше да е нищо добро.

— Радвам се, че си получила съобщението ми! — възкликна Андреа, щом Алекс се обади. — Първо, разбрах за Пол! Този мръсен използвач! Гадина! Ами тази кучка Тара Голд! Сигурно си съсипана. Каж ми, че греша!

— Грещиш — увери я Алекс и това бе самата истина.

Джо бе до нея, подпрял рамене на стената до затворената врата, а тя се бе настанила на бюрото. Когато я попита дали иска да излезе, докато говори, тя бе поклатила глава. Ако имаше нова криза, можеше да ѝ потрябва морална подкрепа и въпреки отношенията им в момента, тя знаеше, че може да разчита на него. Когато Андреа спомена Пол, тя го погледна, без дори да си дава сметка. Той бе част от причината, поради която предателството на Пол се бе превърнало в нещо дребно и незначително.

Бе открила, че страхотният секс бе в състояние да засенчи секса средна работа.

— Радвам се, Алекс. Искрено съжалявам, но се налага да ти кажа още лоши новини.

— И аз така предположих. Какво има? — гласът ѝ бе станал тих.

— Обадиха ни се от един вестник. През следващите няколко седмици ще публикуват серия, наречена „Падението на Хейуд“. Ще пишат за баща ти и за бизнеса му, какво се е случило с него. И най-неприятното, Алекс, намерили са подкупни държавни служители, на които е било платено за разрешителните. Информаторът ни каза, че областният прокурор е започнал разследване.

— Не може да бъде! — Алекс усети как стомахът ѝ се свива. — Андреа, кажи ми, че не е истина!

— Не знам. Вестникът със сигурност ще пусне поредицата, а областният прокурор е приел нещата много сериозно. Алекс, не бива да си тук, когато всичко се размърди. Във фирмата се обадиха вече петима репортери за коментар, а поредицата все още не е публикувана. Скоро ще започнат да ровят надълбоко. Ще искат да разберат повече за красивата дъщеря на мултимилонера. Фотографите са обсадили къщата на баща ти. Казахме на Мърседис и тя замина при приятели в Лондон. Според мен да останеш още малко. Така ще избегнеш скандала.

Да остане в „Уисълдаун“ ли? Алекс погледна Джо. Той не се усмихваше, когато срещна погледа ѝ.

— За колко време?

— Не знам. За няколко седмици. Поредицата я пускат в сряда, ще тече цялата седмица, така че до към първи декември новината ще е остаряла. Разследването на прокурора е в ход, но то ще отнеме известно време. Когато започне процесът, сигурно ще се наложи пак да се скриеш, но дотогава има време.

Три седмици. Какво щеше да прави през тези три седмици? Може би да се откъсне от истинския живот. Дали да не се опита да преодолее загубата на баща си на мястото, където бе умрял? Нека и клюките около Пол да утихнат. Тъкмо ще разбере какво има между двамата с Джо.

Последната мисъл наклони везните, въпреки че не ѝ беше приятно да го признае.

— Добре.

— Виж, не ми е приятно, че те занимавам само с проблеми, но трябва да ти съобщя, че ако докажат обвиненията, върху имотите ви може да бъде наложен заповор.

— Господи — Алекс се обърна към Джо, който я гледаше намръщен. Очевидно бе чул достатъчно, за да разбере, че новините не са добри.

— В най-лошия случай, вие двете с Нийли ще можете да разчитате на попечителските си фондове — опита се да я успокои Андреа. — Дори и така да е, не можете да ги пипнете, докато не навършите четирийсет, но поне тогава ще можете да получите парите. Между другото, уведоми ли човека там, че е уволнен?

Нали затова бе дошла само преди два дни. Алекс погледна човека. Мислеше си, че ще приключи бързо и безболезнено, че ще си тръгне и ще продължи с живота си.

Не бе и предполагала, че Джо ще влезе в живота ѝ.

— Има някои трудности. Казва, че има договор — отвърна Алекс и вдигна поглед към него.

Той присви очи.

— Естествено, че ще създавам трудност — отвърна той, когато разбра за какво става въпрос и се оттласна от стената. — Дай ми да говоря...

Междувременно Андреа продължи.

— Господи, той да не би да е до теб? Марк отговаря...

— Стига! — повиши глас Алекс към Джо, който пристъпваше към нея с намерението да грабне слушалката, и на Андреа, която се канеше да ѝ предаде нещо за Джо. — Не искам да ви служа като буфер. Джо, трябва да говориш с Марк Ханигън. Андреа, кажи на Марк, че Джо Уелч ще се свърже с него в най-скоро време.

Джо спря и пъкна ръце в джобовете на дънките, след това я погледна. Андреа остана особено доволна.

— Джо значи? Готин ли е? От начина, по който му говориш, ми се струва, че...

Алекс прекъсна приятелката си.

— Андреа, има още нещо. Когато прегледах доклада от аутопсията на татко, не си спомням да имаше и дума за повишено съдържание на алкохол в кръвта. Щях да забележа. Би ли проверила, ако обичаш?

— Разбира се — гласът на Андреа бе пълен със съчувствие. Знаеше, че на Алекс ѝ е трудно да приеме самоубийството на баща си. — Веднага ще изпратя някого.

— Благодаря — усмихна се Алекс, но Андреа не можеше да я види. — Трябва вече да затворя. Не се обаждам от моя телефон.

— Знаем. Извинявай, че ти съобщих само лоши новини. Ще ти се обаждам. И ще ти съобщя за кръвната проба.

Двете се сбогуваха и Алекс затвори. Джо бе все още в средата на стаята и я гледаше. Изви любопитно вежди.

Алекс въздъхна. Беше забравила за него.

— С една дума, започни да си търсиш друга работа.

Изражението му омекна, когато я погледна.

— Толкова ли е зле? Ела да те черпя една закуска, тъкмо ще ми разкажеш.

ГЛАВА 24

— Алекс, запознай се с Хомър Гибсън, собственик и главен готвач. Приготвя най-страхотните сосове за наденици и бисквити, които някога си опитвала. Ако ти се ядат яйца, и това го умее до съвършенство. Всеки чревоугодник, който минава по този път, спира в „Дикси“ за закуска.

На Алекс не ѝ се ядеше нищо, още по-малко противна манджа като наденица със сос и бисквити, но се остави Джо да я убеди да закуси. Той изтъкна, че след като няма електричество, в „Уисълдаун“ няма да има какво да се яде. Затова тя се усмихна любезно и подаде ръка. Гибсън ги отведе до маса в ресторанта. Бе почти с цяла глава понисък от Джо, плешив и набит, с румено лице и открита усмивка. Бялата готварска престилка бе завързана върху бяла риза и черни панталони. Из четирите салона на ресторанта се бяха настанили клиенти и се провикваха едни към други. Очевидно всички познаваха Джо и или му махаха, или се провикваха, когато той мина.

— Здравсти, Джо!

— Готов ли си за мача в събота? Победа за УК!

— Миналата седмица по време на тренировките Ели целна четири коша. Да знаеш, че е станал страшно добър!

— Сю, готова ли е фактурата?

Джо отвърщаше на поздравите, махаше с ръка и се смееше, но не спря при нито една от масите. Алекс реши, че когато живееш в такъв град, се научаваш да общуваш с всички познати, без да си губиш времето.

Когато стигнаха на тяхната маса, застлана с найлонова покривка върху бялата, Хомър ѝ държа стола и остави меню. Алекс му благодари с усмивка. Масата бе пред огромен прозорец към градината, навън се виждаше бряст с окапали листа и празно корито за вода на птиците.

— Чух, че сте в „Уисълдаун“ за уикенда. — Очевидно Хомър се опитваше да разбере нещо повече. Алекс се учуди, че той знае толкова много. Изумлението ѝ пролича, защото Джо се разсмя.

— Тук всички знаят всичко — обясни той. — Няма нищо страшно, вярвай ми.

— Така е. Ние сме най-любопитните хора, които някога си срещала — съгласи се Хомър, когато Мейбъл пристигна с две чаши вода и застана готова до масата, за да запише поръчката.

— Ние — двете със сестра ми — сигурно ще останем още седмица-две.

— Дошли сте за дъждовния период — поклати Хомър глава. — Трябва да видите района през пролетта. И лятото си го бива.

— Идвали сме през лятото. Наистина е много красиво — тогава се бе скарала с баща си. Мисълта предизвика вече познатата болка.

— Ще ви оставя да се заемете с онова, заради което сте тук. Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Хейуд. Мейбъл ще вземе поръчката, когато сте готови. Джо прави бобена чорба и царевичен хляб, така че ако искаш, заповядай на обяд. — Хомър се обърна, помахаша с ръка и се отпрати към кухнята.

— Звучи ми добре. Може и да дойда, ако няма ток — провикна се след него Джо. — Чао, Хомър.

— Да ви дам ли още няколко минути, Джо? — попита Мейбъл.

Джо погледна Алекс. След като бе прегледала менюто, докато Джо и Хомър си говореха, тя бе готова.

— За мен препечен хляб и кафе.

Джо я погледна така, сякаш се канеше да каже нещо за избора ѝ, но премълча и се обърна към Мейбъл.

— За теб както обикновено ли? — попита тя.

— Да, Мейбъл, благодаря.

— Знам, че е така, но...

Той срещна погледа ѝ и разбра, че не бива да казва нищо повече. Изражението му омекна и той отново кимна към чинията.

— Започни, като изядеш проклетите препечени филии. Направо се побърквам като те гледам как гризеш. Отхапи като хората, за Бога.

Бузата в гърлото ѝ се разнесе и Алекс погледна чинията му.

— Ако ям като теб, ще надебелея.

— Мила, имаш да извървиш много път, преди да надебелееш.

Когато го чу да я нарича „мила“ я връхлетяха спомени, за които нямаше желание да мисли в момента. Очите им се срещнаха и по изражението му разбра, че той мисли за същото.

— Да ви донеса ли още кафе, Джо? — Мейбъл бе застанала до масата с кана кафе. Джо кимна и тя напълни чашите им.

— Как ти е главата?

— Добре, стига да пия аспирин. Шевовете малко дърпат, но не ме боли.

— Кога ще махат конците?

— В петък. Канех се да отида при моя лекар, но... — Алекс замълча.

— Ще отидеш при лекаря тук. Карл Алън е добър.

— Приятел ли ти е?

— Да.

— Май всички тук са ти приятели.

— Че аз съм роден тук, израсъл съм тук, ходих тук на училище. Нямахме ме девет години, след това се върнах. Това беше преди десет години. Оттогава съм все тук. Разбира се, че познавам всички.

Алекс го погледна любопитно.

— Какво си правил в Калифорния?

— Работех като помощник-треньор на един тип, Тед Грей. Чувала ли си го? — Алекс поклати глава. — Много известен треньор. Всичко научих от него.

— Защо го напусна?

Той се усмихна и около очите му отново се събраха бръчки. Мейбъл кимна и тръгна към кухнята. Джо отпи глътка вода и погледна Алекс.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Алекс се усмихна тъжно.

— Ти да не си ми изповедник?

— Нещо такова.

Тя му разказа всичко. Когато приключи, храната им бе сервирана, а Джо похапваше бъркани яйца, наденица със сос, картофени кюфтета и препечен хляб. Тя го наблюдаваше силно впечатлена. Той бе едър мъж и въпреки това храната, която погълна, бе огромно количество.

— Значи се съмняват, че е давал подкупи, така ли? — попита той.

Алекс кимна. Възелът в стомаха ѝ, който се бе стегнал при последните новини, започваше да се отпуска. Не знаеше дали се дължи

на препечените филии с конфитюр, или на факта, че бе споделила тревогите си с Джо.

Подозираше, че е второто.

— Знаеш ли, независимо дали е така или не, това няма нищо общо с теб.

Алекс го погледна изненадана.

— Има, разбира се. Той ми е баща.

Джо я погледна изпод вежди.

— Той е мъртъв, Алекс. Трябва да го приемеш.

Тя остави препечената филия и усети, че вече не е гладна.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Изобщо не ми е лесно. Но ти трябва да го направиш. Погледни се: колко си свалила след смъртта му, поне пет килограма. Нали не забравяш, че те видях на погребението — обясни той, когато забеляза учудения ѝ поглед. След това кимна към чинията с препечени филийки. — Не ядеш. Спиш ли поне?

Алекс се поколеба. След това призна.

— Когато се сетя да си изпия приспивателното.

Погледът му ѝ подсказа, че се е сетил и сам.

— Мислиш ли, че той би искал да се съсипваш така? Не забравяй, че те обичаше. Би искал да си силна, за да се погрижиш за себе си, да имаш добър живот.

В гърлото ѝ се надигна буца.

— Нали ти казах, че и преди са ме уволнявали. Той ме уволни.

— Защо? — Алекс не можеше да си представи, че Джо е бил небрежен към задълженията си. Откакто се познаваха, тя бе впечатлена от съвестното му отношение към работата. Той бе трудолюбив, компетентен, дисциплиниран, отговорен, интелигентен — мъж, на когото можеше да се разчита.

Джо се намръщи.

— Ние — екипът на Грей — бяхме в Санта Анита, а на мен ми се наложи спешно да се прибера. Беше вечерта на дербито в Санта Анита и трябваше да подготвим осем коня, спяхме на пистата, не смеехме да мръднем. Когато казах на Грей, че ми се налага да се прибера, той заяви, че ако си тръгна, съм уволнен. И аз си тръгнах.

— Какво беше станало у вас? — попита Алекс.

Джо я погледна и се поколеба. На Алекс ѝ се стори, че обмисля отговора.

— Лора, жена ми, беше тръгнала нанякъде и беше зарязала децата. Просто ги оставила сами в къщата. Ели беше на четири, Джош на две. Случайно минала приятелка на Лора и ги открила сами. Тя ми се обади. Лора никаква я нямаше. Трябваше да се прибера.

— Господи! — Алекс бе шокирана. — Да не би да ѝ се е случило нещо?

Той поклати глава. Гласът му стана груб и очите му потъмняха от болка.

— Не. Лора искаше да се весели, това е. Тя винаги беше в купонджийско настроение. Не позволяваше нищо да ѝ попречи.

— Тогава ли се разведохте? — Алекс си спомни, че Инес ѝ бе казала, че съпругата на Джо го напуснала и му оставила трите деца. Само че той спомена само две.

Той се опита да се усмихне.

— Тогава ме напусна за пръв път. Нямаше я три седмици. След това си заминаваше, когато ѝ се приискаше, а се разведохме чак когато се преместихме тук, след като се роди Джени.

— Само веднъж ли си се женил?

— И това ми беше достатъчно.

Той отпи от кафето.

— Кажы сега ти. Как стана фотограф. И това ли се преподава в прескъпите пансионии?

Очевидно бе, че той се опитва да промени темата, за да не говори повече за личния си живот. Алекс не го винеше. Разказът му не беше много приятен.

— Нали ти казах, че ходех на какви ли не уроци. Проявих интерес към фотографията като тийнейджърка. Татко разбрал от прислугата и намери най-добрите професионалисти, за да ме научат. Оттогава все с това се занимавам и ми плащат — е, не е много, но пак е нещо — откакто завърших колеж. — Тя отпи глътка кафе. Каквото и да казваше Джо, тя не можеше да хапне повече препечен хляб. Усещаше как няколкото хапки са натезали като камък в стомаха ѝ. — Ами ти? Ходил ли си в колеж?

Джо направи опит да се усмихне.

— Да. УК. Университетът на Кентъки.

— Защо ли не се учудвам? Какво си специализирал?

— Мениджмънт в конната индустрия. Ами ти?

— История.

— Много практично.

Алекс се намръщи.

— Колкото и мениджмънта в конната индустрия.

— Аз поне имам работа.

— А на мен не ми се налагаше да работя.

В този момент се появи Нийли, облечена в дънково яке и мини дънкова пола. Побърза да се настани при тях.

— Започнали сте без мен — опита се да недоволства тя.

— Какво да ти донеса? — Мейбъл веднага пристигна и погледна неодобрително диамантената обеца на носа на тийнейджърката. Джо ги запозна и Нийли поръча. Алекс изчака сервитьорката да се отдалечи, преди да разкаже на сестра си най-важното от разговора с Андреа.

— Това означава ли, че ще останем тук още няколко седмици? — попита развълнувана малката, когато Алекс приключи. Знаеше, че момичето мисли за Ели, и се надяваше Джо да не се сети. Не бе сигурна какво ще каже той, когато разбере, че Нийли „*оправя*“ сина му, и нямаше желание да разбере.

— Означава, че аз ще остана още няколко седмици. Ти трябва да се върнеш на училище.

Нийли я погледна.

— Няма да те оставя сама.

— Нийли, не може. Трябва да ходиш на училище. Не можеш да останеш цели три седмици. После ще се наложи да повториш цялата година.

Мейбъл донесе поръчката на Нийли. Беше си поръчала омлет със сирене. Погледна към Джо.

— Ели къде ходи на училище?

— Малко по-надолу. В „Шелби“.

Момичето погледна доволно Алекс.

— И аз мога да ходя там.

— Само за три седмици? Я помисли малко.

Нийли се бе заинатила и Алекс усети, че я очакват проблеми.

— Не можеш да ме накараш да ходя в училище, което не искам. Ако ме пратиш в друг пансион, пак ще избягам.

— Нийли... — Алекс се почувства безпомощна и притеснена от Джо. Най-неприятното беше, че познаваше сестра си достатъчно добре и знаеше, че това не е празна заплаха. Нийли бе в състояние да изпълни закана си.

— Ти не си ми майка, Алекс, а само сестра. Така че не се опитвай да ми проваляш живота.

Джо бе извил вежда, докато отпиваше кафе.

— Нийли! — Алекс я гледаше гневно, защото Джо бе станал свидетел на сцената. Това бе истинската Нийли, с която бе свикнала през годините.

— Ти просто се опитваш да се отървеш от мен! Цял живот някой се опитва да ме разкара! Върви в пансион, върви на лагер, заминавай тук, заминавай там, през всичкото време е така! Учудвам се, че майка ми не е направила аборт и не се е отървала от подобно бреме.

Момичето хвърли вилицата в чинията, скочи и хукна вън от ресторанта.

Мейбъл и половината клиенти наскочаха, за да гледат след нея.

ГЛАВА 25

Алекс бе готова да скочи и да последва сестра си, но Джо постави ръка на кръста ѝ и я спря.

— Остани и си допий кафето. Ако след всяко подобно представление тичаш след нея, я научаваш, че това е начинът да привлече вниманието ти — обясняваше тихо Джо.

— Ти пък какво разбираш? — на Алекс ѝ беше жал за момичето, но също така бе ядосана. Беше ѝ жал, защото имаше известна истина в казаното от нея, защото цял живот някой се бе опитвал да се отърве от нея, а бе ядосана, защото семейните разправии не биваше да стават пред Джо или друг.

— Нали не си забравила, че имам три деца, а двама са тийнейджъри. С течение на времето се научаваш.

— Сериозно? А ти как би се справил с избухването на Нийли?

Джо я погледна замислен.

— Щях да ѝ кажа, че ако отново ми погоди такъв номер, така ще ѝ нашаря задника, че няма да може да седне.

Алекс бе ужасена, а той се ухили.

— Не бих казал точно това. В нейния случай, това би било добър лек.

— При теб може и да стане. За нещастие, аз не съм толкова страшна и няма да мога да се справя. Някакви други предложения, които не включват насилие?

— Стой спокойно и си изпий кафето. Трябва ти време, докато свикнеш да не обръщаш внимание на неприятното държание, но накрая се получава. — Той отпи нова глътка, за да ѝ покаже. — Защо не помислиш пак и не я оставиш с теб. Няма да ти бъде много приятно да останеш съвсем сама в „Уисълдаун“.

Алекс не се бе сецала за тази страна на ситуацията. Когато влезе последния път в къщата не ѝ остана време да се замисля над неприятната случка, която бе прогонила от съзнанието си?

— Не бих накарала Нийли да остане единствено заради това. Не е честно спрямо нея. Ще се оправя и сама — при тази мисъл потръпна. Той ѝ се усмихна на една страна.

— Правилно, когато има нещо, ще дотичаш у нас.

Погледите им се срещнаха и Алекс усети силата на сексуалното привличане помежду им. Последния път, когато изтича у тях за помощ, се озова под душа му, а по-късно и в леглото му. Ако нещо подобно се случеше отново, нещата щяха да са съвсем различни. Следващия път нямаше да протяга ръце към него. Също и той.

— Да ви долея ли още кафе? — Мейбъл бе отново до масата, но този път избягваше да поглежда към Алекс. Това просто означаваше, че се чувства неловко. Алекс разбра и отново се почувства неловко заради поведението на Нийли.

— Не, донеси ни сметката, Мейбъл — помоли Джо.

Той плати и тръгна след Алекс към вратата. Нийли бе застанала до телефонна кабина в далечния край на паркинга и косата ѝ искреше в златисти отблясъци на слънцето. Говореше с якия охранител, който бе поздравил Джо по-рано. Алекс се отпрати към нея. Джо я последва. Този път можеше да мине и без присъствието му.

Нийли се намръщи, когато ги видя. Мъжът се обърна, когато забеляза физиономията ѝ и помахна на Джо.

— Здравсти, Бени.

— Здравсти, Джо. Госпожицата с теб ли е? Стори ми се, че има нужда от помощ.

— Не съм с него — отвърна с леден глас Нийли.

Алекс изпъшка вътрешно. Охранителят се притесни, когато усети, че следват неприятности.

— Извинявай, просто се опитвах да помогна. Чао, Джо — след тези думи човекът си тръгна.

— На кого се обаждаш? — попита уплашено Алекс. Когато Нийли започнеше да се цупи, тя ставаше непредсказуема.

— Обадох се в „Шелби“ и попитах какво е необходимо, за да тръгна там на училище.

Алекс изпъшка.

— Казаха, че трябва да живееш в района. Щом Ели ходи там, значи и аз ще ходя там.

— Нийли... — започна безпомощно Алекс.

— Ако ме изпратиш в училище, където не искам, ще направя каквото трябва, за да ме изключат. Не можеш да ме спреш!

От изражението на Джо на Алекс ѝ стана ясно, че едва се сдържа да не приложи съвета, който ѝ даде в ресторанта. Нийли бе готова да заплаче и я гледаше гневно, докато Джо местеше неодобрително очи от едната към другата. На Алекс ѝ писна.

— Добре! — сопна се тя и отвърна на сестра си с не по-малко гневен поглед. — Много добре! Щом искаш да останеш и да ходиш тук на училище, няма проблем! Ако се наложи да повториш класа, вини себе си! Сега върви да си прибереш нещата, завлечи се в колата и да отидем да те запишем.

* * *

Беше късно следобед, когато Алекс се върна в „Уисълдаун“. Беше сама. Синият пикап на Джо, с Ели зад волана и цяла сюррия деца, мина покрай тях тъкмо когато Алекс и Нийли слизаха от колата. От прозореца на автомобила Ели се провикна към Нийли да отиде у тях. Без дори да погледне към Алекс, за да попита за разрешение, Нийли хукна надолу по хълма. Дори не ѝ мина през ум, че след днешното ѝ избухване на него може и да не му е приятно тя да ходи у тях.

Бяха се разделили пред странноприемница „Дикси“. По молба на Алекс, Джо им показа къде е гимназията. След това той отиде да си върши работата и остави Алекс да запише Нийли. Оказа се сравнително лесно. След няколко позвънявания по телефона и няколко факса, Нийли можеше да започне училище още на следващия ден. За облекчение на Алекс, сестра ѝ започна да се държи чудесно — тя винаги се държеше чудесно, когато си постигнеше своето — но Алекс бе изтощена от този ден и просто се прибра в къщата. Налагаше се да остане още три седмици в „Уисълдаун“. При тази мисъл по гърба ѝ полазиха тръпки. Единственото, което щеше да направи престоя ѝ поносим, бе Джо.

Не бяха минали и двацет и четири часа, откакто той разтърси света ѝ, откакто двамата се любиха, а тя нямаше търпение да повтори преживяното. Сигурно бе забравил неволната ѝ грешка досега. Поне така ѝ се струваше.

Щом отвори вратата и пристъпи в огромната къща, усети как я завладява страх. За нейно огромно облекчение, полилеят в антрето светеше, което означаваше, че най-сетне са оправили тока. Алекс не загаси лампите, а обиколи стаите и запали навсякъде, въпреки че навън бе все още светло. Нямаше от какво да се страхува, каза си твърдо тя. Случката снощи бе нещастно стечение на обстоятелствата. Бурята, угасването на тока и сумтящата котка я бяха уплашили.

Като стана въпрос за сумтящата котка, *Ханибал*, той се появи от библиотеката с навирена опашка и се отправи след нея към кухнята. Тя носеше плик с покупки от Шелбивил и реши, че шумоленето на кафявия хартиен плик го е привлякло. Погледна го любопитно и се наведе да го погали. Той я последва, едрото му тяло беше напълно безшумно, докато припикаше след нея. Възможно ли бе да е преследвала котката в тъмното? Сега ѝ се стори глупаво, но това бе най-разумното обяснение.

Трябваше да го приеме.

— Върви си — подкани тя Ханибал, когато той се отри в краката ѝ. Не ѝ обърна повече внимание и скочи на масата, а след това се хвърли върху хладилника, откъдето я наблюдаваше как изритва обувките и останала по чорапи, започна да прибира покупките. Втренченият му поглед я притесняваше. Спомни си стихотворението „Гарванът“ на Едгар Алан По, в което той пишеше за създание, „*кацнало на вратата на спалнята, кацнало безмълвно, за да гледа*“. Очакваше да чуе как котката изрича с дрезгав глас „*Никога вече*“.

Зачуди се дали да не го грабне и да не го изнесе навън, но щом го погледна колко е едър, се отказа. Стори ѝ се, че може да стане много неприятен, когато се ядоса.

— Значи все пак я записа? — гласът долетя неочакван и тя трепна, преди да го познае. За малко да изпусне яйцата. Пое си дъх, остави яйцата в хладилника и се отправи към малкия склад, откъдето бе долетял гласът.

Все още в червената бархетна риза и дънки, Джо бе застанал там и се занимаваше с нещо пластмасово, свързано към задната врата.

— Какво правиш? — попита го тя и скръсти ръце на гърдите. Изненада се, че го заварва в къщата — очевидно той имаше ключ — но ѝ стана приятно. Част от страха се стопи.

Той я погледна през рамо.

— Монтирам аларма.

Взе бормашината от пода, нагласи я на рамката на вратата и повиши глас, за да го чуе тя над бръмченето.

— Вързах всички врати и прозорци. Тази е последната. Вече няма да се притесняваш, че някой може да влезе.

Алекс въздъхна облекчено. Чак сега си даде сметка, че е убедена, че в къщата е имало човек. Когато се подпря след спъването, ръката ѝ не бе попаднала на стената, беше усетила топла тъкан, обгърнала човешко тяло.

Алекс усети студена тръпка при този спомен.

— Джо — той отново използваше бормашината и се наложи да вика. — Благодаря ти.

В отговор той се усмихна, след това бормашината отново бръмна. Алекс се върна в кухнята, за да подреди покупките, а бръмченето ѝ се стори изключително приятно и успокояващо.

Тъкмо прибираще последните покупки — пластмасови пликове с готова салата и пресни гъби — когато той излезе от склада.

— Вече си напазарувала? — попита той, когато тя затвори хладилника и започна да сгъва хартиения плик.

— Трябва да има нещо за ядене — отвърна тя.

Той я погледна.

— Ти можеш ли да готвиш? — остави бормашината и кабела на масата.

— Разбира се, че мога да готвя — след това уточни съвсем откровено: — Малко. Омлети, твърдо сварени яйца, салата от риба тон, все такива неща.

— Обзалагам се, че си царица на сандвичите с фъстъчено масло — предположи сериозно Джо.

— Прав си, така е.

— Искаш ли да се обадя на Инес и да ѝ кажа да идва всеки ден, докато сте тук?

Алекс го погледна замислено.

— Не съм безпомощна. Мога и сама да мина с прахосмукачка, да заредя съдомиялната и да почистя. Мога дори да изпера, ако се наложи. Нали се сещаш, ще натъпча дрехите в машината, ще сипя прах и ще затворя вратата, а после ще я включа.

Джо се разсмя.

— Да не би да те обидих? Извинявай. Нямам представа как живеят щерките на мултимилionерите.

— В ежедневието са като всички останали — заяви Алекс усмихната. Докато го наблюдаваше, той ѝ се стори невероятно красив. Бе истинско удоволствие да го наблюдава. Бе застанал до високия стол край плота и спомените за първата им целувка нахлуха незабавно. Тя се бе съблякла пред него...

Предстояха ѝ три седмици, преди да се върне към истинския живот. Тези три седмици можеше да ги прекара с Джо.

Нямаше смисъл да губи дори един ден.

Остави сгънатия плик на плота и пристъпи към него.

— Джо — започна тя, спря пред него и му се усмихна. — Много ти благодаря, че си монтирал аларма. Така ще се чувствам в безопасност.

— Няма да ти помогне, ако се сблъскаш с котки или призраци — предупреди той и я погледна с усмивка в потъмнелите очи.

— Ще се справя с котките и призраците. Страхувам се от крадци. Благодаря ти — тя положи длан на гърдите му, надигна се на пръсти и го целуна бързо. Той нямаше нищо против. Устните му се разтвориха под нейните и очите му пламнаха. Когато тя се отдръпна, той не трепна и не понечи да я привлече за нова целувка.

— Пак заповядай — каза той.

Очевидно все още не ѝ бе простил, че го бе нарекла с чуждо име. След като тя бе преглътнала изречените от него обиди, значи и той трябваше да преглътне.

— Много ти благодаря, че донесе съобщението от Андреа. Благодаря ти още веднъж — ръцете ѝ се подпряха на раменете му и тя отново се надигна на пръсти за нова целувка.

Този път използва и език, а ръцете му я прегърнаха през кръста и ѝ се стори, че той отвърща на целувката. Беше навел леко глава на една страна, устните му притиснаха нейните и тя усети топлината на езика му, а след секунда той се отдръпна.

Тя се усмихна вътрешно и също се отдръпна.

— Няма защо — гласът му бе надебелял, а пръстите му все още бяха на кръста ѝ. Тя също не бе отдръпнала ръце, усмихваше му се, докато се привеждаше напред, а гърдите ѝ докоснаха неговите.

— Освен това изслуша проблемите ми днес сутринта. Благодарятя.

Отново се вдигна на пръсти, обви врата му с ръце и го целуна бавно и прелъстително.

ГЛАВА 26

В първия момент той не отвърна на ласката, но поне я остави да го целува, да свърши сама цялата работа. След това изстена тихо, сякаш не можеше да ѝ се насити. Устните му притиснаха нейните, горещи, мокри и настойчиви, а ръцете му я привлякоха. Вече бе възбуден и сърцето на Алекс заблъска с всички сили. Желаше го...

Обърна я, така че гърбът ѝ се опря в плота, след това усети ръцете му по дупето си да я притискат и стискат. Тя простена, облегна се на стегнатите му гърди и си спомни как я бе целувал предишния път.

Той я вдигна на плота и смъкна ципа на панталоните ѝ, разтвори краката ѝ и се настани между тях. В нея се надигна вълна от желание, когато той притисна издутината отпред на дънките си в нея. Нямаше търпение да го усети, беше мокра и готова. Един въпрос не спираше да я измъчва. Какво имаше у този мъж, което я правеше ненаситна?

— Джо? — тя простена името му до устните му — този път нямаше да го сбърка, защото никой никога не я бе карал да се чувства по този начин — и обви кръста му с крака.

Искаше той да я обладае веднага, докато седеше на плота в кухнята под ярката луминесцентна светлина. Искаше да го усети гол, да прави любов с нея, докато и двамата останат без сили.

Бе готова да го моли.

Господи, колко силно го желаше.

Той прекъсна целувката, отдръпна устни от нейните, разтвори сключените ѝ на кръста му крака и отстъпи. Стисна китките ѝ, освободи се от ръцете ѝ на врата си, след това я погледна с присвити очи, в които гореше пламъкът на страстта.

— Джо! — опита се да недоволства тя. Пръстите му стискаха китките ѝ, очите му горяха и в първия момент ѝ се стори, че той ще се върне. Само че той я пусна, отстъпи крачка назад и се облегна на един от шкафове, стиснал устни.

— Джо — повика го отново тя и протегна ръце към него.

— Алекс — гласът му прозвуча дрезгав. Той прекара пръсти през черната си коса, след това се подпря на плота. Кокалчетата му бяха побелели. — Виж, Алекс. Ти си красива, сексапилна жена. В момента те желая толкова много, че изпитвам болка. Проклет да съм, ако ти осигуря три седмици чукане, за да се отървеш от всички мисли за старото си гадже.

Алекс отвори уста. Не можеше да повярва на чулото.

— Какво?

— Нали ме чу?

— Това е пълен абсурд — все още седеше на плота. Притегли колене към гърдите си, обви ги с ръце и го погледна. — Това няма нищо общо с Пол.

— Миличка, има много общо с Пол. В момента си на кръстопът и си търсиш начин да облекчиш болката. Знам, че е така. Минал съм по този път. Да си потърсиш някой друг за леглото, е нормален инстинкт. Само че аз няма да бъда необходимият ти лек.

— Джо... — Алекс замълча, защото усети, че е готова да започне да моли този мъж да я люби. Къде отиде гордостта ѝ? С всички други мъже се бе оставяла те да я ухаждат и да я молят за среща, за връзка, за да легнат с нея.

Дори на Пол му се бе наложило да мине по този път. Той ѝ бе носил цветя, водеше я на вечери, пращаше ѝ забавни есемеси, звънеше ѝ...

А ето, че с Джо, тя бе тази, която бе поела ролята на преследвач.

Щом се осъзна, остана, на място. Напрягна се цялата, вирна брадичка и усети как достойнството ѝ се връща.

— Може и да си прав — отвърна хладно тя. — Но може и да грешиш. Няма да разберем, защото никога повече няма да спя с теб.

Стиснал устни той я погледна мълчаливо. След това се отгласна от плота и взе бормашината.

— Кодът е същият като началните четири цифри на телефона — три, седем, три, нула. Панелът е в склада. Пускай я, когато си лягаш. Да ти покажа ли как действа?

Алекс поклати глава. Гневът я караше да стои с вирната брадичка. Очите ѝ искряха от гняв.

— Ще се справя.

— Добре. Ако ти трябва за нещо, ще бъда у нас, викни ме. Ще дойда, преди да си затворила телефона.

* * *

Нийли се прибра тъкмо когато Алекс се канеше да позвъни у Джо, за да помоли да я изпратят вкъщи. Независимо че имаше аларма, огромната къща я плашеше още повече, след като се стъмни. Нийли заблъска по вратата тъкмо когато последните лъчи на слънцето залязваха. Алекс бе отворила хладилника и се питаше какво да направи за вечеря, защото готвенето съвсем не беше силната ѝ страна, а и никак не беше гладна. Нийли влетя през склада.

— Алекс, върнах се! — разкрещя се Нийли, а след това се обърна към Ели и още двама тийнейджъри, момче и момиче, които нахлуха след нея. Щом видя Ели, Алекс веднага си представи Джо, а мислите за него не бяха добре дошли в момента. Нито пък в който и да е друг момент, докато беше жива.

— Здравейте, госпожице Хейуд — обади се Ели и надникна иззад сестра ѝ. Алекс се насили да се усмихне и затвори вратата на хладилника.

— Здравсти, Ели — отвърна тя. — Наричай ме Алекс, не съм чак толкова стара.

Кривата му усмивка толкова много напомняше на Джо, че младата жена едва се сдържа да не се обърне настрана.

— Добре, само че татко много държи на добрите обноски — обясни той. — Ще се разбеснее, ако ти казвам Алекс.

— Ако се разбеснее, можеш да му кажеш... — Алекс говореше с копrienен глас. — Кажи му, че аз съм ти позволила.

— Ели ще ме кара на училище — похвали се Нийли.

Алекс едва сега огледа сестра си и се ококори. От главата до петите бе изпръскана с кал. Косата ѝ, раздухана от вятъра, бе рошава и приличаше на непокорно глухарче. Маратонките ѝ бяха сякаш киснати в кал. Останалите тийнейджъри не бяха в по-добър вид. Поне нямаше да е проблем да почисти плочките след тях.

— Какво си правила, да не би да си се въргаляла в калта?

Нийли я погледна смразяващо.

— Возихме се на тракторите — и гласът на Ели звучеше като на Джо.

— Много яко — подкрепи го Нийли. — Минахме през потока. А, това са Хедър Айзъксън и Дейвид Сондърс.

— Здравейте — обади се Алекс.

И двамата я поздравиха.

— Леле, колко яко, котка. Откъде се взе? — Ханибал лочеше мляко от паничка на пода. Момичето се отпусна на колене и погали животинчето. Ханибал изви доволно гръб и продължи да лочи млякото.

— Казва се Ханибал. Очевидно живее тук — отвърна Алекс, след това насочи вниманието си към приятелите на сестра си. От опит знаеше, че е най-добре да опознае приятелите на Нийли. Така изненадите ставаха по-малко.

— В „Шелби“ ли учите?

— А-ха.

Алекс побъбри с тях за незначителни неща. Изглежда, триото бяха решили да изпратят Нийли, преди да се разотидат по домовете си.

— До утре — подвикна Хедър към Нийли, когато си тръгваха, и стисна Ели за ръката. Ели веднага се притесни и дори не погледна ръката на момичето. Ами да, Алекс бързо си спомни. Нали някой спомена, че Хедър му е гадже? Това е тя, значи. Очевидно даваше на Нийли да разбере, че момчето е нейно.

Очевидно сестра ѝ бе приела този факт, каза си облекчена Алекс.

— Чао — усмихна се Нийли.

Гостите си тръгнаха.

— Татко каза да ти дам това — Ели се върна и подаде на Алекс плик. — Това са ти дрехите и едно от уоки-токиката с дълъг обхват, които използваме във фермата. Татко каза да го вземеш на втория етаж и да му се обадиш, по което време на денонощието имаш нужда. Ще работи дори ако прекъснат телефоните.

— Благодаря, Ели — Алекс се усмихна на момчето и пое плика, без да поглежда вътре. Остави го на един от плотовете. Щеше да му се обади, когато решише да спи с него, по-точно казано никога. Ели ѝ се усмихна и тя отново си представи Джо, след което затича при приятелите си и помахна с ръка за довиждане.

— Ей, Нийли, ще мина да те взема в седем и двайсет. Чао, госпожице Хейуд... Искам да кажа Алекс.

— Не е ли най-прекрасното момче, което някога си виждала? — попита замаяната Нийли, след като приятелите ѝ заминаха.

Не бих казала, отвърна безмълвно Алекс, което я вбеси, защото отново си помисли за Джо.

— Защо ми се струва, че Ели вече си има гадже? — попита Алекс.

— За Хедър ли говориш? — сестра ѝ отвори хладилника и извади кутия диетична кола. — Тя не ме притеснява. Още е девствена. Не пуска на никого.

— Нийли... — Алекс бе ужасена. — Ти си едва на петнайсет. Ели не е много по-голям. Нали не правиш нищо с него? Каж ми истината.

Нийли се изсмя и надигна кутийката.

— Когато ти ми кажеш истината за готиния татко, тогава и аз ще ти кажа истината за Ели. Отивам да измия тази кал.

Алекс не бе сигурна как Джо ще приеме новината, че синът му тийнейджър прави секс по принцип, но на нея не ѝ се искаше да е до него, когато разбере, че Ели спи с Нийли.

— А, между другото — долетя гласът на малката. — Мисля да си направя пиърсинг на езика. Чух, че ставали страхотни свирки, когато имаш обеца на езика.

Алекс потръпна. Дали сестра ѝ не говореше така само за да шокира хората?

Джо каза да не обръщам внимание.

Навън бе тъмно, но в кухнята бе светло, топло и уютно. Ханибал се бе проснал на плота в кухнята и мъркаше доволно. Алекс напразно се опита да го прогони, но се страхуваше от него повече, отколкото той от нея. Когато Нийли слезе в кухнята, Алекс се постара да не говори нито за Ели, нито за пиърсинг и я попита какво иска за вечеря.

— Мога да направя сандвичи с риба тон или омлет — предложи тя.

— Твоите омлети са гадни — озъби се Нийли, настани се на един от високите столове до плота и подпря брадичка на ръцете си. Започна да гали Ханибал. — Защо не си поръчаме пица?

— Тук има ли доставки по домовете? — Алекс огледа съдържанието на хладилника и установи, че няма какво да извади, затова се намръщи към доволната котка, която, изглежда, ѝ се усмихваше, а след това отново насочи вниманието си към тийнейджърката. — Откъде знаеш?

— Ели каза, че и те ще вечерят същото. Баща му бил кисел и нямал намерение да готви.

Значи Джо е кисел, така ли? Много интересно.

— Значи ще ядем пица — тя затвори вратата на хладилника и след няколко неуспешни опита попадна на пицария, която правеше доставки. Нийли я наблюдаваше, пъхнала една ръка под брадичката си, докато с другата галеше Ханибал.

ГЛАВА 27

— Какво? — попита Алекс, защото добре познаваше този поглед на Нийли.

— Алекс, мислиш ли, че татко е усетил нещо, когато се е застрелял? Дали го е боляло?

Алекс се намръщи и стомахът я присви.

— Господи, Нийли, не знам. Едва ли. Станало е много бързо. Издъхнал е почти веднага.

— Нощта, в която почина, сънувах нещо много странно.

— Какво?

— Сънувах, че ми звъни в училище, за да ми каже, че ме обича. Не го виждах, но чувах гласа му по телефона. Беше толкова истински сън, че когато ме събудиха и ми казаха, че е мъртъв, просто не им повярвах. Казах им, че не е възможно, защото току-що съм говорила с него по телефона.

Алекс наблюдаваше сестра си и усещаше как ледени пръсти се плъзгат по гърба ѝ. Заговори бавно.

— И аз сънувах, че ми звъни. Бяхме в къщата на Джо. Само че не разбрах какво се опитва да ми каже.

Двете останаха загледани една в друга.

— Знаеш ли кое е най-странното? — попита момичето.

Алекс не знаеше, а и не можеше да мисли, защото мъката нахлу отново.

— Какво?

— Вечерта, след като умря, вече се бях прибрала, телефонът в стаята ми не спря да звъни. Звънеше наистина. Не спях. Вдигнах, но нямаше никой. Само ехтене по линията. И така още четири или пет пъти. Тогава свалих слушалката от апарата, но така и не успях да заспя.

— Сигурно е било грешка — успя да измисли Алекс. — Бил е човек, който е разбрал, че баща ти е мъртъв.

— Дали той не се е опитвал да се свърже с нас? — попита момичето с изтънял глас. — От онова място, където отиват всички след смъртта?

Алекс настръхна.

— Нийли, прекаляваш с филмите на ужасите — отвърна смело тя, но не можеше да се отърси от натрапчивата мисъл. Тя самата се питаше дали тези сънища са израз на скръбта им, или просто някаква форма на контакт. Джо също бе преживял подобно нещо.

Алекс разказа на сестра си каквото знаеше, като се опита да даде логическо обяснение, но не спомена, че Джо ѝ е разказал.

— Работата е там — продължи Нийли и стана очевидно, че не вярва на обясненията на Алекс, — че ако татко ми звъни веднага след като е починал, трябва да има някаква причина. За да ми каже, че ме обича. Докато беше жив, не ми го каза нито веднъж.

Когато погледна лицето на сестра си, Алекс усети как сърцето ѝ се свива. Ето къде било обяснението за противното поведение на малката. На сестра ѝ липсваше родителска обич.

— Той много те обичаше — отвърна Алекс. — Просто не умееше да го показва.

— На теб ти го показваше — отвърна сърдито Нийли. — Не бе тайна, че те смяташе за божи дар. Алекс това, Алекс онова. Мен изобщо не ме искаше да му се мотая в краката.

— Нийли... — Алекс бе ужасена. Думите ѝ бяха самата истина, но тя се бе надявала сестра ѝ да не забележи.

— Не се притеснявай, не те обвинявам — отвърна момичето и се смъкна от стола. — Ти си страхотна. Всички го виждат. Не се опитвам да сменя темата, но какво, според теб, да облека утре за училище? Не съм си донесла много дрехи, ще трябва да накараме онази горгона да ми прати нещата.

— Нийли, ти също си чудесна — отвърна Алекс, без да обръща внимание на опита на сестра ѝ да смени темата.

— Да, бе, сигурно — тийнейджърката махна незаинтересовано с ръка и излезе.

Алекс остана да гледа след сестра си и усети как сълзите ѝ напират. Много обичаше баща си, но не можеше да отрече, че той е небрежен родител и не се интересуваше ни най-малко от Нийли, а това

бе наранило момичето. Никога не бе и до Алекс, но когато порасна, сама разбра, че той я обича.

Първият ѝ импулс беше да хукне след Нийли и да поговорят, но познаваше добре сестра си. За нея този разговор бе приключил. Беше разкрила неподозирано много от сърцето си.

В този момент на вратата се звънна. Доволна, че има какво да я разсее, Алекс отиде да отвори, последвана от Ханибал. Носеха пицата. Алекс плати, отнесе топлата ароматна кутия в кабинета и пусна огромния телевизор. Гледаха телевизия, докато вечеряха. Нийли похапна добре, докато Алекс нахапа само едно парче. Въпросът за баща им повече не бе повдигнат.

Останаха до късно и Алекс усети, че и двете се страхуват да се качат горе. Най-сетне разбраха, че не могат да отлагат вечно. Започнаха новините в единайсет, те бяха уморени и се прозяваха.

— Реши ли какво да облечеш? — попита Алекс небрежно, докато се качваха. Нийли бе взела *Ханибал* на ръце и очевидно имаше намерение да спи с котката. Алекс почувства как я бодва ревност. Поне сестра ѝ нямаше да е сама в призрачната къща.

Нийли сви рамене.

— Сигурно дънки с розовата тениска и якето. Може да си сваля диаманта от носа и да си сложа една от розовите обеци с перце. Какво ще кажеш? Аз ще диктувам модата или ще се представя като жертва на модата?

Алекс потръпна, когато си представи как Нийли се появява в провинциалното училище с розово перо, повесено от носа.

— Жертва на модата — заяви тя. След това предпазливо я попита: — Притесняваш ли се за утре?

Нийли поклати глава.

— Вече познавам някои от децата, освен това съм приятелка с най-готиното момче в училището, така че всичко ще бъде наред.

— Ти откъде знаеш, че Ели е най-готиното момче? — попита Алекс.

Нийли хитро се ухили.

— Хедър ми каза, докато гледахме как момчетата управляват тракторите. Той е звездата на баскетболния отбор и най-готиният в цялото училище. Освен това ми каза, че бил единствено и само неин,

така че да си държа шавливите ръце далече от него. Двете с нея никога няма да станем приятелки.

— О, Нийли — възкликна Алекс развеселена и стресната. Беше смешно да си представя как двете момичета започват тиха война заради Ели. Горкото момче, дали имаше представа какво го чака?

— Лека нощ — каза Нийли и затвори вратата.

Алекс я чу как пуска резето и разбра, че сестра ѝ е не по-малко нервна от нея.

Господи, каза си Алекс, докато вървеше към спалнята, как само ѝ се искаше да е във Филадельфия, в тухлената къща, и да си ляга в удобното легло. Само че във Филадельфия също щеше да е сама. Живееше с Пол в тази къща, а той бе при друга, докато Нийли щеше да е изпратена в нов пансион. Приятелите щяха да ѝ идват на гости, да останат по за ден или два, ако имаше нужда от компания, но те си имаха свой живот и свои проблеми. Пред къщата сигурно щеше да има репортери, ако информацията на Андреа бе точна.

А тук имаше един арогантен, но невероятно сексапилен мъж, който живееше съвсем наблизо.

Нямаше да мисли за Джо.

Когато си представи дома си във Филадельфия, тя видя къщата такава, каквато беше преди шест седмици, преди Пол да я предаде. Това бе тихият дом, който бе купила преди година, където предполагаше, че ще бъде щастлива, ще кани гости на вечеря, ще прояснява снимки и ще живее с Пол.

Този дом бе загубен завинаги. Очарованието му бе останало в миналото. Когато се върнеше във Филадельфия, къщата щеше все още да я чака, но животът ѝ бе безвъзвратно загубен. Баща ѝ вече го нямаше, нямаше го и Пол. Нямаше и пари. Сега се налагаше да сглоби живота си от парчетата, останали отпреди.

Междувременно се налагаше да остане в „Уисълдаун“ и не знаеше дали това е добре или зле.

Алекс отвори вратата на спалнята и се огледа страхливо. Докато чакаше Нийли, бе огледала навсякъде, защото си спомни, че когато излезе последния път, бе оставила истински хаос. За нейна изненада, леглото бе оправено. Реши, че Джо е заличил всички издайнически следи, след като двете с Нийли са отишли в мотела. Когато днес влезе тук, мислите за Джо изместиха всички страхове.

Сега обаче ѝ се стори различно. Тишината в къщата я потискаше. Мисли, които на светло ѝ се струваха глупави, сега се превърнаха в реална заплаха. Отстрани на леглото имаше високи прозорци с толкова стари стъкла, че звездите и луната изглеждаха криви, сякаш се заканваха на къщата. Алекс бързо прекоси стаята и дръпна пердетата, за да ги скрие.

Господи, колко много се страхуваше. Призна го пред себе си. Шумното дишане отново започна да я притеснява. Добре, че имаше аларма, а можеше да си вземе и приспивателно.

Глътна едно, взе си душ и си изми зъбите. Облече си нощницата, върна се в спалнята и се приготви да си легне.

Прииска ѝ се проклетата котка да бе при нея. Поне Нийли не беше сама.

В този момент си спомни за уоки-токито. Беше го оставила на плота в кухнята. Мисълта отново да мине през празната тъмна къща никак не ѝ се понрави, но поне ако през нощта се случеше нещо, щеше да знае, че може да се свърже с Джо.

Алекс си пое дълбоко дъх, запали лампата и се върна долу. Грабна плика от плота и затича към стаята си, без да си прави труд да гаси. Знаеше, че това е смешно, но щеше да се чувства по-сигурна, ако лампите светеха. Когато бе тъмно, сякаш мракът започваше да диша.

Алекс потръпна при тази мисъл. Стигна в стаята, заключи вратата и си напомни, че е активирала алармата, а вратата щеше да я спаси от натрапници. Къщата светеше. Стаята ѝ бе обляна в жълтата светлина на нощните лампи.

Остави плика на скрина, бръкна вътре и напипа топлото одеяло, копринената нощница, и двете изпрани. Уоки-токито бе в едната ѝ (почистена) обувка. Взе го и го огледа. Беше малко по-голямо от дланта ѝ, яркожълто, със заоблени ръбове.

Когато го обърна, от него прозвуча пукане и се чу раздразнен глас.

— Алекс? — гласът на Джо бе толкова ясен, че тя подскочи.

— Джо?

— Проблем ли има?

Алекс не откъсваше поглед от уоки-токито.

— Не. Защо реши, че има проблем?

— Къщата свети като коледна елха. Преди малко бе тъмно.

— Ти откъде знаеш?
— Вижда се през прозореца.
— Така ли? — тази мисъл я притесни, но ѝ донесе и известно спокойствие.
— Защо?
— Ходих долу да взема нещо и запалих лампите.
— Сега долу ли си?
— Не. Вече съм горе — Алекс усети прекалено късно, че е можела да излъже. Той нямаше как да я види.
— Оставила си лампите запалени.
— Знам.
Последва кратко мълчание.
— Страх ли те е?
— Не — излъга тя, без да се колебае.
Той се изсмя. Алекс се намръщи на уоки-токито.
— Нали пусна алармата?
По дяволите, за малко да се изпусне Алекс. Как би могла да забрави подобно нещо. Вместо това отвърна:
— Да.
— Заклучи ли навсякъде?
Хайде стига вече.
— Да.
— Значи си като във Форт Нокс.
Алекс бе доволна, че той мисли така. Жалко, че не се чувстваше по този начин.
— Как работи това чудо? — попита тя.
— Много просто. Моят апарат е включен. Включи сега твоя и можеш да говориш с мен. Нищо повече. Ако ти трябва, просто запей.
— Ти къде си?
— В леглото. Опитвам се да заспя. Устройството е до мен. Така че ще те чуя, ако има нещо през нощта.
Алекс се усмихна.
— Като бебефон.
— Точно така.
— А аз съм бебето.
— Ти го каза, принцесо. Ще оставиш ли лампите да светят?
— Защо питаш?

— За да знам следващия път, когато погледна през прозореца какво да правя. Ако къщата е тъмна, идвам. Ако всичко свети, няма. Или обратното.

— Ще ги оставя — призна засрамено Алекс. Той имаше право. Лампите бяха още един чудесен знак за тревога.

Джо се разсмя.

— Ти ще плащаш сметката за тока. Ако не ти трябва, смятам да поспя. Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна тихо Алекс. След това остави уокитокито на нощното шкафче и си легна. Сгуши се под завивките, без да гаси лампата. Хапчето започваше да действа. След малко щеше да е дълбоко заспала.

Най-хубавото бе, че вече не се страхуваше. След като можеше да говори с Джо по уоки-токито, всичко бе наред. Почти.

— Джо? — просто искаше да се увери, че нещото работи на нощното шкафче.

— Ммм?

— Нищо. Лека нощ.

— Лека нощ.

Беше ѝ топло, беше ѝ удобно и се чувстваше безкрайно уморена. Очите ѝ се затвориха. Докато заспиваше, не помнеше, че му е ядосана, ама много ядосана. Толкова ядосана, че ѝ беше черен пред очите.

Щеше да продължи да му се сърди утре, на светло. Тази вечер нямаше намерение да се цупи.

ГЛАВА 28

Това е то, каза си Джо, обърна се по корем и натисна възглавницата върху главата си. Нямаше начин да заспи.

Долавяше тихите звуци на съня ѝ. Чуваше тихото ѝ дишане. Завивките шумоляха, когато се размърдаше. Преди малко дори простена.

Господи, едва ли някой е измислил по-добро мъчение. Сам си бе виновен.

Кой да предположи?

Тъжното бе, че усещаше пареща възбуда, а не искаше. Докато бяха в кухнята, тя не можеше да се откъсне от него. Господи, колко беше хубаво, прекалено хубаво. Сякаш бе създадена за него, при това по поръчка.

Тя бе от типа жени, които са и дами, и курви, точно жената, каквато бе търсил цял живот.

Тази мисъл му хрумна, когато тя обви стройните си дълги крака около кръста му, затова се отдръпна.

Ако прекараше три седмици с нея, после нямаше да има сили да се разделят. Знаеше го със същата убеденост, с която знаеше, че слънцето утре ще изгрее.

А тя щеше да си замине. Животът ѝ бе другаде, а неговият бе тук.

Тя щеше да се излекува от увлечението си, но той — никога.

Тя въздъхна дълбоко. Имаше чувството, че лежи до него. Реакцията му бе мигновена и мъчителна.

Господи, тъжна работа. Почувства се дори по-жалък от луд от любов тийнейджър, по-жалък от Ели, който прекарваше часове наред на телефона с онова момиче Хедър.

Та той беше мъж на трийсет и седем!

Стига толкова. Край. Ако продължаваше да лежи и да слуша дишането ѝ, щеше да забрави разумния съвет, който сам си даде, щеше

да тръгне към голямата къща, да си отвори с ключа, да освободи алармата и да се настани в леглото ѝ.

Тя щеше да го посрещне с отворени ръце, сигурен бе.

Мисълта как ще го поеме, го накара да стисне зъби. Спусна крака от леглото и се надигна. Погледна през прозореца и видя ярко осветения „Уисълдаун“.

Каза, че не я било страх.

Как ли пък не. Не я беше страх, колкото и той не беше възбуден.

Бе 99.9 процента сигурен, че е на сигурно място в голямата къща, колкото и той в своята. Алармата имаше за цел да елиминира всичките му опасения.

Дръпна дънките си от стола, обу ги и се отправи към кухнята. Без дори да запали лампата, той си сипа чаша мляко и се изправи, облегна се на плота и надигна чашата. Млякото щеше да го успокои, поне така казваха.

Алекс му бе казала, че пие приспивателни.

Нищо чудно, че заспа на секундата. Де да можеше и той.

Отпи нова глътка и остави чашата на плота. Чу завъртането на ключ.

Беше тих потаен звук. Резето изскърца, а след това вратата се отвори.

Джо се облегна на плота, скръсти ръце на гърдите си и зачака.

За разлика от Алекс той не се притесняваше от крадци. В окръга нямаше престъпност. Отлично знаеше кой се промъква тайно посред нощ.

Вратата се затвори безшумно. Резето отново изскърца. Джо протегна ръка и щракна лампата.

Ели примигна също като сърна, заслепена от фарове.

— Здравей, сине — поздрави го приятелски Джо и забеляза, че Ели е с дънки, маратонки и закопчано военно яке. Той не бе от хлапетата, които биха излезли на верандата, за да подишат чист въздух. Джо го бе видял за последно преди около два часа с долнище на анцуг и тениска, когато излизаше от банята и отиваше в стаята си.

— Здравсти, татко — гузна усмивка заигра по лицето му. Май нещо не беше наред.

— Ще ми кажеш ли къде беше?

Ели сви рамене и дръпна ципа на якето.

— Навън.

— И сам се сетих. Къде навън?

Ели го погледна.

— Просто се мотаех.

Това за Ели бе необичайно. Джо се изправи и направи крачка към момчето. Синът му го наблюдаваше предпазливо. Незакопчаното яке висеше от широките му рамене и Джо разбра, че след още някоя и друга година ще стане едър като него.

Когато се приближи, Джо си пое въздух. Дълга глътка въздух. Ели присви очи.

— Не съм пил, ако това се опитваш да разбереш — заяви той. — И не съм се друсал.

— Добре — отвърна Джо и се отпусна малко.

Ели стоеше на няколко крачки от него, леко намръщен, дори нацупен. Джо се усмихна. Имаше само три неща, които можеха да изкарат един шестнайсетгодишен от леглото му посред нощ. Първите две вече не бяха на дневен ред.

Щеше да чуе колата, ако синът му е бил с нея, така че партньорката по престъпления бе разкрита.

— Ти ли влезе, или тя излезе? — попита спокойно той.

Ели се ококори.

— Кой?

— Стига, малкия — Джо приседна на ръба на масата и погледна подигравателно Ели. — Много добре знаеш за кого питам. Нийли Хейуд.

Щом видя изражението по лицето на Ели, Джо се усмихна отново. Удивлението на момчето бе очевидно. То сякаш казваше: *Ти откъде знаеш?*

— Тя излезе — призна намръщен синът му. Джо го погледна изпитателно. Ели се изчерви чак до корените на косата и започна да сваля якето, за да се скрие поне малко. — Само си говорехме — обясни той.

Джо бе готов да каже: „Да, сигурно“, но се въздържа.

— Тя разправя, че спиш със сестра й.

Кой бе казал, че атаката е най-добрата защита? Джо едва успя да остане спокоен. Нямахше намерение да обсъжда сексуалния си живот със сина си.

— Когато си на училище, имаш вечерен час десет — тази работа с нападението важеше и за двамата.

Ели се намръщи нещастно. Сега го очакваше наказание.

— Стига, татко. Просто отидох до голямата къща.

Джо го погледна.

— Добре. Върви да си лягаш. Повече да не си посмял да се измъкваш посред нощ, разбра ли? Следващия път, когато те хвана, ще те накажа.

— Добре — Ели бе истински облекчен. — Закачи якето и се отправи към вратата на кухнята. След това се обърна през рамо към Джо, който тъкмо оставяше млякото на плота: — А, татко, исках да ти кажа, че госпожица Хейуд е страшно готина. Давай все така — ухили се нагло и излезе в антрето, преди Джо да успее да реагира.

Джо си мислеше неприятни неща за Нийли, докато се качваше на горния етаж. Щом влезе в стаята си, погледна към „Уисълдаун“. Всички лампи светеха. Дали разглезената малка вещица се бе сетила да включи алармата, питаше се той. Нямахше как да провери. Нямахше смисъл да казва на Алекс, че досадната ѝ сестра се измъква нощем навън, защото Алекс не можеше да я контролира. Затова щеше да каже сам на малката напад. На Ели бе обяснил за безопасния секс още преди години. Като изключи, че не е спазил вечерния час, друго не го интересуваше. Момчето бе почти на седемнайсет.

Джо свали дънките, отпусна се в леглото и насочи вниманието си към уоки-токито. Алекс бе станала и обикаляше стаята. Чу тихите ѝ стъпки, след това проскърцването на врата. Сигурно отива до тоалетната, каза си той и изрита завивките, за да се обърне по корем. След малко я чу да въздиша и разбра, че се е върнала в леглото.

Отново долови тихото ѝ дишане.

Едва се сдържа да не ѝ каже нещо, но си каза, че не е много разумно да започне разговор с нея. Ако му отправеше покана да отиде при нея, той нямаше да успее да се въздържа.

Освен това тя отново бе заспала. Дишането ѝ звучеше по друг начин.

Беше тихо, равномерно, също като одева.

А той реагираше по абсолютно същия начин.

Пак ли? помисли си Джо. Обърна се по гръб, скръсти ръце под главата и се загледа отчаян в тавана. Ако имаше ум в главата, щеше да

изключи устройството. Край на проблема. Не можеше да го направи. Тя можеше да се събуди и да се уплаши. Можеше да извика името му. Имаше му доверие и вярваше, че той бди над нея. Нямахте да я предаде.

Това бе един от специалитетите му. Цял живот хората разчитаха на него.

Не че това му бе донесло нещо добро.

ГЛАВА 29

Нощта бе на Хищника. Така е било открай време, така ще бъде и занапред. Бухали кръжаха над облените с лунна светлина поля, разперили криле, спускаха се безшумно над непредпазливи мишки, които ситнеха по земята. Койотите обикаляха горите край потока в преследване на теле или коза, на някоя самотна сърна, след това вдигаха глави и виеха от удоволствие над безпомощната жертва.

Също като Бог, хищниците даваха и отнемаха, каза си той. Те решаваха кои същества да живеят и кои да умрат. Те избираха жертвите, те решаваха кои да задоволят нуждите им. Хищниците никога не избираха за жертва някого, който можеше да ги изложи на опасност.

Ако отведеше Александра Хейуд, това щеше да предизвика опасност. Хищника си го напомни, докато стоеше в стаята ѝ, надвесил се над спящата жена. Тя бе красавица, руса, свежа, а тази вечер бе оставила лампите, така че успя да я огледа от сребърната коса до малките изящни нокти на краката.

Бе дръпнал завивките внимателно, за да я огледа по-добре.

Лежеше по корем, пъхнала ръце под възглавницата, обърнала лице към нощното шкафче. Косата ѝ се бе разстлала като платинено знаме по синия чаршаф. Бе облечена в нощница, красива нощница на цветя от някаква тънка материя като коприна. Беше се събрала на бедрата ѝ. Дългият ѝ слаб крак бе прегънат в коляното. Другият бе изпънат.

Дупето ѝ бе малко, но добре оформено и сигурно бе стегнато.

Тази вечер не бе дошъл, за да пипа. Щеше само да позяпа витрините. Това не означаваше, че ще купува. Не и тази вечер.

Знаеше какво е скрито от него, но така нещата ставаха по-възбуждащи и по-трудни. Докато я оглеждаше снощи, когато бе останала гола, у него се запали силен глад. Сестра ѝ беше готина, но тази бе изключителна. Нямаше търпение да опита плътта ѝ.

Не може, напомни си той. Не бива. Лошо момче. Ако я отведеше тази вечер, утре щяха да започнат да я търсят. Нямаше да остане непреобърнат камък, имаше вероятност дори да открият леговището му.

Как само му се искаше да я отведе. Едва се удържаше. Да гледаш, не е достатъчно. Щеше да е лесно да я отведе. Трябваше само да я докосне с електрошоковия пистолет и да я метне на рамо.

Щеше да е негова след това.

Ако го направеше тази вечер, щеше да си достави двойно удоволствие, защото Касандра щеше да потъне в пламъци.

Усмихна се доволно. Когато бе готов да се отърве от Касандра, а това щеше да стане скоро, щеше да ѝ каже: „Излез от клетката, миличка, пускам те да си вървиш.“ Щеше да добави „В пламъци“, когато я оковеше с веригата за стената и я полееше с керосин.

Само че Касандра вече беше затъпяла и едва ли щеше да схване шегата.

Колко интересно щеше да стане, когато Александра — да, вече я наричаше Александра, защото много я обичаше — се превърнеше в препечена филийка пред очите му.

Тя въздъхна на сън и разтвори устни. Клепките ѝ трепнаха, сякаш сънуваше нещо. Дали знаеше, че той е тук, дали на някакво подсъзнателно ниво разбираше какво става?

Искрено се надяваше да знае.

Ръката му се задържа над бузата ѝ. Спомни си колко бе мека кожата ѝ. Искаше му се отново да я усети.

Ако я отведеше, щеше да усети всеки сантиметър от кожата ѝ.

Можеше да прокара пръст по бузата ѝ. Още сега. Това щеше да е изпитание. Миналия път я докосна и тя се събуди. Ако се събудеше този път, това щеше да е знак, че трябва да я отведе.

Щеше да е знак, че той е нейната съдба. Че е негова.

Тази мисъл го накара да изчака. Намръщи се и отдръпна ръка. Показалецът му сочеше напред и го теглеше към лицето ѝ.

Не беше нетърпелив, просто трудно контролираше страстта си и бе готов дори да рискува. Беше ли готов да рискува?

Изкушението бе неустоимо, но накрая си наложи да я завие и да се откаже.

Волята му бе по-силна от желанието и той се поздрави за успеха.

Тази вечер бе така.

ГЛАВА 30

Ханибал се бе настанил на самия край на леглото, когато Алекс отвори очи. Седеше кротко и я наблюдаваше с широко отворен нетрепващ поглед като на бухал. Сякаш бе престоял така часове, дори векове.

— Къш! — каза тя и дръпна завивките, за да го накара да се махне. Той не помръдна, но мигна и опашката му трепна.

Тя бе толкова изтощена, че не можеше да се разпрям с него. Разбра, че го вижда толкова добре, защото леглото ѝ бе обляно в светлина. Беше оставила лампата запалена, но сега тя ѝ се стори толкова силна, че очите я заболяха. Нищо чудно, че се бе събудила посред нощ. Посегна към лампата, за да я загаси и да си легне отново...

Будилникът до леглото ѝ се включи. Алекс се стресна, грабна го и за малко да прекатури лампата. Спря го и изпъшка. Беше 6:45, а имаше чувството, че е спала само два часа. Болеше я глава, устата ѝ бе пресъхнала и имаше отвратителен вкус. Единственото ѝ желание бе да си легне и да се завие през глава.

Отново бе сънувала баща си. Споменът нахлу неочаквано. Този път бе застанала в средата на обляна от слънцето ливада и той се приближаваше. Тя се усмихваше, доволна да го види, но след това той затича към нея, размаха ръце и тя разбра, че се опитва да прогони нещо. Имаше чувството, че каквото и да се е притаило зад нея, то е толкова страшно, че не намери сили да погледне, за да го види...

— Алекс? — гласът, който прозвуча по уоки-токите, бе сънен и недоспал. Тя се стресна.

— Добро утро, Джо — каза тя. Беше светло и гласът ѝ стана леден.

— Сестра ти беше навън заедно със сина ми към два след полунощ. Прецених, че е редно да знаеш.

— Господи, ти откъде знаеш?

— Бях в кухнята, когато Ели се прибра.

— Нашари ли му задника? — тя си спомни какво я бе посъветвал за Нийли, затова се опита да се пошегува.

— Казах му да не го прави повече.

— Добра дисциплина поддържаш. Казваш каквото трябва, след това има наказания за непослушните.

— Сестра ти трябва да влезе в правия път. Моят син няма нужда.

— И твоят син е бил навън.

— Не говоря за снощи и ти много добре го знаеш. Между другото, казала е на Ели, че спя с теб. Ти да не би да си описала събитията в пълни подробности?

— Разбира се, че не съм... Знаеш ли, тонът ти не ми харесва.

— Боже, ще ме накараш да заплача.

— Не съм длъжна да те слушам — Алекс изключи уоки-токите с огромно удоволствие.

Сега вече бе не по-малко кисела от него. Взе душ, обу черните кожени панталони, тениска с дълги ръкави. Трябваше да накара Андреа да изпрати някой до тях, за да ѝ приготви още дрехи, след като щеше да остане три седмици. Тръгна към долния етаж и удари с юмрук по вратата на Нийли. Ханибал я следваше по петите. Чак когато отвори хладилника, за да му сипе мляко, се запита как е влязъл в спалнята ѝ.

Вратата ѝ бе заключена. Сигурна бе, че не остана при нея снощи. Нийли го внесе на ръце в стаята си, спомняше си много ясно. Не грешеше.

Нийли бе излизала да се срещне с Ели. По всяка вероятност Ханибал е използвал момента, за да се измъкне от стаята на сестра ѝ. Как обаче беше влязъл в нейната стая?

— Излизала ли си, за да се срещнеш тайно с Ели? — попита Алекс веднага щом момичето слезе. Облечена бе в дрехите, които бе описала снощи, но поне без розовото перо, Нийли бе с блеснали очи и в чудесно настроение.

Алекс никога не бе предполагала, че ще се зарадва, когато види диамантената обеца.

— И какво от това? А ти откъде знаеш? — Нийли се прозя и си сипа чаша портокалов сок.

— От Джо. Знаем и че ти си казала на Ели, че спя с баща му.

Нийли отпи от сока и се намръщи, когато усети вкуса.

— Това да не би да е било тайна? Извинявай, не знаех.

— По дяволите, Нийли... — Алекс стисна зъби. — Не можеш да излизаш посред нощ и нямаш право да обсъждаш сексуалния ми живот, с когото и да е. Да не говорим, че това са само твои предположения.

— Предположения, друг път. Това е самата истина.

Алекс погледна вбесена сестра си, след това прецени, че е по-добре да зададе друг, по-важен въпрос.

— Как е влязъл Ханибал в стаята ми?

Нийли я погледна изненадана.

— Откъде да знам? Мислех, че е при мен.

— Беше на леглото ми, когато се събудих.

— Така ли? Как ли го прави този номер? — Нийли отпи нова глътка сок.

— Не знам, но беше при мен.

— Яко! Котка, която се материализира и дематериализира, когато пожелае.

Отвън се чу клаксон.

— По дяволите — възкликна Нийли, изгълта остатъка от портокаловия сок на един дъх и остави чашата на масата. — Това е Ели. Между другото, забравих да ти кажа, че се отказвам от пиърсинг на езика. Ели мисли, че естественият вариант е по-готин.

— Господи — изпъшка Алекс, когато Нийли излезе от стаята и изскочи навън. След като Джо бе непрекъснато наоколо, тази работа между Нийли и Ели нямаше да я бъде. Тя се намръщи, направи кана кафе и се замисли над мистерията с материализиращата се котка. Ханибал я наблюдаваше с нетрепващ поглед, тъй като не можеше да говори.

Възможно ли бе да се е вмъкнал в стаята ѝ, когато тя отиде за уоки-токите? Дали вече се е бил измъкнал от стаята на Нийли? Джо каза, че сестра ѝ е била навън към два. А тя отиде за уоки-токите преди това — единственото време, когато е имало възможност да се вмъкне и да се скрие под леглото. Ако, разбира се, Нийли по някаква причина го бе пустила преди това.

Докато Ханибал се научеше да говори, това бе най-доброто обяснение, на което можеше да разчита, каза си Алекс. Вероятно е било така. Нямаше друго обяснение. Все пак котките не можеха да минават през стените.

Следващите няколко дни се изнизаха бързо. Отбиваха се гости, повечето приятели на баща ѝ, които бяха чули клюките, че двете с Нийли са в „Уисълдаун“, но имаше и съседи, които се чувстваха длъжни да се отбият, за да видят как са. Алекс обикаляше околността, разгледа малкия Симпсънвил, по-големия Шелбивил и откри, че има и магазини, и търговски център на не повече от половин час път в Луисвил. Разговаряше с Андреа всеки ден за дребни неща като например за дрехите, които са ѝ нужни, двете обсъждаха лични въпроси като брака на Пол с Тара Голд, реакцията на приятелите и познатите на неочаквано появилата се двойка. Андреа не пропускаше да ѝ разкаже за цирка, както тя наричаше поредицата статии за семейство Хейуд, дори изпрати на Алекс материалите, но тя отказа да ги погледне, камо ли да ги чете. Заглавията бяха провокативни, снимките на баща ѝ ѝ причиняваха болка, повечето от написаното бе лъжа, наричаха баща ѝ „царя на крадците“ и принизяваха грозно бизнеса му. Имаше и снимки на тях с Нийли, на шестте съпруги на починалия. Всичко бе представено като в сапунен сериал. Нима репортерите не разбираха, че пишат за истински хора, които имат истински чувства? Алекс фучеше пред Андреа, която веднага ѝ обясняваше:

— На тях не им пука, стига историята да си я бива.

След като бе проверила доклада от токсикологията, Андреа потвърди пред Алекс, че баща ѝ не е пил, преди да се самоубие. Що се отнася до миризмата на алкохол, Алекс предаде разговора си с Джо на Андреа, а приятелката ѝ не можа да измисли никакво обяснение.

— Всички големи играчи се занимават със смъртта на баща ти, така че се съмнявам да са пропуснали нещо. Местните полицаи може и да пренебрегнат нещо, но сега са намесени и щатската полиция, и ФБР — в гласа на Андреа прозвуча съмнение. — Този, който ти го е казал, да не е някое пьянде?

Думата никак не подхождаше на Джо и Алекс се усмихна.

— Напротив, на него може да се разчита. След като казва, че е миришело на алкохол, значи е точно така.

— Струваш ми се напълно убедена. Искаш ли да изпратя някой да провери тази работа? Все още имаме частни детективи. Довършват

доклада. Мога да помоля някой от тях да порови още.

— Супер — съгласи се доволно Алекс.

— Алекс — поколеба се Андреа. — Знам, че ти е трудно да приемеш смъртта на баща си и онова, което е направил, но разбираш ли, че единствената друга възможност е убийство? Тя бе отхвърлена. По дясната страна на баща ти имаше следи от барут, което означава, че сам е стрелял.

— Знам, Андреа. Само че миризмата на алкохол много ме притеснява. Откъде се е взела, след като татко не пиеше?

— Сигурна ли си, че човекът не греши? Добре. Ще пусна следата на детективите — Андреа се поколеба. — Чакай малко. Да не би това да е същият човек, с когото беше в понеделник, когато ми се обади? Джо някой си? Това да не би да е управителят на фермата?

— Същият.

— Я виж ти. Марк разговаря с него. Казва, че бил доста настоятелен.

Това означаваше, че е стъжнил живота на Марк.

— Доста точно описание. Какво иска от Марк?

— Заплашва го със съд, ако договорът не бъде признат за валиден. Марк огледа договора под лупа и каза, че е напълно валиден. Прехвърли го на Дейвид Роу и на останалите от борда да решат дали да му платят неустойка, или да го оставят да си изпълни задълженията по договора.

Бордът бяха шестима адвокати, които се занимаваха с най-тежките случаи.

— Не може просто да му се плати, защото някой трябва да се погрижи за конете — обясни Алекс. — Очевидно ще бъде необходимо малко време, докато ги настани при новите им собственици.

— На теб май не ти е безразличен — в гласа на Андреа се прокраднаха весели нотки. Този тип сигурно е красавец, нали?

— Защо реши, че е красив? — попита Алекс.

— Познавам те, приятелко. Не си особено притеснена заради онзи боклук Пол. Много повече се вайкаш заради ликвидирането на „Уисълдаун“. Я ми кажи какво означава това? Отговорът е един — готин мъж.

Алекс се разсмя.

— Добре де. Наистина е готин.

— Добър ли е в леглото? Или още не си разбрала? Не, ти си от бързите, вече знаеш.

— Андреа!

— Казвай! По скалата от едно до десет той къде е?

— На единайсет — разсмя се Алекс. — Повече няма и дума да ти кажа.

— Май ще ти дойда на гости — гласът на Андреа се превърна в сексапилно мъркане. — Не, измислих нещо по-добро, ще се отбия служебно до „Уисълдаун“, след като ти се върнеш.

Алекс се разсмя, но мисълта да се прибере, а Андреа да дойде тук при Джо, никак не ѝ се понрави.

Това бе смешно, разбира се. Нямаше нищо общо с Джо, повтаряше си го всеки ден. Между тях цареше студена любезност, освен нощем, когато си говореха по уоки-токиката, а дрезгавият му глас я приспиваше. Въпреки приспивателните, тя не можеше да спи добре и сънуваше баща си почти всяка вечер. Знаеше, че Джо слуша, и това я успокояваше.

По професионални причини бе около него почти през целия ден. Обади се на издателя си и той ѝ даде поръчка за албум с коне, който трябваше да бъде завършен до края на престоя ѝ в „Уисълдаун“. Прекара доста време в конюшната и по полята на фермата и снимаше всичко: Джо (за негово огромно раздразнение), работниците в конюшните, помощник-треньорите, ветеринарите и конете, които по цял ден бяха наоколо. Много се зарадва, че щеше да изкара пари от принудителното оставане. Имаше още ферми съвсем наблизо, на по-малко от час път с кола, и тя ги обиколи всичките. Беше взела любимия си фотоапарат; просто не ходеше никъде без него. След като превърна една от свободните спални в черна стая, Алекс откри, че може да поработи.

Инес идваше по два пъти в седмицата, както обикновено, за да чисти. И Алекс, и Нийли метяха подовете, пускаха прахосмукачка и перяха. Алекс дори си купи готварска книга, за да опресни познанията си, и приготви не една и две вечери, които не ставаха за нищо. Резултатите бяха толкова отчайващи, че Нийли похапваше пица всяка вечер. Момичето непрекъснато се молеше да отиде под хълма (както се изразяваше, когато ставаше въпрос за къщата на семейство Уелч, а това бе поне по пет пъти на ден; за огромна изненада на Алекс, Джо нямаше

нищо против посещенията на сестра ѝ, или поне не казваше нищо), за да вечеря там, но Алекс категорично отказваше. Джо, жалваше се Нийли, бил невероятен готвач.

— Я се стегни — неизменно отговаряше Алекс. Двете госпожици Хейуд не разчитаха на семейство Уелч повече, отколкото трябваше.

Една вечер, седмица след като се бяха настанили, тъкмо когато Алекс се чудеше какво да прави с двете доста подозрителни на пръв поглед парчета пилешко, току-що извадено от фурната, телефонът иззвъня. Все още намръщена, Алекс се обади.

— Алекс? — беше Джо. Бяха се видели преди два часа в конюшната. Той показваше конете на потенциален купувач. Изглеждаше мрачен, а Алекс снимаше и той дори не скри колко му е неприятно. Беше погледнала така, сякаш искаше да го попита кой е собственикът, въпреки това я бодна жал, че се налага да се раздели с животните, които бе започнала да харесва и цени.

Нищо не можеше да се направи. Дори Джо призна, че е така. Нямаше пари, така че се налагаше конете да бъдат продадени. Той се опитваше да извлече максимално от неблагоприятната ситуация, въпреки че не му се искаше.

— Да — отвърна хладно тя.

— Пицата ти идва — гласът му беше сух.

Алекс се намръщи.

— Ти откъде знаеш?

— Защото доставчикът и приятел на Ели мина през нас, за да остави тетрадката на Ели по алгебра. Каза, че всяка вечер ви доставял пица през последната седмица.

— Господи, има ли нещо, което да не се знае тук? — възмути се Алекс.

— Не много. Нали ти казах. На вас не ви ли писна да ядете пица?

Алекс настръхна.

— Много обичам пица — отвърна наперено тя. След това ѝ хрумна нещо. — Чакай малко. Не съм поръчвала пица. В момента готвя пилешки гърди с ориз. — Надменният ѝ глас съвсем не издаваше ужасния вид на сготвеното.

— Да, разбрах за приключенията ти в готварството. Слушай, направил съм печено с картофи и моркови. След малко ще го извадя от фурната. Защо не дойдете двете с Нийли да вечеряте с нас?

Щом тя си представи вкусното ястие, стомахът на Алекс се сви. Нима беше гладна? Не можеше да повярва. Напоследък бе започнала да се храни по малко, което може и да не беше на добро.

На вратата се звънна.

— Аз ще отворя! — провикна се Нийли от кабинета, където пишеше някакво домашно, докато гледаше телевизия.

— Сигурно пицата ви идва — гласът на Джо бе станал още по-сух отпреди. — Алекс, елате да вечеряте у нас. Моля те. Приеми го като делова вечеря. Имам няколко предложения за конете и трябва да ги обсъдим.

— Така ли?

Нийли внесе кутията. Все още беше в дънките с ниска талия и впила оранжева тениска, с които бе ходила на училище. Намръщи се към Алекс, и остави кутията на плота.

— Не съм предполагала, че някога ще кажа подобно нещо, но ми се повръща от пица — подхвърли Нийли.

— Ти си я поръчала — отвърна троснато Алекс, без дори да се сети да покрие слушалката. — Мислех, че ще вечеряме пилешки гърди с ориз.

— Видях ги твоите пилешки гърди с ориз. Затова поръчах пицата.

В телефонната слушалка избухна смях.

ГЛАВА 31

— Ти смееш ли ми се? — попита Алекс в слушалката.

— Не, госпожо, няма такова нещо.

— С Джо ли говориш? — Нийли вдигна капака. Миризмата на доматиен сос и чесън лъхна Алекс. Тя потръпна.

— Алекс, елате да вечеряте у нас — казаното бе отчасти молба, отчасти заповед.

Алекс омекна. Като си помисли, че трябва да яде отново пица, дори пилешките гърди ѝ се сториха прилични. А това, като виждаше в какъв вид са, бе много тъжно.

Освен това ѝ се искаше да види Джо.

— Благодаря ти, но ще откажа — отвърна с достойнство тя. Можеха да си направят сандвичи с риба тон.

— Какво иска? — попита Нийли и направи гримаса, сякаш повръщаше, докато гледаше пицата.

— Алекс, не ставай смешна — настоя Джо. Гласът му бе твърд и в същото време нежен.

Тъкмо тази нотка на нежност я примами.

— Той иска да отидем да вечеряме у тях — обърна се тя към Нийли.

— Супер! — подскочи момичето.

— Чух я какво каза — не пропусна да вметне Джо.

— Добре — Алекс капитулира без особено съжаление. — Идваме след няколко минути. Благодаря за поканата.

— Моля — отвърна той и затвори.

— Слава Богу! — Нийли затвори капака на кутията и се обърна с такава погнуса, сякаш вонеше лошо, пренесе я през кухнята, вдигна капака на кошчето и я изхвърли. — Стига вече с тази пица.

— Нийли — Алекс я погледна умолително. — Докато сме там, моля те, много те моля, дръж се прилично.

Нийли се ухили.

— Не се притеснявай. Не съм чак толкова глупава. Ще бъда истинско ангелче, докато готиният татко е наоколо. Ели разправя, че бил прекалено строг, а аз не искам да взема да го накаже. После с кого ще си правя кефа?

Алекс можеше да изтъкне и по-добри аргументи, но реши, че и това е достатъчно за Нийли.

Пет минути по-късно, мерцедесът спря на алеята пред Джо. Минаваше шест, но навън бе тъмно. Алекс и Нийли слязоха, вдигнаха яките на палтата, за да се предпазят от ледения дъждец, който не бе спрял цял ден. Джош, облечен в широки дънки и бяла тениска, отвори вратата, когато Алекс почука.

— По-късно Ели ще ходи у Хедър — докладва Джош на Нийли веднага щом влязоха.

Алекс чу и започна да се чувства неспокойна, докато чакаше отговора на сестра си.

— Че на мен какво ми дреме? — попита Нийли и всички влязоха в кухнята.

— Ели, ти какво ще кажеш? — попита Джени и се завъртя пред брат си в грозновата синя рокля с кръгла бяла яка.

Ели, в дънки и пуловер с надпис „Рокетс“, прехвърляше салатата в стъклена купа. Погледна бегло сестра си.

— Според мен е добре.

— Не искам да е просто добре — Джени бе готова да заплаче. — Искам да изглеждам готина. Татко, това не става.

— Казах ти, че приличаш на някое нещастно дете от сиропиталище — обясни Джош и се отправи към хладилника.

Устните на Джени потрепераха.

Алекс трябваше да признае, че слабата Джени с късо подстригана коса наистина приличаше на изоставено сираче в широката рокля.

— Млъквай, Джош — изръмжа Джо. Слагаше тиган на котлона и бе с гръб към останалите. Погледна Алекс и се ухили доволно, а след това отново обърна внимание на дъщеря си.

Усмивката му я стопли. Лошото ѝ настроение се стопи. Не можеш да се държиш студено с мъж, който те е поканил на вечеря.

— Ако не ти харесва, мога да я върна в магазина — успокои я той. Джо бе в дънки и стар сив пуловер. Изглеждаше много висок,

много красив и съвсем наясно какво прави в кухнята, докато разбъркваше.

— Няма смисъл. Ти никога не ми избираш каквото трябва! Татко, ти не разбираш от момичешки дрехи! — извика отчаяна Джени. Беше застанала в средата на кухнята, лицето ѝ бе разкривено нещастно, ръцете — стиснати в юмруци. — Трябва ми за утре вечер.

— За Бога, Джен, ти ще пееш в хора — Ели пренесе купата салата на масата. — Никой няма да забележи с какво си облечена.

— Ще забележат! Нали ще ни снимат! Всички други момичета изглеждат толкова готини, само аз съм смешна.

— Сладкишче, ти си красива — намеси се Кари. Облечен в смачкани зелени панталони и синя риза, той бе застанал до микровълновата. Отвори вратичката, извади поднос с питки и се отправи към масата.

— Дядо! — Джени го погледна отчаяно.

— Добре, да попитаме специалиста — реши Джо. Взе тигана и изсипа съдържанието му — кафяв сос — в сосиерата. — Алекс, какво ще кажеш за роклята на Джени?

Пренесе на масата димящата сосиера. Алекс се поколеба.

— Къде ще я облечеш? — попита тя Джени, за да спечели малко време.

— Хорът ще пее на състезанието утре — обясни Джени и погледна Нийли. — Трябва да съм със синя рокля — и останалите — но с тази приличам на смотанячка. Знам, че е така.

— Напълно си права — отвърна Нийли, преди Алекс да е намерила тактичен начин да каже, че точно тази рокля не е най-подходящата. Нийли оглеждаше критично Джени още от началото на разговора. — Много е зле. Можеш да се докараш доста по-прилично.

Алекс погледна злобно Нийли, а Джени се обърна към баща си.

— Видя ли?

— По-добре да знае истината — отвърна Нийли в отговор на погледа. — Иначе ще се докара в тази рокля и наистина ще прилича на смотанячка.

— Алекс! — Джо погледна умолително Алекс, която улови предупредителния поглед на сестра си и тъжните очи на Джени и се почувства длъжна да каже истината.

— Може да се намери нещо по-подходящо, Джо — призна тя.

Джо я погледна като предателка.

— Татко, нали ти казах — обвини го веднага Джени. — Ти не можеш да избираш момичешки дрехи. Трябва ми друга рокля.

— Утре ще я върна — обеща смутеният Джо. — Ще си избереш каквато искаш.

— Но аз не знам как да си избира готина рокля — изплака Джени. — Ти би трябвало да знаеш. Само че и ти не знаеш, защото си мъж.

— Какво ще кажеш двете с Нийли да те заведем на пазар утре? — намеси се Алекс, без да даде възможност на Джо да каже и дума. — И без това трябва да си купя някои неща. Ще бъде весело да ти потърсим рокля. А Нийли ще избере най-готината.

Джо погледна уплашен Нийли. Алекс се ухили.

— Супер! — извика Джени и погледна Нийли. След това извърна очи към Алекс. — Ако не ви притеснявам.

Алекс разбра, че детето благоговее пред сестра ѝ и сигурно в нейните очи тийнейджърката беше върхът.

— Ще бъде забавно — заяви Нийли. Джени се ухили, Алекс се ухили на Нийли, а след това и на Джени и Джо си пое дъх.

— Много ви благодаря, дами — обърна се той към сестрите. — Спасихте кризата. Джен, върви да се преоблечеш и да сядаме на масата.

Щом Джени се върна, всички седнаха. Беше ред на детето да каже молитвата и тя се справи чудесно. Подаваха си храната един на друг и Алекс се изненада, че е гладна. Седеше от дясната страна на Джо, Нийли бе от другата страна на масата, Джош бе до нея и тя се чувстваше чудесно. Сякаш бе със стари приятели, с човек, когото е познавала от край време. Когато очите на Джо срещаша нейните, той се усмихваше, ръцете им се докосваха, когато си подаваха храната, и тя усещаше всеки поглед, всяко докосване като електрически заряд. Мургавото му красиво лице, сините очи и крива усмивка я караха да се пита какво имаше в този мъж, което я караше да губи разума си.

Говореха за общи неща, от предложенията, които Джо бе получил за конете (половин милион за всяка от кобилите), до специалния проект на Джени (тя учеше мишки да се ориентират в лабиринт), до несправедливата учителка по алгебра (Ели и Нийли, макар да не бяха в един клас, имаха една учителка и двамата се бяха

провалили на последното контролно), до проблема на Джо с бала, който щеше да се проведе преди Коледа (за който момичетата трябваше да поканят момчета), защото шансовете му не бяха добри.

— Ако размениш някоя и друга дума с момичетата от класа, все някое ще те покани — посъветва го Ели. — Кое момиче ще покани някого, с когото не си е казал и дума.

— Ти не говориш ли с момичетата, Джош? — попита любопитно Джени. — Защо?

— Срамежлив е — обясни Ели.

Джош се изчерви.

— Щото момичетата са тъпи — отвърна той на Джени, след като погледна изпепеляващо Ели. — Особено от моя клас.

— Момичетата не са тъпи! — гракнаха едновременно Джени и Нийли и се спогледаха доволно. След това Джени настръхна. — Не са тъпи.

— Нима?

— Престанете — прекъсна ги Джо. — Стига. Джош, дядо ти каза, че днес си му помогнал с *Танца на победата*. Какво ще кажеш за коня?

— Много е бърз — заяви Джош с повече ентузиазъм, отколкото Алекс го бе чувала. — Много е хърбав. Дядо разправя, че някои от най-добрите бегачи са такива.

— От това момче ще излезе коневъд — обърна се Кари към Джо. — Има усет.

Джош се усмихна едва-едва, но лицето му грейна от гордост.

— Между другото, Джо, вечерята е страхотна — каза Алекс. — Впечатлена съм.

Очите му заискриха.

— Разбрах, че и ти се опитваш да готвиш.

— Това е точната дума. Опитва се. Знаеш ли как се казва готварската книга, която си е купила? „Рецепти за глупаци“. Повече няма какво да ви кажа — изсумтя презрително Нийли и си спечели убийствен поглед от сестра си, а останалите прихнаха.

— Ще ходиш ли утре на състезанието, дядо? — попита Джени.

— Разбира се, сладкишче — отвърна весело дядо й. — Не искам да пропусна твоята песен.

— Той си има гадже — изкиска се Джош. — Среца се с госпожица Шели.

— Госпожица Шели ли? — Нийли беше ужасена.

Ели кимна мрачно.

— А-ха. Психоложката. Можете ли да си представите?

— Каква тъпачка — заяви Нийли.

Ели и Джош кимнаха в знак на съгласие.

— Ако някой направи нещо, госпожица Шели търчи да донесе — обясни Кари на Алекс. — Тя е човек на реда и дисциплината.

— Не може ли да си намериш друга, дядо? — попита нещастно Джош. Погледна Нийли. — Дори му казва оценките ни, преди ние да ги разберем. А той казва на татко, разбира се.

— Само когато оценките ви са лоши — обясни Джо. — Изкарвайте само добри оценки и ще видите колко по-различно ще бъде.

След като вечерята приключи, Джо настоя да ги закара с мерцедеса.

— И без това трябва да проверя конете, така че ще повървя до къщи — обясни той и ги придружи до къщата.

— Вън вали — напомни му Алекс, а Нийли се отправи към кабинета, след като измърмори: „Благодаря за вечерята“. След секунди Алекс чу говора на телевизора.

— Миличка, няма да се разтопя — бяха застанали под полилея в антрето и капките по косата му блестяха като диаманти. Зеленото военно яке подчертаваше раменете му и тя отново трябваше да вдигне глава, за да срещне погледа му. Очите му изглеждаха още по-сини на загорялата кожа.

Алекс плъзна поглед към устните му. Каква красива, чувствена уста.

Той пое ръката ѝ, задържа я за момент, след това ѝ се усмихна с кривата си чаровна усмивка, вдигна ръката ѝ и я поднесе до устните си.

Те бяха топли и леко влажни. Алекс усети топлия му дъх до кожата си. Без да откъсва поглед от нея, той обърна ръката ѝ и я целуна по дланта. По кожата ѝ плъзнаха светкавици.

Устните ѝ се разтвориха, когато тя си пое дъх.

— Благодаря ти — каза той. — Че предложи да помогнеш на Джени.

Алекс се приведе към него. Толкова ѝ се искаше да усети тези красиви устни притиснати до своите, че коленете ѝ се разтрепериха.

— Алекс — повика я Нийли от кабинета. — Може ли да намерим един спален чувал отнякъде? Утре вечер след състезанието има купон.

Джо пусна ръката ѝ и отстъпи.

— Лека нощ — каза той, излезе и затвори вратата след себе си.

Алекс остана загледана във вратата, но Нийли я повика отново и разпръсна магията.

ГЛАВА 32

— Татко, да си правил напоследък нещо, за което не знам?

Беше към десет сутринта. Джо тъкмо бе приключил разговор с Томи. Шерифът се бе обадил и го бе помолил да отиде час по-скоро. Бе отказал да му обяснява по телефона, но гласът му звучеше строго и Джо се стресна. Познаваше Томи отдавна и знаеше кога нещо не е наред. Бяха се разбрали за единайсет без петнайсет. Освен децата, баща му бе единственият човек, за когото Томи можеше да иска да говорят, а след като децата бяха на училище, нямаше как да ги попита. Затова потърси баща си.

— Джо, сине, този юнак току-що пробяга три четвърт миля за 1:10! — Кари бе застанал пред тренировъчния плац зад конюшната, облегал на отворена порта. *Танца на победата* с Лон Маклийд, жокей пред пенсия, който работеше като помощник-треньор, премина покрай тях. Джо не разбра всичко, което му съобщи развълнуваният му баща.

— Слушай, татко, Томи ме помоли да мина през полицията и...
— Джо не довърши.

Баща му го стисна за ръката.

— Джоуи, Джоуи, ти не ме слушаш! Открихме го! Той е страхотен! Той е нашият билет към славата!

Джо въздъхна и едва погледна едрия червен кон, който пристъпваше бавно. Вдигна ръка, за да поздрави Маклийд, който бе дал почивка на животното след уморителната тренировка.

— Татко, в момента имам по-важни неща, които ме притесняват. Не мога да се занимавам с нещастника, за когото ме накара да се изръся с трийсет хиляди долара. Томи помоли да отида веднага в полицията. Каза, че трябвало да говори за нещо с мен. Кажи ми истината. Да не би да си направил нещо, за което си пропуснал да споменеш?

Кари го погледна възмутен.

— Не, по дяволите! Защо веднага реши, че лошите новини са по моя вина? Имаш три деца...

— След като ги няма, питам теб.

— Да ти е минавало през ума, че може да е нещо свързано с теб? Не, разбира се. Де да можехме всички да сме свършени като теб.

— Татко...

— Слушай, Джоуи, точно сега пет пари не давам за Томи. Този кон тук е върхът. Направо може да лети! Ще ги забие всички в земята.

— Сигурен ли си, че не си направил нищо?

— Джоуи, ти не ме слушаш!

— Ти също не ме слушаш, по дяволите!

Баща и син се гледаха вбесени, навели глави, докато най-сетне Кари изви очи към небето и отвърна поглед.

— Истинско копие си на майка си. Тя бе същата, когато се ядосаше. Място не си намираще.

— О, татко... — гневът на Джо се стопи толкова бързо, колкото бе припламнал, и той прегърна баща си през раменете.

Баща му не бе същият, откакто съпругата и дъщеря му загинаха. Дори след толкова много години, когато някой ги споменеше, очите му се насълзяваха.

— Тя ми липсва, Джоуи. И тя, и сестра ти — Кари говореше тихо. — Понякога ми липсват непоносимо много.

— И на мен ми липсват, татко — Джо притисна баща си за миг, след това отпусна ръце. Опита се да разведри атмосферата. — Значи казваш, че тази торба кокали е пробягала три четвърти миля за 1:10, така ли? Нещо не е наред тук. Той е по-стар дори от мен.

— Краката му са същите като на млади години. *Танца на победата* е печелившият ни билет, Джоуи! Слушай какво ти казвам! Той е победител!

— Ще ми разкажеш по-късно — отвърна Джо, погледна към плаца, откъдето бавно приближаваше конят. — Трябва да вървя при Томи, след това имам среща с някакви банкери, с които ще говоря за заем за новата конюшня. Ще вземеш ли Джен? Може да се забавя.

— Да, да — Кари махна на Маклийд да се приближи. — Лон, кажи на сина ми, че още не страдам от старческо слабоумие. Конят е върхът.

Все още на гърба на Танца на победата, Лон кимна.

— Страшен е, Джо.

— Супер — Джо погледна баща си. — Да не забравиш за Джени.

— Как ще забравя моето сладкишче? — Кари вече бе насочил вниманието си към коня и ездача. — Лон, той дали не накуцва?

— Малко, но не е страшно...

Джо поклати отчаян глава и се отдалечи. Баща му открай време вярваше, че ще попаднат на коня, който ще ги изстреля до върховете на славата. Все чакаше неповторимия кон, който да спаси репутацията му, да прослави Джо и да промени живота им. Бе твърдо убеден, че това ще се случи. Джо искрено се надяваше баща му да е прав, но не разчиташе много. Знаеше, че в живота нищо не е толкова просто. Най-много доверие имаше на упоритата работа и се надяваше да събере консорциум от инвеститори, които да купят Сребърно чудо и още два коня. На тях щеше да разчита за конюшните, която имаше намерение да построи.

Вярваше в упорития труд и инициативата.

Чудеса не ставаха. Нямаше и коне, които да сътворят чудеса.

* * *

Кабинетът на Томи бе в малкото градче Симпсънвил, което се състоеше от ресторант, малък търговски център, няколко специализирани магазина и баптистка църква, която бе единствената двуетажна къща в града и се извисяваше над останалите постройки с островърхата си камбанария. На Джо му бяха необходими десет минути, за да стигне. Кабинетът на Томи бе в търговския център, до обуваря и железарския магазин. На пръв поглед приличаше на остъклен магазин. Само че на вратата имаше надпис „Шериф“, а вътре винаги имаше дежурен в униформа, който се занимаваше с документацията.

— Здравсти, Джо — обади се плешивият заместник-шериф, Били Крадък. Бе вдигнал глава от папката и се усмихваше. Били бе в средата на шейсетте и работеше като заместник-шериф, откакто Джо се помнеше. Когато беше тийнейджър, Били го бе привиквал на разговори за какво ли не.

— Здравсти, Били. Томи тук ли е?

— В кабинета — Били кимна към задната част на помещението и без да обръща повече внимание на Джо, се зае с работата си.

Кабинетът на Томи беше малък, стените покрити с кремава ламперия. Съседната стая бе с решетки и един-единствен прозорец. Използваше се за затвор, когато се наложеше. Освен за някой безвреден пияница или развилнял се тийнейджър, помещението не се използваше. Когато се налагаше да прехвърлят затворник в окръжния затвор на Шелби, полицаите сядаха или в кабинета на Томи, или шерифът сам превозваше затворника. Такъв бе Симпсънвил: хората тук се отнасяха приятелски дори към нарушителите.

Томи бе качил крака на бюрото, пъхнал една ръка зад главата, и говореше с Роб Мейхю, който се бе настанил в скромния пластмасов стол пред бюрото. На стената зад Томи имаше табло с лицата на престъпници, издирвани от ФБР. Томи се надяваше някой известен престъпник да се появи и той да го арестува. Освен това бяха лепнати и обичайните постери с липсващи хора. На един от тях се виждаха момиче и момче, очевидно колежани. Личеше, че е закачен съвсем наскоро.

— Какво става? — попита Джо, без да губи време, когато влезе. Погледна другия мъж, който също му бе дългогодишен приятел още от времето, преди да стане адвокат. — Здравсти, Роб.

Томи и Роб го погледнаха и в първия момент останаха смълчани. Томи свали крака и се изправи.

— Би ли затворил вратата, Джо? — помоли шерифът.

Джо се опули.

— По дяволите, Томи, започваш да ме плашиш — отвърна той. — Казвай какво има, преди да съм получил удар.

— Аз ще ти бъда адвокат, Джо — обясни Роб, също стана и сложи ръка на рамото му. — Още отсега ти казвам, че не си длъжен да разговаряш нито с Томи, нито с когото и да е. Не си длъжен. Дори те съветвам да не провеждаш този разговор.

— Какво? — Джо погледна от Томи към Роб.

— Извиках го заради теб, Джо. Нямах да е честно да говорим, без да присъства адвокат. Щях да се чувствам като човек, който се възползва от приятелството ни.

Джо го погледна така, сякаш носът му бе пораснал двоен.

— Какви ги говориш, Том?

— Какво решаваш? Ще говорим ли?

— Да, разбира се, че ще говорим. За какво обаче?

— Трябва да ти задам няколко въпроса. Освен това искам да запиша разговора, стига да нямаш нищо против — Томи посочи малък сребърен касетофон, поставен на бюрото му. Джо не го бе забелязал.

— Ти сериозно ли говориш?

— Не съм съгласен с решението ти, Джо — Роб постави ръце на раменете му. — Дори те съветвам да се откажеш веднага.

— Сериозно е. Затова може би е най-добре да послушаш адвоката си. Казвам ти го като приятел, не като шериф.

— Мили Боже, Томи, няма ли да ми кажеш какво става? Записвай каквото желаеш. А ти, Роб, млъквай. Знам, че ако не искам, не можете да ме накарате да говоря.

— Разрешаваш ли ми да запиша разговора, Джо?

— Да, по дяволите.

Томи пусна касетофона.

— Разговарям с Джо Уелч, вторник, седемнайсети ноември, приблизително в единайсет с разрешението и в присъствието на адвоката му — обяви той, след това погледна Джо. — Джо, искам да ти покажа нещо.

— Джо, ако ти кажа да мълчиш, млъкваш на секундата — заяви настоятелно Роб.

Джо му махна с ръка, за да го накара да замълчи.

Томи отвори чекмеджето на бюрото, сложи си чифт тънки бели хирургически ръкавици, след това посегна към пода, вдигна пластмасов плик и го постави на бюрото. Отвори го и отвътре извади друг плик, мръсен, накъсан, очевидно много по-стар от първия. Миризма на застояло се разнесе из стаята. Томи внимателно отвори втория плик и извади стара женска чанта. Миризмата на мухъл и разложено стана още по-силна и Джо се намръщи. Някога чантата е била в естествения цвят на кожата, но вече бе почерняла от плесен, смачкана така, сякаш през нея е минал камион.

— Позната ли ти е? — попито Томи, без да откъсва очи от лицето на Джо.

Джо вдигна поглед към приятеля си.

— Със сигурност не е моя — отвърна той.

Роб се ухили и малко се отпусна, но Томи продължаваше да гледа напрегнато. Сериозното му лице започваше да дразни Джо.

— Какво става тук? — попита нетърпеливо Джо.

Томи срещна погледа му.

— В чантата има лична карта — обясни той. — На жена е. Има грим, четка за коса, разни други дреболии, но най-важна е личната карта. Знаеш ли на кого е?

— Не, Том, не знам, но искрено се надявам да ми кажеш.

— На Лора е, Джо. Лора, съпругата ти.

— Какво? — Джо посегна към чантата, но Томи се оказа по-бърз и я дръпна. Джо го погледна вбесен. — Дай да видя.

Като се стараеше да държи чантата далече от Джо, Томи я отвори и извади портфейл, след това бръкна и измъкна смачкана шофьорска книжка и две кредитни карти. Когато я показа на Джо, той я дръпна от ръката му.

— Какво правиш? — възнегодува Томи. — Ще оставиш отпечатъци.

— Няма значение. Всичко вече е било проверено, нали сам ми каза. Ако трябва да изследват портфейла отново, просто ще елиминират неговите — обади се Роб, докато Джо гледаше страшно Томи, а после сведе очи към шофьорската книжка. От снимката го гледаше Лора.

— Тя е — потвърди той и върна портфейла на Томи. — Какво става?

— Как какво става? — Томи го погледна като малоумен. — Джо, къде е Лора?

— Откъде, по дяволите, да знам? Да не би да си забравил, че се разведохме? Не съм я чувал от години.

— А пусна ли съобщение за изчезнал човек?

Джо го гледаше недоумяващо.

— Защо да пускам? Първо, не знаех, че е изчезнала. Може да си е намерила уютно местенце някъде в Мексико. Второ, нямам желание да я намирам. С децата ни е по-добре без нея и ти го знаеш не по-зле от мен.

— Добре, Джо, време е да млъкнеш — намеси се Роб.

— Какво? Вие да не сте се побъркали? Намерили сте стар портфейл на Лора! Какво от това?

Роб погледна Томи.

— Повече от очевидно е, че той не знае нищо. Не го бива за актьор. Не помниш ли „Пепеляшка“?

Бяха в шести клас, когато трябваше да играят в „Пепеляшка“. Избраха Джо за ролята на прекрасния принц, защото бе единственото момче, по-високо от изпълнителката на главната роля. Той така се притесни на откриването, че в мига, в който застана на светлината на прожекторите, се вкамени и всички реплики се изпариха от главата му. Наложиха се главната героиня, Синди Уебър (вече Харисън), да го влечи след себе си по сцената и да му подава репликите.

Това бе първата и последната му театрална изява, но той бе наясно, че нито съучениците, нито приятелите, нито останалите жители на града ще забравят провала му.

— Върви по дяволите — обърна се Джо към Роб, без много да се притеснява.

Томи погледна от Роб към Джо и кимна.

— Прав си. Хич не го бива за актьор. Добре, Джо, седни и ме остави да ти кажа какво става.

— Не искам да сядам — Джо не беше особено благоразположен към стария си приятел Томи в момента.

— Добре. Недей да сядаш — погледна го ядосан Томи. — Чантата с портфейла на Лора и чифт обувки на висок ток, размер трийсет и осем — Лора носеше трийсет и осем номер, нали? — са били открити във фермата на Боб Толър тази сутрин, изхвърлени от потока. Той почиствал терена около реката след наводнението в събота.

— Ти откъде знаеш кой номер обувки носеше жена ми? — присви очи Джо.

— За Бога, излизах с нея, Джо. Всички в окръг Шелби са излизали с нея. Казах ти още преди да се ожениш.

— Добре, момчета, това са стари работи — побърза да се намеси Роб. — Джо, има още. Хайде, Томи, кажи му.

— Малко по-надолу, господин Толър е открил втори чувал с човешки останки. Кости, коса. Изпратихме втория плик в лабораторията. Ще изпратя и чантата, и обувките. Подозирам, че черните петна са от кръв.

Джо наблюдаваше Томи и се опитваше да осмисли казаното. Коленете му се подкосиха и стомахът му се сви.

— Май ще седна — примири се той и придърпа стола.

— Казах ти — измърмори Томи.

— Мислиш, че останките — и кръвта — са на Лора ли? — Джо си пое дълбоко дъх.

— Много възможно, след като двата плика са еднакви. Джо, в чантата имаше пари — сто трийсет и два долара. И неизползван самолетен билет за Калифорния. Полетът е бил за юни 1991 година. Едва ли тя е изхвърлила чантата и обувките. Кога я видя за последен път?

— Не отговаряй на този въпрос, Джо — намеси се бързо Роб.

— За Бога, Томи, повика ме тук и ми задаваш тези въпроси, защото си мислиш, че аз съм я убил ли? — изкрещя Джо.

— Млъквай веднага, Роб — озъби се Томи. — Джо, не мисля, че си я убил. Признавам, че когато за пръв път погледнах нещата, след като знам какви бяха отношенията ви с Лора, ми мина през ума, че може и да си я убил. По дяволите, ако аз бях женен за нея, отдавна да съм я убил. Само че щом видях изражението ти, ми стана ясно, че не знаеш нищо. Сега искам само да ми кажеш онова, което знаеш, за да открием извършителя.

— Ако може нещо да се направи — намеси се отново Роб. — Томи, в момента разполагаш със стара чанта на Лора с петна по нея, чифт обувки и плик. Няма нищо криминално, човек да изхвърли чанта и обувки. Останките — ако са човешки, което не е сигурно — може да нямат нищо общо с Лора.

— Точно така е — съгласи се Томи. След това погледна отново Джо. — Та кога за последен път видя Лора?

ГЛАВА 33

— Наистина е трудно, когато нямаш майка — призна сериозно Джени, докато пътуваха към Симпсънвил с Алекс, Нийли и приятелката на Нийли, Саманта Луис, високо слабо момиче с дълга права коса в карамелен цвят. Денят бе слънчев и достатъчно топъл, така че нямаше нужда от палта. Пазаруването в Луисвил бе успешно и приятно. Бяха купили много неща, включително и чудесна небесносиня рокля с дълъг тесен ръкав, ластична горна част и къса набрана пола. Беше почти пет и по двулентовото шосе 60 имаше доста коли. Алекс погледна Джени, настанила се на задната седалка заедно със Саманта. Кафявите очи на детето грееха, бузите ѝ бяха поруменели и тя се стори на Алекс много красива.

Пазаруването изваждаше на показ женствеността у всяко момиче!

— На мен ли ми казваш? — отвърна Нийли и се обърна назад, за да говори с момичетата.

Джени се намръщи.

— И ти ли нямаш майка?

Нийли поклати глава.

— Моята почина, когато бях малка. Почти не я помня.

— Аз пък нищичко не помня за моята — оплака се Джени.

— Тя починала ли е? — намеси се Саманта, която имаше чудесна майка. Алекс бе разбрала, че е така, защото поговори с нея, за да е сигурна, че учениците от „Шелби“ наистина ще прекарат нощта в училище след състезанието. С тях щеше да има учителки, разбира се. Госпожа Луис я увери, че това се организира всяка година.

Не че Алекс нямаше доверие на Нийли, но бе най-добре да провери.

— Не, доколкото знам. Заминала е преди години и ни е оставила при татко. Двамата са разведени — Джени не се притесняваше особено. — Разводите са гадна работа.

— И моите родители са разведени — обади се Алекс. — Знам колко е трудно.

— Ти при кого остана, при баща си или при майка си? — попита любопитно Джени.

— Нито при единия, нито при другия. Изпратиха ме в пансион — усмихна се тъжно Алекс. — Останах там, докато пораснах.

— Пансионите са гадна работа — уточни Нийли и погледна Джени. — Ти имаш късмет. Поне баща ти те иска.

Когато чу тези думи, Алекс усети болка и погледна сестра си. Само че сега не бе моментът да подновяват този разговор.

Джени и Саманта се върнаха в „Уисълдаун“ с тях. Алекс остави момичетата да се забавляват и се качи да си вземе душ. Спря и в импровизираната тъмна стая, за да провери снимките, а след това отиде в библиотеката, за да провери телефонния секретар. *Ханибал* я следваше по петите и зачака търпеливо пред тъмната стая, а след това тръгна след нея към библиотеката. Скочи на полицата над камината и се настани между папагалите от костен порцелан.

— Къш! — опита се да го прогони Алекс. Бе готова да се закълне, че той се подсмивва. Котаракът, естествено, не помръдна.

Проклето животно, каза си Алекс и се опита да не обръща внимание на втренчения поглед. Беше звъняла Андреа, затова младата жена се настани зад бюрото и посегна към телефона. Докато набираще, оглеждаше стаята. Беше претърсила бюрото, рафтовете с книги, дори разлисти книгите, за да е сигурна, че не е пропуснато нещо, което би ѝ обяснило какво бе накарало баща ѝ да посегне на живота си. Въпреки че за себе си бе убедена, че не се е самоубил, имаше голяма вероятност да греши. Ако е знаел, че срещу него ще бъде повдигнато обвинение в даване на подкупи, може това да го е довело до ръба. Може наистина да е бил виновен, може да не е могъл да понесе мисълта, че го чака разследване, дори затвор. След като бе решил, че самоубийството е единственият изход, защо не ѝ беше оставил бележка, или на Нийли, на Мърседис или на някого от компанията. Защо нямаше писмо, в което да обяснява какво става. Нямаше никаква бележка. Точно това ѝ се струваше невъзможно. Дали наистина бе невъзможно?

Ако бе оставил нещо, то със сигурност бе в тази стая. Тук той бе прекарал по-голямата част от времето си, преди да се застреля. Къде

можеше да бъде?

В този момент Андреа се обади и прекъсна мислите ѝ.

— Добре ли си? — попита тя.

— Разбира се — колкото и да бе невероятно, това бе самата истина. С всеки ден се чувстваше по-силна.

— Снощи видях Пол и Тара на едно парти — започна Андреа. — Той не ми се видя особено щастлив. Тя се беше лепнала за него, а той все си търсеше извинения да се откачи от нея. — Андреа се изкиска. — Не съм виждала друг мъж, който толкова често да ходи до тоалетната.

— Пол изобщо не ме интересува — отвърна Алекс. — Пет пари не давам за него. Ако искаш, вярвай, но искрено се надявам да е щастлив. Добре де, надявам се да е щастлив. Но няма да заплача, ако не е.

И двете се разсмяха.

— А сега добрите новини. Последната статия излезе днес. Кметът уволни шефа на полицията, който бе забъркал целия скандал. След още седмица, всичко ще бъде минало.

— Това е добра новина — каза Алекс и веднага си спомни за Джо. Не бе готова да си тръгне точно сега, каза си тя, когато приключи разговора с Андреа. Между тях прехвърчаха искри. Как да си замине точно сега? Та те не бяха стигнали доникъде в отношенията си.

Спомни си какво стана снощи и се усмихна мрачно. Докосването на устните му до ръката ѝ бе разпалило огън в нея. Като си представи какво бяха правили заедно в леглото, разбра, че дори сексуалните ѝ фантазии не са били толкова възпламеняващи.

Никога през живота си не бе желала повече друг мъж. Имаше чувството, че рядко двама си допаднат повече. Може би никога нямаше да изпита подобно нещо.

Освен това го харесваше и го уважаваше, а и с него се чувстваше в безопасност.

Как да се качи на самолета и да се прибере?

Алекс влезе замислена в кухнята. Ханибал подтичваше след нея. Нийли се бе настанила на един от високите столове, подпряла лакти на плота, и стискаше недоядена ябълка. Саманта бе зад нея и навиваше русата ѝ коса на спирали, които след това пръскаше с розова боя. Ханибал веднага скочи на плота, за да провери какво става. Отърка

глава в ръката на Нийли в безмълвна молба да бъде погален. Тя се подчини. Котаракът замърка доволно.

— Къде е Джени? — попита Алекс, неспособна да откъсне очи от косата на Нийли.

— Прибра се.

— Какво правите? — Алекс се опита да говори спокойно. Ако проличеше, че не одобрява, Нийли щеше да боядиса цялата си коса в розово.

— Кичури — сестра ѝ чешеше *Ханибал* зад ушите, а той бръмчеше като перка на самолет.

— Розови са — отбеляза Алекс, сякаш момичето не бе забелязало.

Нийли се ухили.

— Розовото е супер на мода. Нали ще ни закараш за състезанието?

— Добре. А това какво е?

— За баскетболния отбор. В неделя е големият мач — обясни Саманта. — Целият град ще ходи.

— Трябва и ти да дойдеш — настоя Нийли. След това добави срамежливо: — И Джо ще бъде там. Ели разправя, че винаги ходел. А Джени ще пее.

— Няма да пропусна да видя Джени в новата ѝ рокля — отвърна Алекс. Това, което не каза, бе, че не би пропуснала да се види с Джо.

Когато Алекс, Нийли и Саманта бяха готови за състезанието, вече бе тъмно. Бяха закъснели и паркингът на училището бе пълен. Закара момичетата до физкултурния салон и те слязоха със спалните чували. След това тръгна да търси място за паркиране. Вечерта бе много приятна, ясна, хладна, а лекият ветрец повдигна косата ѝ. Беше ѝ топло в бежовия кашмирен пуловер и черните панталони. Небето все още синееше и бе цялото в звезди, които блестяха като пайети. Луната изглеждаше бяла. Виковете на тълпата и музикалните изпълнения на оркестъра се чуваха ясно през стените, докато Алекс и други посетители бързаха към училището.

Неочаквано вратата на салона се отвори и ученици и възрастни изтичаха навън. След секунди Алекс бе сред хора, които тичаха към игрището в другия край на паркинга.

Алекс се притисна към бронята на колата, за да не я понесе човешкият поток.

— Алекс! Алекс! Ела! — Нийли бе с други тийнейджъри, когато я стисна за ръката. Трябваше да затича заедно с останалите. Разсмя се и хукна.

— Какво, за Бога... — извика тя, докато внимаваше да не падне. Ботушите не бяха подходящи за тичане. Но пък ги обичаше, защото краката ѝ изглеждаха по-дълги.

— Искаме да се качим заедно с отбора!

— Какво? — Алекс не разбираше какво става, докато не видя огромните каруци, пълни със сено, в самия край на паркинга, където бе паркирала. Бяха повече от десет, различни по големина и цвят, теглени от трактори. Някои вече бяха наполовина пълни, а хората продължаваха да се катерят в тях.

— Насам, насам!

Тласкана напред от напористите тийнейджъри, Алекс се насочи към първата каруца.

— Пълно е — изпъшка някой, когато стигнаха.

— Сместете се! Сместете се! — извика някой, когато децата започнаха да се катерят вътре.

— Нийли! Ела насам!

Алекс усети ръката си свободна, а някой издърпа Нийли горе. В първия момент не знаеше какво да направи. Каруцата и без това бе пълна...

— Сестра ми! Сестра ми! — Нийли протегна ръка към Алекс. Протегнаха се и други ръце. Тъй като нямаше представа с какво се захваща, тя стъпи с единия крак и се остави да я изтеглят.

Беше наистина пълно, откри тя, когато се озова вътре. Опита се да пристъпи напред сред множеството крака. Стигна до средата и се огледа къде да седне. Нийли се беместила между Саманта и някакво момче. Това не беше ли Ели? Бе станало прекалено тъмно и не се виждаше добре.

Както и да е. Място нямаше никъде.

— Тръгвам — оповести шофьорът на трактора.

Алекс се огледа отново. Беше препълнено. Нямахме нито едно местенце.

Тракторът избръмча и се лашна напред. Алекс полетя и се строполи настрани. Усети, че някой я прихвана за рамото и ханша.

Тя извика уплашено, когато падна и се отпусна върху някого.

— Леле! — беше изкарала въздуха на човека, защото дупето ѝ бе попаднало върху нечий корем.

— Много се извинявам — Алекс се опита да се надигне.

Ръката на ханша ѝ се плъзна около кръста. Стегната мъжка ръка ѝ попречи да избяга.

— Много по-тежка си, отколкото изглеждаш — изръмжа някой, когато тя се изви, за да види кой я е пленил.

Позна гласа веднага.

— Джо! — възкликна очарована тя и забрави да се съпротивлява.

Беше попаднала точно където ѝ се искаше.

ГЛАВА 34

— Чакай малко, сега ще ни наглася — топлият дъх на Джо докосна ухото ѝ. Имаше вкус на нещо с масло, дали не бяха пуканки? Той се отдръпна назад и Алекс се плъзна надолу и малко наляво. Усети, че седи между свитите колене на Джо върху сламата. Дупето ѝ бе притиснато в него, а ръцете му обгръщаха кръста ѝ, докато гърдите ѝ се облягаха на неговите. Тя също сви крака. Гърбът на някакво дете бе точно пред нея, отвсякъде я притискаха хора и тя не можеше да се протегне. Позата ѝ се стори прекалено интимна, но щом се огледа, забеляза, че няма друго място. Каруцата бе претъпкана. Нямахте да има място за нея, ако Джо не се бе погрижил.

Излязоха на улицата пред училището. На жълтата светлина на лампите от ковано желязо Алекс видя къщи и магазини съвсем в стила от времето на Гражданската война. Огледа се отново и забеляза, че има още двама възрастни в каруцата. Останалите, поне двацет и пет, бяха тийнейджъри. Май това бе целият баскетболен отбор. Не ги интересуваше, че е хладно, до един бяха в тениски с надписи „Рокетс“ на гърдите.

Забеляза Ели в другия край, притиснат между Хедър и Нийли, и се усмихна. Горкото момче.

Започна да се притеснява от позата, в която бяха двамата с Джо, защото синът му бе наблизил, а малката ѝ сестра не изпускате нищо, освен това до тях имаше и двама клюкари. Отново се огледа и се успокои. Децата разговаряха помежду си, шегуваха се, смееха се и се прекъсваха един друг. Възрастните, може би към средата на четирийсетте, също си бърбеха. Никой не им обръщаше внимание.

— Удобно ли ти е? — попита той.

Алекс кимна. Нямахте друго място на света, на което желаше да бъде. Отпусна глава на рамото му. Бузата ѝ се отри в челюстта му, когато помръдна. Кожата му ѝ се стори топла, леко бодлива.

Тъй като не бе сигурна, че той е видял кимването, тя каза:

— Да.

След това обърна лице към него, за да се увери, че я е чул над бумтенето на трактора и гласовете на тийнейджърите. Усети лек мирис на сапун. Вдъхна дълбоко и дупето ѝ се смъкна по хлъзгавата слама. Джо я прегърна по-здраво през кръста и я притисна до себе си.

Алекс трепна силно и си пое рязко дъх. Бедрата му се стегнаха около нея. Сигурно за да не се хлъзга повече.

— Не мога да ти позволя да ми се изплъзнеш — каза съвсем спокойно той до ухото ѝ.

Възможно ли бе той да не изпитва същото като нея?

Алекс забеляза, че е с любимата си пухенка. Беше разкопчана и тя бе загърната в нея, а от ръцете и краката му се излъчваше топлина. Бе с тъмносин суитчър върху бяла тениска. Не бе сигурна в цвета. Светлината се менеше на всяка крачка, наоколо бе тъмно и подробностите ѝ убягваха. Забеляза, че е с дънки и високи ботуши с връзки.

— Какво е това? Да не би да е част от състезанието? — трябваше да каже нещо, защото се чувстваше неловко. Не можеше да остане просто така и да се остави да се разтопи в ръцете му.

— Ти никога ли не си била на подобно нещо? — той се премести така, че устата му да е до ухото ѝ. Усети устните му и кожата ѝ пламна.

Алекс поклати глава.

— Не.

— Сигурно тракторите и каруците не са любимите превозни средства на възпитаниците на пансион — отвърна той. Гласът му ставаше дрезгав. — Това е обиколка в сеното, принцесо. Сега ще накладат огън. Ще подпалим образа на противниковия отбор и ще изпеем училищната песен, ще печем хотдози и гъби и ще се повеселим. А утре вечер ще поиграем баскетбол.

Мускулите на бедрата му бяха стегнати и силни. Спомни си как изглеждат, когато е без дрехи, намести се и се сви между тях. Всяко негово докосване я наелектризираше и тя усещаше как я поглъщат пламъци на желанието.

— Защо мъжете полудяват, когато се играе баскетбол? — попита привидно небрежно Алекс. — Трябва да призная, че не разбирам интереса им.

Джо се засмя. Звукът разтърси гърдите му и тя усети дъха му. Той се намести отново и пламъците отново лумнаха.

— Това е нещо като жените и пазаруването. Между другото, благодаря за Джени.

— Моля.

— Влюбена е в роклята. Показа ми я. Признавам, че е много готина — в гласа му се прокрадна шеговитата нотка, сякаш той нарочно се опитваше да разведри обстановката. Само че ръцете му си оставаха на талията ѝ и я притискаха до него. Топлината на тялото му ѝ се предаваше.

— Джени е много сладка — отвърна искрено Алекс.

— Знам. И аз мисля така.

— Много се забавлявахме. И Джени, и Саманта, и Нийли, и аз.

— Като говорим за Нийли — продължи той, — искам да ти се оплача.

— Така ли? — вече бяха в покрайнините на града и пред тях се виждаше небето, обсипано със звезди. Полята бяха притъмнели. Чуваше ясно смеха и писъците на останалите в каруцата. Приличаха на тъмни сенки, които си подвикваха и се шегуваха. Продължаваха напред и се полюшваха ту на една, ту на друга страна. Алекс се бе отпуснала в ръцете на Джо, вдъхваше миризмата на сено и се наслаждаваше на позата. Усещаше топлината му и силните мускули. — Какво е направила?

— Направила е на дъщеря ми розови кичури.

Алекс си спомни с какво се занимаваха сестра ѝ и Саманта в кухнята и за малко да се изкиска.

— Господи.

— Доколкото разбирам, те с въпросната Саманта си имат кичури, та Джен също поискала.

— Господи — усмихна се Алекс. — Ти какво направи? Изнесе ли ѝ лекция за опасността от кичури? Нареди ли ѝ да се измие?

— Видях ги чак когато бях на вратата. Беше с хора и видях и роклята, и кичурите по едно и също време. Отвориха ми очите. Сега вече съм сигурен, че розовите резки са готина работа.

— Казват се кичури, не резки — Алекс се усмихна на тъмното небе. Звездите ѝ намигаха шеговито. — Да, наистина са готини.

— Още не си чула най-лошото. Имаш ли представа какво друго е сътворила малката ти сестра?

— Какво? — попита уплашено Алекс, защото тонът му не вещаеше нищо добро.

Джо прибра косата ѝ зад ухото. След това се наведе, за да е сигурен, че никой няма да чуе. Устните му бяха топли, дъхът — влажен и тя стисна зъби.

— Казала на Джени, че ако иска да изглежда истински готина, трябва да си купи сутиен с подплънки.

Това не беше чак толкова зле. Джо очевидно нямаше представа какво друго можеше да измисли Нийли.

— Само това ли?

— Само това ли? Да не би да ти се струва малко? Знаеш ли какво поиска дъщеря ми да правим през уикенда? Искане да я заведа в търговския център на Луисвил, за да ѝ купя сутиен с подплънки — в гласа му прозвуча истински ужас.

Самата мисъл как Джо обикаля търговския център, за да намери сутиен за Джени, накара Алекс да се ухили.

— „Виктория Сикрет“ имат доста приятни неща — отбеляза тя.

— „Виктория Сикрет“ ли? За Джени? Господи... Престани да се смееш, изобщо не е смешно.

— Ти си смешен. Тя е момиче. Рано или късно ще трябва да започне да носи сутиен.

— Да, но не още отсега. При това с подплънки, за Бога. Та тя е само на единайсет и е плоска като дъска. Тя е още дете. Искане да я запазя такава колкото е възможно по-дълго.

Тя го погледна и забеляза как се е намръщил. Устните му докоснаха ухото ѝ и тя потръпна.

— Джо, момиченцата порастват.

— Ще става все по-трудно — той стана мрачен. — Нали я отглеждам сам. С момчетата ми е по-лесно. Докато едно момиче...

— Според мен ти се справяш страхотно — отвърна Алекс и покри едната му ръка със своята. — Справяш се страхотно и с тримата.

— Да, аз съм господин Майка — гласът му стана различен и тя се обърна към него.

— Джо, какво има?

Той отново ѝ се стори греховно красив. Остана загледана в него и усети как я залива удоволствие. Имаше толкова правилни черти. Челото му бе високо, носът — прав, волева брадичка. Очите му бяха обрамчени от гъсти черни мигли. Погледна я и красивата му уста се изви в усмивка.

— Нищо — притисна я отново. — Кажу какво прави днес.

Беше очевидно, че иска да смени темата. Нещо го притесняваше, но сега не бе моментът да го обсъждат, тъй като някой можеше да ги чуе.

Той решаваше.

— Освен че запознах дъщеря ти с розовите кичури и сутенените с подпльнки ли? — тя се опита да омаловажи нещата, ала не бе сигурна, че успя.

— Да, освен това — сега вече се усмихваше истински. Забеляза проблясъка на зъбите му в мрака.

— Говорих с Андреа — гърдите му се повдигаха, брадичката му леко драскаше бузата ѝ, от време на време той наместваше крака.

— Какво разправя Андреа?

— Днес е излязла последната статия. Ако реша, мога да се прибера след седмица.

Той застина на място. Ръцете му се стегнаха.

— Браво. Добра новина.

— Така ли?

— Не е ли?

В този момент усети колко учестено диша. В същото време забеляза, че той е напълно спокоен. Ако преместеше малко глава, можеше да докосне брадичката му с устни. Едва се сдържаше.

— Зависи.

— От какво?

— От теб.

Той не отговори. Алекс усещаше ръцете му, гърдите му, силните крака. В този момент се почувства щастлива, а през изминалите мъчителни седмици това бе забравено чувство. Пое дълбоко хладния ноемврийски въздух и вдигна очи към безоблачното небе, обсипано със звезди.

Какво удоволствие, да бъде в прегръдката на Джо. Това бе ключът. Тези ръце бяха прогонили мъката и болката, бяха направили

света по-хубав. Ръцете на Джо ѝ бяха върнали щастието.

Нямаше да го изпусне просто така.

— Андреа ми разказа за Пол.

— Нима? — гласът му прозвуча обещаващо любопитен.

— Изглежда бракът не му понасял.

— М? — това приличаше на ръмжене.

— Казах ѝ, че не ме интересува, не страдам за Пол.

Той не отговори, а тя се притисна в него. Когато продължи, гласът ѝ бе станал нежен като ветреца.

— Казах ѝ, че има друг.

— Сериозно? — той си пое дълбоко дъх.

Алекс усети как гърдите му се надигат и ръцете му се напрягат.

— Да — изви се към лицето му. Очите им се срещнаха. Така и не успя да разгадае изражението му. — Стига ти да пожелаеш.

— Алекс?

— Да?

— Би ли ми направила една услуга? — гласът му прозвуча безизразно.

— Какво?

— Стой мирна, престани да шаваш.

Тя остана загледана в него в очакване на отговора, отпуснала глава на рамото му, устните ѝ на сантиметри от брадичката му. Усети напрежение в краката му, а гърдите му не помръдваха.

Преди да го попита защо, тя разбра отговора. Ръцете му бяха започнали да треперят.

— Джо? — прошепна тя.

Той облиза устни и стисна зъби.

— Дай ми минута — помоли той.

Алекс се усмихна. Сигурна бе. Той бе не по-малко възбуден от нея.

— Дръжте се — провикна се шофьорът и каруцата отби от пътя през полето. Алекс се стегна, защото бе необходимо, и стисна Джо с две ръце. Той бе успял да се овладее, защото ръцете му бяха спокойни.

В далечината забеляза светлината на огъня. Той пукаше и хвърляше искри и ставаше все по-голям. Миризмата на изгоряло бе напоила въздуха.

— Може ли вече да мърдам? — попита тя с дрезгав глас.

— Само ако си готова за последствията — отвърна Джо и отри устни в ухото ѝ, този път нарочно, каза си тя. Обърна се към него и в този момент каруцата спря.

— Готова съм — усмихна се тя.

Шофьорът се обърна.

— Можете да скачате. Стигнахме.

ГЛАВА 35

Децата не чакаха покана. Изскочиха от каруцата и хукнаха към огъня, ограден от три страни от ниски хълмове, а от четвъртата бе гората. Огънят имаше формата на пирамида и бе висок колкото двуетажна къща. Озаряваше всичко наоколо в червени отблясъци.

— Беше забавно, нали? — обади се приятен женски глас в тъмното. Алекс се сети, че това е жената, която бе с тях в каруцата. Усецаше, че е седнала в скута на Джо и че той я е прегърнал през кръста. Побутна го, за да му даде знак да я пусне. Жената се опитваше да се изправи и си изтупваше дрехите, докато гледаше към Алекс и Джо. Мъжът до нея също се надигна. Той вече не бе само сенчеста фигура.

— И още как — съгласи се Алекс с надеждата никой да не заподозре веселия ѝ глас, докато се изправяше с помощта на Джо. Притесни се, когато забеляза, че непознатата я наблюдава, сякаш бе извършила прелюбодеяние.

— Алекс, познаваш ли Патси Уилън? Патси, това е Алекс Хейуд — Джо се изправи напълно невъзмутим.

— Веднага познах коя сте — призна Патси и Алекс пристъпи напред, за да ѝ подаде ръка. Жената бе по-ниска от нея и доста закръглена, с къса къдрава коса. Беше с дънки, яке и маратонки. Алекс се запита дали не намеква нещо с казаното. — Тук няма много непознати.

— Патси е майката на Тери, център-нападателят ни. Тримата с нея и Бил — Джо кимна към слабия мъж зад Патси, облечен в дънки и яке — сме в ролята на зорките очи. Запознай се с Бил Уилън.

— Добре дошла, Алекс — Бил подаде ръка.

— Тери ни разказа за красивата ти сестра. Да знаеш, че момчетата са луди по нея.

— Бил! — сръчка го Патси. — Недей да издаваш Тери. Хайде тръгвайте, че децата ще изядат всичко.

— Правилно — Бил скочи от каруцата, Патси го последва и подвикна:

— Идваш ли, Джо?

— Да — Джо мина покрай Алекс и скочи. Младата жена погледна надолу. Беше високо, а тя бе на токчета. Нямаше намерение да следва примера на Патси и да тупне на земята.

Джо се обърна и забеляза колебанието ѝ.

— Хайде — подкани я той и протегна ръце. Алекс го погледна, наслади се на красивото му лице и се стегна, за да не се отпусне в ръцете му пред погледите на семейство Уилън. Как само ѝ се искаше двамата да изчезнат. Те не помръднаха от местата си, затова тя положи длани на раменете на Джо.

Той я прихвана през кръста и тя усети пръстите му през финия кашмир. Повдигна я и я сложи до себе си. Очите им се срещнаха. Само след секунда и двамата отдръпнаха ръце.

— Кой ще спечели утре? — попита Бил Уилън. Беше очевидно, че семейството очаква да продължат да разговарят, докато стигнат край огъня. Джо потегли с тях, а Алекс вървеше малко отстрани. След няколко крачки усети, че стиска Джо за ръката.

— Направо ще ги разбием — заяви убедено Джо.

Алекс изви очи. Мъжете не знаеха да говорят за друго, освен за баскетбол, когато са заедно. Дори Джо ставаше отегчителен.

Разговорът продължи да се върти около играта. Патси също бе добре запозната, забеляза Алекс, докато се опитваше да не падне. Стана ѝ приятно, че Джо я стиска здраво.

Зад тях пристигнаха още каруци. Алекс чу ръмженето на тракторите и скърцането на дървените каруци, веселите гласове и смеха. Хубавото бе, че новодошлите ги разделиха от семейство Уилън, преди да стигнат. Лошото бе, че нямаше как да се дръпнат от тълпата.

— Да чуя Р!

— Р!

— Да чуя О!

— О!

— Да чуя К!

— К!

Виковете бяха оглушителни. Вместо да се отправят към огъня, Джо заобиколи множеството. Насред полето бяха поставени маси. До

една бяха застлани с хартиени покривки и по тях имаше и хотдог, който щяха да опекаат на огъня, и безалкохолни напитки, и домашни сладки. Зад масите се бяха подредили жени и неколцина мъже. От едната страна бяха паркирани автомобили, което издаваше как уредниците са пристигнали по-бързо.

— Гладна ли си? — попита Джо.

Алекс се сети, че не бе хапвала цял ден, но сега не искаше храна.

— Не — отвърна тя.

— И аз.

Продължиха да вървят. Алекс се спъна в туфа трева поне за десети път. Джо я прихвана, за да не падне.

— Принцесо, ти нямаш ли маратонки?

Знаеше, че ще започне да се заяжда заради високите токчета, затова отвърна мило:

— Имам, разбира се. Обувам ги винаги, когато играя тенис.

— Нямаше да е зле и сега да ги обуеш.

— Ако знаех, че ще обикаляме полята, щях да ги обуя. Като си помисля, май кубинките щяха да са по-подходящи.

Той се разсмя и забави крачка.

— Прекалено бързо ли вървя? Извинявай. Опитвам се да се махна, преди целият град да ни забележи и да започне да ни обсъжда.

И Алекс искаше същото, така че бе готова да върви колкото е възможно по-бързо, без да се съобразява с високите токчета.

— В такъв случай ще побързам. Давай.

— Тази вечер ще връчват на Ели награда, затова искам да остана да гледам. А Джени ще пее. След това...

— Какво след това? — попита тя, когато той замълча.

— След това можем да правим каквото поискаме — бяха стигнали до място близо до гората, където сенките на високите дървета се смесваха с тъмнината и бе сравнително закътано. Отблясъци от огъня стигаха и тук, а наоколо не се мяркаха други. Бяха в самия край на навалицата и нямаше да ги бутат от всички страни.

— И какво е това? — попита Алекс и го погледна.

— Не знам. Можем да отидем да си вземем хотдог — той се ухили и вдигна ръката ѝ към устата си, а тя усети как се разтапя, след това се напрегна, защото забеляза мъж с мегафон да крещи нещо, което тя така и не успя да разбере.

Мястото, където той я бе целунал, гореше. Тя потръпна. Джо я погледна.

— Студено ли ти е? — попита той, докато оглеждаше елегантния пуловер и сако. По изражението му ставаше ясно, че не е избрала най-подходящите дрехи.

Не ѝ беше студено. Въпреки че нощта ставаше хладна, тя гореше отвътре.

Нямаше намерение да му го каже. Все още не бе дошло време.

— Малко — излъга тя.

— Ела — разсеян от шумотевицата около огъня, където хората хвърляха парцалени кукли, той свали якето и я наметна.

Синята пухенка я обгърна и Алекс не знаеше дали да плаче, или да се смее. Беше в елегантни дрехи на „Джил Сандър“, обувки на „Маноло Бланик“, токовете им бяха потънали в тревата наред пасището за крави, свита в най-грозното яке, което бе виждала през живота си, и наблюдаваше абсурден ритуал, който никак не я интересуваше.

Тъжното бе, че искрено се радваше, че е тук.

Беше до мъжа, за когото копнееше.

Стисна якето на Джо и придърпа двата края, за да не падне. То бе все още затоплено от тялото му и пазеше неговия мирис. Алекс вдъхна и се усмихна на собствената си глупост.

— Давай, Ели! — извика сексимволът до нея, свил шепа около устата си. Алекс забеляза, че Ели е застанал пред ликуващата тълпа, и приема нещо, което приличаше на... пушен бут. Нещо не се връзваше, но тя не успяваше да чуе нито дума от онова, което казваше водещият (или както се наричаше мъжът с мегафона). Запляска с ръце, когато Ели вдигна пушения бут (не бе възможно това да е пушен бут!) над главата си като трофей, след това се намръщи, защото Джо изсвири пронизително до ухото ѝ.

Когато ушите ѝ спряха да пицят, тя го сръчка с лакът.

— Кажи ми нещо — започна, когато той я погледна. — Те не дадоха ли на Ели пушен бут?

— Не си внимавала.

— Дадоха ли му или не?

— Дадоха му. Това е ежегодната награда за постижения на баскетболното игрище. Затова получава най-големия пушен бут,

разбираш ли? Той умее да дриблира зад гърба си.

— Ясно — отвърна Алекс. — Сигурно си много горд с него.

Джо се ухили.

Мажоретките излязоха напред, тълпата зарева и някой докосна Алекс по рамото. Тя се обърна изненадана.

— Не ми казвай, че си почитателка на „Рокетс“ — оказа се зъболекарят, с когото се бе запознала по време на незабравимата мисия по уволнението на Джо. Водеше след себе си слаба трийсетинагодишна брюнетка. Жената се усмихна на Алекс. Алекс също ѝ се усмихна.

— Напротив — отвърна унило Алекс.

— Бен, тази година ще са страхотни, нали? — Джо вече бе забелязал новодошлите.

— Непобедими.

— Алекс, нали помниш Бен? Това е съпругата му, Трейси. Техният Стиви е резерва.

Все ми е тая, каза си Алекс, но се усмихна, сякаш бе напълно наясно за какво говори Джо. Ако не бе замаяна от желание, сигурно щеше да се изкуши да го прасне с нещо по главата. Не беше дошла напред полето, за да слуша празни приказки за баскетбол.

— Това е госпожица Хейуд, Трейси — обърна се Бен към съпругата си. Трейси огледа внимателно Алекс, без да пропусне якето на Джо, което Алекс стискаше отчаяно.

— Сетих се — отвърна тя.

Нещо в тона ѝ накара Алекс да се запита отново какво ли се говори в градчето. Май беше по-добре да не разбира.

— Алекс — представи се тя, отпусна якето на Джо и протегна ръка.

— Трейси — двете си стиснаха ръцете и Бен и Трейси се обърнаха да гледат какво става около тях. Трийсетина момиченца се бяха наредили пред огъня и Алекс забеляза, че Джени се кани да пее.

В тъмното бе трудно да различи момиченцата. Трябваше много да се постарее, за да открие Джени. Тя бе в средната редица, в левия край. Огнените отблясъци играеха по лицето ѝ и кичурите не се различаваха. Виждаше се само роклята.

— Видя ли сега защо не се притеснявах? — прошепна Джо до ухото ѝ, след това запляска шумно, когато момичетата запяха

„Красивата Америка“ и преминаха на „Старият ми дом в Кентъки“.

Когато приключиха, момиченцата се пръснаха. Всички запляскаха отново и ги похвалиха колко хубаво пеели.

— Татко, може ли да ми дадеш пет кинта? — Джош пристигна с група приятели. Алекс не го бе виждала досега, сигурно е бил в друга каруца. Тази вечер беше с дебела златна верижка на врата и ски шапка, нахлупена до веждите. Алекс се усмихна, щом забеляза как Джо оглежда пънкарския вид на сина си. Очевидно не го притесняваше. Извади някакви пари, момчето ги грабна и хукна.

— Алекс, гладна ли си? Извинявайте, ще отидем да хапнем.

Преди Алекс да успее да каже и дума, Джо я стисна за лакътя и я поведе към масите.

— Доскоро.

— Чао!

Алекс побърза да се отдалечи.

— Това тук е като Централна гара — измърмори Джо, заобиколи дърветата и я погледна.

— Гладна ли си?

— Не бих казала.

— Добре — отвърна той и я сграбчи за ръката, за да я поведе към гората.

ГЛАВА 36

Допреди четирийсет минути, днес бе най-противният ден в живота му, каза си Джо. Трябваше му малко време, за да осъзнае какво му бе казал Томи. Когато най-сетне прие новината, го изпълни вледеняващ ужас. Наложих му се да спре и да си купи нещо успокоително от аптеката, преди да отиде на срещата с банкерите. Бяха открили чантата и обувките на Лора; на чантата имаше леке, вероятно от кръв; имаше и втори плик с човешки останки. Дали това не бе всичко, останало от Лора? Лицето ѝ, младото ѝ красиво засмяно лице, както си я спомняше от първата им среща, не спираше да се появява пред очите му. Господи, колко много я обичаше като момче и докато беше млад. Всички го предупреждаваха да не се жени за нея. И приятелите, и баща му, и майка му, дори Каръл. Наричаха я купонджийка и се оказаха прави. Само че той бе убеден, че между тях с Лора съществува специална връзка и не ги послуша. Ожениха се и след това трябваше да преглъща онова, което си бе надробил. Когато най-сетне подаде молба за развод, вече я мразеше. По-късно омразата се стопи, отиде си също като любовта. И ето че сега, дълго след като чувствата ги нямаше, от мисълта, че Лора е била натъпкана в чувал за боклук, му прилоша.

Ако тялото на Лора бе в онзи чувал — а това просто бе невъзможно, защото подобни неща не се случваха тук — значи бе извършено убийство. Някой бе убил Лора преди много години. И това да се е случило в техния окръг? Невъзможно.

Той със сигурност не я беше убил, въпреки че Роб го предупреди, че като съпруг на жертвата ще бъде първият заподозрян, защото се знаеше какви са били отношенията му с Лора. Всички в окръга знаеха. Не очакваше да го обвинят в убийството ѝ. Просто не можеше да се случи.

Ако бе станало убийство и той не го бе извършил, тогава кой?

Не можеше да повярва, че е някой от съседите или приятелите.

А Лора бе дива, не подбираше нито мъжете, нито наркотиците. Може да се е забъркала в нещо, в някоя сделка с наркотици...

Господи, искрено се надяваше да не е така. Това щеше да е прекалено. Щеше да даде храна на клюкарите, когато всичко излезеше наяве.

Независимо от всичко, Лора си оставаше майка на децата му.

Господи, ако това бе истина, ако останките на Лора бяха в онзи чувал — а той се молеше на Господ да не е тя — тогава трябваше да каже на децата.

Я чакай, спря се той, когато си представи ужасния момент, просто изчакай. В момента единственото сигурно беше, че са открити стар чифт обувки и чантата на Лора с петна, подхвърлени в полето заедно с втори чувал, в който са открили кости и коса. Томи дори не бе сигурен, че са човешки останки, така че не можеше да се твърди, че са на Лора.

Не биваше да избързва. Когато се разбереше със сигурност, тогава щеше наистина да стане зле. Тогава щеше да се наложи да каже на децата.

Засега най-доброто, единственото, което можеше да направи, бе да мисли и да чака.

Около час и половина след срещата му с Томи се изправи пред зала, пълна с банкери и други инвеститори от Луисвил. Те изслушаха любезно плана му за откупуване на част от конете на „Уисълдаун“ и създаването на негова конюшня. Бяха прегледали щателно бизнес плана му. След това бяха обобщили нещата.

Планът бил добър, изпълним, били готови да го финансират, стига той да поеме част от риска. Това означаваше, че ще разчита изцяло на упорития си труд, на опита си и на онова, с което разполага в момента, стига да вложи четвърт милион долара в брой.

Това бе все едно да кажеш на някоя Пепеляшка, че може веднага да се омъжи за прекрасния принц, стига да си навре крака номер трийсет и девет в обувка трийсет и шести размер.

Четвърт милион в брой. Това бе напълно невъзможно. Дори да продадеше всичко, което притежаваше — не че нямаше да изплаща ипотека — пак нямаше да успее да събере толкова пари.

След това трябваше да открие начин да осигури децата, докато стъпят на крака.

Върна се навреме, за да обиколи конете, да вземе душ, да се преоблече и заедно с Джош да тръгнат за вечеринката.

Когато се качи в каруцата заедно с отбора, имаше чувството, че никога не е имал по-лош ден в живота.

Тогава Алекс се качи и буквално му падна в скута.

Това бе единственият лъч светлина през целия ден.

Да я държи в прегръдките си, бе единственото лекарство, което му трябваше. Когато пристигнаха на полето, той бе забравил за ударите, които бе понесъл през деня, а дори да не ги бе забравил напълно, бе успял да ги изтласка от съзнанието си поне за известно време.

Сега, докато навлизаха в гората, Алекс бе единственото, за което мислеше.

Държеше се като влюбен ученик, каза си Джо и се ухили, докато водеше младата жена в тъмното по пътеката. Когато бе в гимназията, идваше с момичета в гората след вечеринките. Случаите бяха много и момичетата бяха много. Знаеше всички подходящи места.

Не бе единственият. Наоколо мърдаха сенки, чуваше се шумолене. Децата също се бяха отправили към гората. Това бяха те, тийнейджърите.

Единственият проблем беше, че бе на трийсет и кусур години. А разходка в гората и безобидно натискане съвсем не бе това, което му се искаше.

— Ей ти, къде се отнесе? — Алекс му се стори развеселена и задъхана. Гласът ѝ бе станал дрезгав и той едва го долови над шумотевницата, която вдигаха веселящите около огъня, и шумоленето на гората.

Възбуди се в мига, в който тя заговори.

— Не знам за теб — отвърна той през рамо, — но ми се иска да се скрием някъде, преди да се натъкнем на други.

Джо забави крачка, спомнил си, че тя е на високи токове, които може и да бяха напълно неподходящи за вечеринка на открито, но пък бяха невероятно сексапилни, защото благодарение на тях слабите ѝ крака изглеждаха безкрайно дълги, а мекият кашмирен пуловер не му позволи да откъсне ръце от нея. През всичкото време, докато бяха в каруцата, се молеше да не се поддаде на изкушението. Докато тя се притискаше в него, Джо бе имал чувството, че е в рая и в ада

едновременно. Ръцете му се бяха разтреперили като на шестнайсетгодишен ученик.

Освен това разбра, че да се опитва да се спаси от Алекс е загуба на време. Вече бе нагазил в много дълбоки води.

Пътеката бе толкова тясна, че не можеха да вървят един до друг, затова тя бе останала зад него и стискаше ръката му. Дланта ѝ бе фина, с дълги пръсти, хладна и с мека кожа. Потръпна, когато си спомни допира на тези длани по голата си кожа.

— На разходка ли отиваме? — шеговитият ѝ глас го накара да забърза.

— Аха.

— Ясно. Често ли се разхождаш из гората, когато е тъмно като в рог?

— Не много често — за последен път бе водил момиче тук, когато бе на осемнайсет. След това започна да се люби на по-усамотени места, където бе по-удобно и закътано.

— Виждам, че знаеш къде отиваш. Не ми се иска да се загубим или да паднем от някоя скала — стори му се притеснена и той се усмихна тайно. Да паднат от някоя скала, не влизаше в плановете му.

— Знам къде отиваме.

— Джо, стори ми се, че видях някой там отстрани — гласът ѝ се превърна в уплашен шепот.

— М?

— Честна дума — отвърна шепнешком тя.

— Сигурно са деца.

— Какво ще правят деца в гората? Веселбата е около огъня... а-ха.

Това „а-ха“ го накара да се усмихне отново.

— Точно така, а-ха.

Той откри закътаната поляна, обградена от гъсто избуял къпинак; от едната ѝ страна имаше маса за пикник и две пейки, край които се виждаше статуя на куче. Огледа се бързо, за да се увери, че двамата с Алекс са сами.

Така беше по-добре. Нямахше да му е приятно да се натъкне на хлапета, които се натискаха.

— Джо...

Преди да успее да каже и дума, той я завъртя към себе си, подпря я на едно дърво и я стисна над лактите. Пухенката не му липсваше. Докато пътуваха, така се бе сгорещил, че копнееше някой да изсипе кофа лед върху него. В момента се чувстваше по същия начин.

Тя вдигна очи към него. Луната бе достатъчно ясна и му позволи да види овала на лицето ѝ. Фини черти, големи сини очи, най-пълните, най-желани устни, които някога бе имал удоволствието да види. Плъзна длан под косата ѝ и я задържа на врата ѝ. Палецът му погали копринената буза.

Тя потръпна.

— Помниш ли за какво си говорехме, преди да слезем от каруцата? — гласът му звучеше дрезгав, но той имаше нужда да заговори.

— За Пол ли? — тя бе все още задъхана.

— Че има някой в живота ти — напомни той. — Мила, включи ме сред доброволците.

След тези думи я целуна. Устните ѝ трепереха и се разтвориха, а ръцете ѝ обвиха врата му. Пухенката падна на земята.

Устните ѝ бяха, каквито ги помнеше: топли, мокри и невероятно сладки. Господи, денонощно си представяше тези устни!

Не можеше да забрави вкуса ѝ нито за миг.

ГЛАВА 37

Алекс трепереше, когато той я прегърна. Ласките му изкараха въздуха от дробовете ѝ. Тялото му бе едро, топло, мускулесто и тя се наслади на усещането, когато се притисна към гърдите му. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и спря на дупето, за да я притисне към издутината между краката му.

Тя простена и се намести по-близо, без да крие желанието си. Искаше да го усети гол до себе си, вътре в себе си и не искаше да чака повече.

Стегнатите му ръце се разтрепериха.

Той вдигна глава, откъсна устни от нейните и си пое дълбоко дъх.

— Виждаш ли какво ми причиняваш? Ръцете ми не са треперили така, откакто бях дете — гласът му бе тих и невероятно сексапилен.

— Приятно ми е, когато ръцете ти треперят.

— Нима?

— О, да.

Тя се изправи нетърпеливо на пръсти и притисна устни към топлата бодлива кожа на брадата. Той си пое рязко дъх, стисна дупето ѝ и я повдигна.

— Джо...

— Шшш.

Устните му откриха нейните, ръцете му се спуснаха по бедрата и ги повдигнаха, за да обвият кръста му.

— Спомняш ли си кухнята, когато седеше на плота и обви кръста ми с крака? — попита той.

— Ммм — притисната в него, тя целуваше врата му.

— Имах чувството, че ще умра, когато си тръгнах.

— Сам си си виновен.

Устните му отново откриха нейните и той я отпусна на масата за пикник, положи я на твърдата дървена повърхност. Краката ѝ бяха на кръста му, бе обвила врата му с ръце. Усещаше пролуките на масата

през дрехите. Той се бе навел над нея, а издутината отпред на панталоните му я притискаше. Разгорялата се страст я накара да забие нокти във врата му, устните му търсеха жадно нейните в жарки целувки, които се спуснаха по врата.

— Какво ще кажеш да пробваме както в кухнята? — прошепна той до ухото ѝ.

— Господи, Джо — тя се изви безпомощно към него, когато устните му откриха гърдата ѝ. Стисна раменете му, а той вдигна пуловера и сутиена, за да не му пречат, и пое в уста твърдото зърно. Ухапа я леко. Тя изпъшка от удоволствие и болка. Ръката му се спусна, за да открие копчетата на панталоните ѝ...

— Дай и на мен.

Гласът сигурно нямаше да направи впечатление на Алекс, ако не бе толкова познат и не бе прозвучал толкова отблизо. Джо също го чу, защото вдигна рязко глава.

— Не предполагам, че пушиш трева — вторият глас бе по-игрив и също безкрайно познат.

— Ти май ме бъркаш с някого — отново първият глас.

В отговор прозвуча момичешки кикот.

— Какво, по дяволите... — измърмори Джо, надигна се и дръпна дрехите ѝ. Тя бе леко замаяна, но успя бързо да се съвземе и се смъкна от масата. Беше в приличен вид, застанала примерно до Джо, когато Ели излезе от къпинака. Водеше за ръка Нийли. Ели дърпаше от цигара с трева, когато се показа. Червеният проблясък се усили, когато смукна. Сладникавият мирис на марихуана се разнесе из въздуха.

— Какво, по дяволите... — този път гласът на Джо прозвуча посилен, докато гледаше потресен сина си. Ели се закова на място, все още стиснал цигарата. Изпусна я, без дори да съзнава.

— Мамка му! — възкликна Нийли и също изпусна нещо. Някаква кутийка се претърколи настрана. Сладкият мирис на цигарата се смеси с миризмата на бира.

— Татко — успя да изграчи Ели. Сигурно бе погледнал към цигарата и бе видял, че тлее, защото я настъпи и отдръпна ръка от Нийли.

В първия момент се възцари неловко мълчание, докато двамата се гледаха.

— Какво правиш? — изръмжа Джо, към сина си, сякаш не можеше да повярва какво е видял. — Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

— Татко... — в гласа на Ели прозвуча страх.

— Това е мое — обади се дръзко Нийли. — Ели само си дръпна. И бирата е моя.

— Не се съмнявам — срязва я Джо без дори да я погледне. Вниманието му бе насочено към Ели.

— Нийли! — изпъшка Алекс.

— Татко — гласът прозвуча отдалече. Беше Джош.

— Дай ми това — Джо протегна ръка към тийнейджърите. — Веднага.

— Татко! — гласът на Джош долетя от по-близо. Звучеше уплашен и настойчив.

— Татко, много съжалявам — обади се Ели.

— Дайте ми всичко — изръмжа Джо.

— Татко! — изкрещя Джош.

— Ето — Нийли извади някакво пликче от чантата си и го плесна върху дланта на Джо. В тъмното Алекс не бе сигурна какво е. — Вече ти казах, че е мое. Не е на Ели.

— О, Нийли! — изстена Алекс. В този момент не знаеше какво друго да каже.

— Марш, и двамата. Връщайте се при огъня. По дяволите, Ели, никога не бих повярвал... казах марш напред! Джош едва ли ще тръгне да ме търси, ако не беше важно.

Джо натъпка пакетчето в джоба си, стисна Алекс за ръката и двамата тръгнаха след смълчаните Ели и Нийли. В последната минута Алекс си спомни за пухенката на Джо. Беше паднала на земята при бряста. Грабна я, стисна я с една ръка и продължи по пътеката.

— Джош! — провикна се той, след като чу поредния крясък на сина си. — Ето ме.

— Татко!

— Чакай, идваме към теб.

Джош чакаше в началото на пътеката. Погледна Нийли и Ели бегло и побърза да насочи очи към баща си.

— Какво има? — прозвуча остро гласът на Джо. Беше очевидно, че се е случило нещо лошо.

— Дядо... дядо е мъртво пиян и се опитва да седне зад волана, шерифът иска да го спре и...

— По дяволите — прекъсна го грубо Джо. — Къде е?

— При паркираните коли.

— Хайде. Ели, ти ела с мен.

— Ти също — обърна се Алекс към Нийли.

Джош хукна напред и те претичаха през полето към автомобилите, спрени отстрани на масите. Джо бе толкова бърз, че Алекс не успяваше да го настигне. Ели, пребледнял като платно, а Нийли — нацупена, не изоставаха. Джо дори не забеляза, че все още я стиска за ръката. Май при тези обстоятелства никой нямаше да забележи.

Бяха се събрали десетина човека около черния пикап на Кари.

Джо я пусна, разбута тълпата и мина напред. Останалите го изчакаха настрани. Алекс погледна какво става.

Облечен в зелени панталони и черно кожено яке, Кари се бе проснал по корем на тревата, риташе и псуваше. Ръцете му бяха извити на гърба, стегнати в белезници, а якият шериф го бе възседнал, за да го укроти.

Джо целият се тресеше от напрежение, когато приближи към тях.

— Какво по дяволите, става тук? — попита той. Кари зарита по силно и отново закреця. На шерифа очевидно му бе трудно да го удържа. — По дяволите, Томи, слез от него!

— Мама му стара, удари ме! — без да се надига, шерифът вдигна поглед към Джо. На едната му буза се виждаше червена следа, а от малка рана течеше кръв към ъгълчето на устата му. — Пиян е като казак, а иска да се качи на колата и да се прибере. Взех му ключовете. — Шерифът подаде връзка ключове. Джо ги дръпна и ги натъпка в джоба на дънките, където бе пъхнал и пликчето.

— По дяволите, Томи, слез от него. Аз ще се погрижа.

— Би трябвало да го арестувам.

— Да, знам. Хайде, слез от него. Знаеш, че утре сутринта ще съжалява.

— Кажи му, че ако ме удари отново, ще го арестувам независимо че ти е баща — шерифът се надигна от проснатия пияница.

Кари веднага се изви на една страна и се изправи на колене.

— Не можеш да ми казваш дали да карам или не, скапаняко! Познавам те още откакто беше в пелени...

Джо се наведе, стисна баща си за моторджийското яке и го изтегли на крака. Когато видя намръщения Джо, Кари се стресна, но след това събра смелост и продължи да говори за шерифа по начин, който накара Алекс да се изчерви.

— По дяволите, Джо... — започна шерифът.

— Млъквай, татко — сопна се Джо и разтърси баща си. — Просто млъкни. Томи, свали му белезниците.

— Ама, Джо...

— Моля те. Аз ще го прибера.

— Би трябвало да го тикна в затвора — въпреки това той свали белезниците и отскочи назад.

Умна постъпка. Кари веднага замахна. Джо го сграбчи, стисна го през гърдите и го повлече към автомобила.

— По дяволите, не си ми никакъв син! Пусни ме, ти...

— Джо, не можеш да караш, докато той е в това състояние — шерифът недоволно се качи в патрулната кола, за да ги последва. Ели, Джош, Алекс и Нийли също тръгнаха. Ели бе пребледнял и много нещастен. Алекс погледна вбесена нацупената Нийли.

Кари не спираше да нарежда.

— Смей само да се качиш в колата ми, мазно шерифче, и ще ти избия кривите зъби, ще...

— Татко, аз ще карам — предложи Ели тихо.

Джо продължаваше да се бори с баща си, когато се извърна към сина си и поклати глава.

— Не искам да караш, Ели. Качи се в пикапа и се прибери.

— Татко, не мога...

— Как така не можеш? — Джо не криеше, че е вбесен. — Да си вкъщи, когато се прибера.

— Пикапът ми е в училище, а каруците ще тръгнат чак към три. Татко, ако пропусна преспиването в училище, треньорът ще пита какво е станало и ще ме изхвърли от отбора, когато разбере.

В гласа на Ели прозвуча страх.

— Пусни ме, Джоуи, мътните те взели! — Кари риташе автомобила в напразен опит да се отскубне от Джо.

— По дяволите, Ели... — обърна се Джо към сина си. — Добре. Ще се оправям с теб утре. Остани тази вечер и се прибери рано утре сутринта. На твое място не бих си правил планове за известно време.

— Татко, съжалявам — личеше, че Ели наистина съжалява. Джош бе застанал близо до брат си и се опитваше да разбере какво е станало.

— Ще говорим утре.

— Нека аз да карам, Джо — предложи Алекс, когато Джо отвори вратата и натъпка баща си на седалката до шофьора. Беше очевидно, че ще му трябва помощ, за да отведе Кари вкъщи, а шерифът, който ги наблюдаваше от колата си, не бе най-подходящият човек.

Джо срещна погледа ѝ.

— Добре. Благодаря — извади ключовете от джоба си и ѝ ги подаде. След това се обърна към Ели. — Не ме ли чу? Утре.

Ели кимна нещастно. Алекс спря при Нийли.

— И аз ще се разправам с теб утре — изсъска тя и за пръв път говореше сериозно и строго. — Ако има още някаква неприятност тази вечер или не се разберем утре, заминаваш незабавно в пансион. Кълна се, че ще го направя.

ГЛАВА 38

Хищника си подсвиркваше, докато работеше. Денят не бе лош. Снощи имаше просветление. Вместо да прекара десетте обичайни минути в стаята на Александра, той измисли как да я наблюдава непрекъснато, без да рискува.

Беше в „Уисълдаун“, в спалнята ѝ, и монтираше миниатюрни видеокамери на тавана над леглото и в банята. Когато приключеше, щеше да си има собствен телевизионен канал. Канал „Александра“, целодневен канал.

Двете със сестра ѝ бяха на вечеринка, която нямаше да свърши преди два след полунощ. Знаеше, защото беше там и ги видя. Целият град беше там, както обикновено, включително съседът Джо и семейството му.

Така че да се мотае из къщата в десет не представляваше никакъв риск.

Нямаше никой, освен противната котка.

А котката го наблюдаваше. Одеве, докато работеше, усети, че зад него има някой. Усещането бе толкова стряскащо, че той се завъртя рязко и бързо.

Тогаво забеляза тлъстия оранжев котарак, който го гледаше от вратата с ококорени немигащи очи и следеше всяко негово движение.

Мразеше котките. Беше виждал тази твар и преди. Вечно се появяваше незнайно откъде, следеше го и колкото и да се опитваше, така и не успя да я хване.

Опита и този път и се хвърли като обезумял от леглото на Александра, но така и не я хвана.

Някой ден, обеща си той, щеше да превърне на въглен противното създание.

Междувременно щеше да се забавлява, като наблюдава Александра. „Всяко твое движение, всеки твой дъх...“ Точно тази песен си бе подсвирквал, докато пробиваше последната дупка, широко ухилен.

Той наистина бе забавен и изобретателен човек.

Когато приключи, остана за момент и огледа произведението си със задоволство. Дупката не бе по-голяма от главичка на карфица и се намираше точно над леглото. Другата в банята бе абсолютно същата.

Александра нямаше да ги види, нямаше да заподозре, че той я наблюдава как се преоблича, как се къпе, как спи...

Беше толкова възбуждащо, че реши да намине при Касандра, преди да си тръгне.

Работата бе там, че не желаше нея тази вечер. Съсхреното й тяло не откликваше на неговото, докато Александра бе сочна...

Какво пък, каза си философски той. Усмихна се и си затананика „Човекът, когото обичаш“.

ГЛАВА 39

— Съжалявам, Ели — прошепна искрено Нийли. Бяха в пикапа на Ели и пътуваха по шосе 60 към „Уисълдаун“. Бяха минали около петнайсет минути, след като бащата на Ели, дядо му и Алекс отведоха пияния старец. Ако двамата с Ели побързаха, щяха да стигнат до стаята ѝ, за да извадят запасите, преди някой друг да ги открие. Сигурно щяха да претърсят, точно както ставаше в пансиона. Всеки път, когато те хванеха с наркотик или алкохол, претърсваха стаите, за да открият запасите. В стаята си в „Уисълдаун“ бе скътала трева и какво ли още не — главно спийд, за да не дебелее, а също разни хапченца, които ѝ помагаша да разпуска на купони. Ако Алекс ги намереше, щеше да стане лошо. Освен това щеше да я изпрати на някое място, където сигурно имаше военен режим, и щеше да остане там цял живот. Ако готиният татко на Ели ги откриеше, сигурно щеше да припне при ченгетата. Затова трябваше да направи необходимото, за да се спаси.

Не беше кой знае какво. Щеше да отскочи до къщата, да се качи в стаята, да грабне наркотиците и да се махне. Нямахше да ѝ отнеме повече от пет минути, обеща тя на Ели, докато го молеше да отиде с нея и обясняваше колко е рисковано, ако не го направят.

Проблемът бе, както правилно изтъкна той, че пикапът бе в училищния двор, а нямаше как да стигнат от огъня до града. Този въпрос се уреди лесно. Нийли забеляза Синда Хокинс, с която седяха заедно в часовете по английска литература, да се качва при по-голямо момче, дошло специално, за да я вземе. Синда веднага се съгласи да ги откарат до училището. Сигурно реши, че и те като нея се опитват да се спасят от нощното приключение.

Ели мълча през повечето път до училището и Нийли реши, че се притеснява заради баща си. Чувстваше се виновна. Ели нямаше да пуши трева, ако тя не я бе донесла. От време на време палеше по цигара, но не пиеше. Сега вече разбираше защо, след като видя в какво състояние се бе докарал дядо му.

Алкохолизмът бе нещо като семейна слабост. И в нейното семейство го имаше, въпреки че никой не говореше по този въпрос. Преди години и баща ѝ е бил пияница като дядото на Ели. Не си спомняше този период, но бе чувала достатъчно от слугите и от кого ли не друг.

Може би затова обичаше бира толкова много, каза си тя. Може би и тя щеше да стане алкохоличка. Докато баща ѝ беше жив, тя се надяваше искрено да стане като него. Поне щеше да му се наложи да ѝ обърне внимание, защото щеше да е нежеланата дъщеря, на която бе предал собствената си болест.

Може би дори тогава нямаше да му пука.

— Идеята ти не е много добра, Нийли — опита се да протестира Ели. — Баща ми и без това е побеснял. Ако ни хване да се мотаем около „Уисълдаун“, когато се предполага, че съм край огъня... Господи. Не ми се иска да мисля.

— Няма да ни хване — обеща Нийли. — Ще загасиш фаровете, а аз наистина ще оправя всичко за нула време. Ели, ако не взема дрогата от стаята, Алекс ще претърси или пък баща ти ще претърси и ще я открият. Тогава вече ще ме скапят. Ще викнат полицията и могат дори да ме изпратят в затвора.

— Прекалено млада си, за да те тикнат в затвора — отвърна кисело Ели. — Може да те пратят в изправителен дом.

— Да не би да е по-добре.

— Ами ако са в къщата? — попита притеснен Ели. — Господи, не искам да се сблъскам с баща ми. Той няма да го преглътне.

— Ако са в къщата, няма да влезем. Нали трябва да откарат дядо ти у тях и ще останат, докато заспи. Това ще им отнеме известно време. Няма да са в „Уисълдаун“, така че имаме малко време.

— По дяволите, Нийли, не мога да повярвам, че го правя — Ели бе толкова нещастен, че Нийли го погледна любопитно.

— Баща ти ще те набие ли, какво ще направи? — от начина, по който изглеждаше Джо, това бе напълно реална възможност. Тъй като тя не бе близка с родителите си, нямаше представа какво би направил един баща. По изражението на Джо ставаше ясно, че няма да е нещо приятно.

Ели я погледна сърдито.

— Не, той не ме бие. Ще ме накаже, ще ми вземе ключовете от пикапа и ще ме спуска от работа. Освен това ще каже, че съм го разочаровал. А то си е така. Досега само Джош го тревожеше, никога аз. Той ми имаше доверие.

Ели каза последните думи много тъжно.

— Съжалявам — отвърна Нийли и се приближи още до него, което бе доста трудно, тъй като бе на съседната седалка. — Кой да предположи, че ще попаднем на баща ти в гората.

— Да — съгласи се тъжно Ели.

— Сигурно е чукал сестра ми.

— Да.

— Господи, Ели, ето го завоя... ти го изпусна! — тя погледна през рамо как той подминава разклонението.

— Да не би да мислиш, че ще мина по пътя? — попита грубо Ели. — Ами ако тръгнат след нас? Ще мина през полето. Дръж се.

Пикапът намали и след секунди спря, а Ели угаси фаровете. След това заподскачаха по бабуните.

— Ти виждаш ли нещо? — изсъска Нийли и се хвана за таблото с две ръце.

— Виждам „Уисълдаун“. Не се притеснявай, знам какво правя.

Нийли също виждаше „Уисълдаун“ на хълма. Лампите светеха. С Алекс предпочитаха да е светло, когато се прибират. Алеята бе пуста. Надолу по хълма, къщата на семейство Уелч също бе тъмна.

— Сигурно са у дядо — предположи Ели с въздишка на облекчение.

— Нали ти казах.

Пикапът спря пред задната врата на „Уисълдаун“. Нийли бръкна в чантата за ключовете.

— Ще те чакам тук — каза Ели. — Взимай проклетата дрога и да се махаме. Бързо.

Нийли изскочи и хукна към вратата.

ГЛАВА 40

Хищника беше в приземието на „Уисълдаун“ и отиваше да посети Касандра, когато си спомни, че е забравил бормашината на леглото на Александра. Тя със сигурност щеше да я забележи.

Естествено нямаше да има представа откъде се е взела. Щеше да е много забавно, докато я гледа как се чуди.

Не, спря се той. Щеше да се обади в полицията. Отпечатъците му бяха по бормашината. Ако дойдеха полицаи, щяха да станат прекалено любопитни, да проверят отпечатъците, да започнат да душат.

Такъв беше животът. Серия от вероятности. Мъж, който държеше на успеха, винаги трябваше да следи какви са възможностите.

Затова се върна, за да си вземе бормашината. Качи се по стълбите бързо за мъж с неговите размери, защото бе нетърпелив да стигне при Касандра, а след това да се прибере. Тези късни нощни посещения започваха да го уморяват.

Дали да не започне да взема стимуланти? Усмихна се при тази мисъл и все още се усмихваше, когато чу забързани стъпки да напредват към него по коридора на горния етаж.

Той се стресна. Беше почти в края на стълбите. Късно бе да се върне. Огледа тясното стълбище и гладките стени. Нямаше къде да се скрие. Усети как адреналинът му започва да бушува, когато разбра, че ще го открият. Тялото му бе в готовност, страхът бе още по-хубав и от секса, нали така разправяше и на Касандра, и на другите.

Посегна към задния джоб, разкопча копчето и измъкна електрошоковия пистолет...

Малката сестра, Корнелия, се появи на стълбите.

ГЛАВА 41

За Алекс пътуването с Джо и Кари бе истинско мъчение. Кари не спря да псува, докато се съпротивляваше на Джо и се опитваше да се измъкне от хватката му. Джо се обаждаше от време на време, но само за да каже на баща си да замълчи. Алекс мълчеше и се опитваше да шофира спокойно. Миризмата на алкохол бе толкова силна, че тя отвори прозореца. Най-сетне стигнаха разклона и Кари млъкна. Алекс погледна учудено назад и видя, че е отпуснал глава на рамото на сина си.

— Припадна — каза мрачно Джо. Минаваха покрай „Уисълдаун“ и Алекс извърна поглед към старата къща на хълма. Всички лампи светеха и къщата я чакаше да се прибере. Вдигна поглед към терасата на втория етаж. Там бе застанал мъж, точно на мястото, където го бе видяла миналия път. Сега лампата светеше и тя го видя ясно...

— За Бога, Алекс, внимавай къде караш? — извика Джо.

Тя отново насочи вниманието си към пътя и бързо изправи волана. След това отново се обърна към „Уисълдаун“. Мъжа го нямаше. Тя примигна и отново погледна.

На терасата нямаше никой.

— Джо — обади се тя. — Мъжът на терасата... Току-що го видях отново.

— За Бога, не тази вечер — Джо погледна към „Уисълдаун“, но, разбира се, не видя нищо. Вече бяха отминали, но тя погледна към къщата в огледалото за обратно виждане, макар да знаеше, че няма да види нищо.

— Ама, Джо, аз го видях...

— Мила, може ли да оправяме нещата едно по едно? — Джо ѝ се стори невероятно уморен и Алекс замълча. Щеше да се притеснява за своите проблеми по-късно. В момента имаше по-неотложни неща. Може би, каза си тя, въображението ѝ правеше номера или пък бе някакъв ефект от светлината.

Не бе възможно.

Покритата с чакъл алея към дома на Кари бе близо до пътя към къщата на Джо, минаваше покрай конюшната и свиваше към гората.

— Би ли отворила вратата? — помоли Джо, когато спряха пред къщата и той вдигна баща си през рамо. Алекс кимна и хукна пред него към дървените стъпала на верандата. Отключи и отвори широко. Джо мина покрай нея с товара си.

Алекс го последва, затвори вратата и пусна лампата, макар тя да не му бе необходима, защото той познаваше къщата. Лампата светна и Алекс се озова в просторна дневна, отделена с частична стена от малка кухня. В кухнята имаше само най-необходимото, обикновени дървени шкафове, бели електроуреди и малка кръгла маса в средата.

Коридорът отстрани завиваше наляво. Джо беше тръгнал по него, значи там бе спалнята.

Самата дневна бе чиста и спретната с чисто бели стени, удобно канапе, тапицирано в червено кадифе, фотьойл със златни райета и дървен люлеещ се стол, отстрани на канапето. Бяла керамична лампа бе поставена на ниска масичка от другата страна на канапето, а на стената отсреща се виждаше голям телевизор. Върху него бяха подредени най-различни снимки в рамки и Алекс се приближи, за да ги разгледа. Бяха семейни снимки, на които се виждаха младите Джо и Кари с жена и момиче, които сигурно бяха загиналите му майка и сестра. На една Джо бе в тога по време на дипломирането, а на другите бяха внуците на Кари. Една от снимките привлече погледа на Алекс, защото на нея Джо бе във флотска униформа, а до него бе застанала жена с Ели и Джош, още съвсем малки. Момчетата бяха седнали на коленете на Джо, а жената бе застанала зад него. Тригодишният Ели се усмихваше към камерата. Бебето Джош се канеше да заплаче. Алекс обърна внимание на жената. Съпругата на Джо.

Беше красива, в началото на двайсетте, с гъста права руса коса, почти до кръста. Ръката ѝ бе на рамото на Джо. Алекс огледа лицето ѝ. Беше закръглено, румено, усмихнато и личеше, че е много млада.

Това бе майката на Ели, Джош и Джени. Бившата съпруга на Джо, Лора.

Алекс все още гледаше снимката, когато Джо влезе в стаята. Спря на място и в първия момент остана неподвижен и безмълвен, а след това прокара ръка през косата си. Беше толкова красив, че сърцето ѝ заби по-бързо, струваше ѝ се толкова познат, че

присъствието му я накара да почувства топлина. Беше изморен и разтревожен. Очите му докоснаха снимката и той се сети коя е. Алекс я остави и прекрачи към него.

— Сложи ли баща си да легне?

— Да. Спи непробудно. До утре по обяд няма да се събуди, а след това ще има тежък махмурлук — погледът му срещна нейния и той изви устни. — Господи, какъв ден само.

— Извинявам се, че стана така с Нийли — прошепна Алекс.

Той издаде звук, нещо средно между смях и сумтене, след това пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. Целуна дланта ѝ. Ръката ѝ сякаш се подпали.

— Ти не си бавачка на сестра си — заяви той с усмивка, пристъпи към канапето и се отпусна на него. Дръпна я към себе си и тя се сгуши. Джо качи крака на масичката за кафе, кръстоса ги в глезените, намести възглавниците и я погледна. — Разбирам, че не успяваш да я контролираш. Също както аз не мога да контролирам Ели. Когато децата достигнат определена възраст, те сами трябва да решават. Ние можем само да се надяваме, че решенията им са добри, но това не се знае. Не обвинявам сестра ти за Ели. Той е постъпил, както е намерил за добре.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го накажа до завършването и ще го спукам от работа, за да се чувства толкова уморен, че да не му стигат силите да се забърква в повече неприятности — говореше напълно сериозно. След това си пое дълбоко дъх и погледна към пукнатините по тавана. Бръчките около очите му станаха по-ясно изразени. — Бях готов да се обзаложа, че Ели не би направил подобно нещо. Май губя по точки.

— Джо, той е страхотно дете.

Джо се намръщи.

— В такива моменти се чудиш какво още не знаеш за тях, нали? — усмивката му беше тъжна. — Ти какво ще правиш със сестра си?

Алекс сви безпомощно рамене.

— Ще поговоря с нея. Ще я изпратя в някой пансион. Какво друго да направя? Тя не е лоша. Просто никой не ѝ е обръщал достатъчно внимание. Открай време имаме всичко, за което човек може да се сети, но Нийли иска обич. А точно това не е получавала.

— Ти я обичаш.

— Да, но аз съм ѝ сестра. Не е същото. Тя имаше нужда от родителска обич, от обичта на баща ми. Никога не е изпитала това чувство.

— Понякога се чудя дали бащината любов е достатъчна. Може би децата имат нужда от майка. Виждаш, че не мога да избира подходящите дрехи за Джени, не мога да изтръгна Джош от непрекъснатите му лоши настроения, а сега се оказва, че Ели пуши трева — той се засмя. — Полагах всички усилия, за да възпитам и отгледам децата си както трябва, но очевидно не е било достатъчно.

— Поне ги обичаш и те го знаят.

— Да, истина е, че ги обичам.

— Джо?

— Да?

Тя бе отпуснала глава на памучния суитчър. Той миришеше приятно, каза си тя, на свеж въздух, на топла кожа и дим от огъня, смесен с лек привкус на алкохол (сигурно и тя миришеше на алкохол, след като се бяха возили с Кари). Отпусна глава назад, за да вижда по-ясно изражението му.

— Разкажи ми за баща си. Той откако пие така? Открай време или... откакто... — тя не довърши мисълта си.

Джо изкриви устни и насочи поглед към тавана. Отпусна се по гръб. Алекс също се намести и обвини кръста му с ръце.

— Татко пие, откакто се помня. Бях още дете, когато разбрах, че положението не е розово. Пиеше, докато припаднеше, не че се случваше често, може би веднъж на два месеца и някой от нас го прибираще и... това е. Беше треньор на чистокръвни коне, при това доста известен... казвал ли съм ти? — Алекс поклати глава. — Конюшният беше пълна в онези години. Една вечер се напил и припаднал в конюшният, а когато се събудил, конят на Винс Аткинсън, който струваше дванайсет милиона долара, беше с толкова лошо счупен крак, че от коляното висеше на кожа. Наложих се да го застрелят. Аткинсън, разбира се, получи застраховката и се понесе слух, че на баща ми не можело да се разчита, че той го е направил заради застраховката. След няколко месеца Аткинсън фалира и никой не повери на баща ми чистокръвен жребец. Кариерата му рухна. Конете, които му даваха, бяха все по-обикновени, също и жокеите, докато накрая за него повече нямаше място в този бизнес. Никой не

желаеше да работи с него. Наложил му се да започне да продава застраховки, а никак не го биваше в тази работа. Когато мама и сестра ми загинаха, той се напиваше всеки уикенд. Сега през повечето време е пиян. Затова живее тук, вместо при нас. Не искам да е около децата. Обикновено се напива сам, губи съзнание, а на три или четири месеца върти номера като тази вечер. Видя ли изражението на Ели? Ами на Джош? Децата ми се срамуват от него. След тази вечер открито ще му кажа, че им дава отвратителен пример.

— Какво ще направиш? — попита тя угрижено.

Той плъзна ръка по памучния суитчър. Сви рамене.

— Не знам. Какво да направя? Да притая дъх до следващия път ли? — погледна я и изражението му се промени. Взе ръката ѝ и я поднесе до устните си. — Много си красива.

Алекс се усмихна и се надигна, за да го целуне. Той постави пръсти на устните ѝ.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, преди да продължим. То може да те накара да размислиш.

Алекс се ококори.

— Какво?

— Днес Томи ме накара да отида до полицията — започна той. — Беше повикал адвокат, друг приятел, Роб Мейхю и поиска да запише разговора. След това ми показа дамска чанта и обувки и ми обясни, че били намерени в чувал за боклук заедно с втори чувал с човешки останки. — Очите му срещнаха нейните. — Чантата и обувките са на Лора. Томи мисли, че и останките са нейни.

Алекс се изправи рязко и го погледна, когато разбра какво се опитва да ѝ каже.

— Господи! Шерифът мисли, че бившата ти жена е била убита? Говориш за майката на Джош, Джени и Ели, нали? — тя веднага си представи красивата блондинка от снимката върху телевизора.

Той кимна.

— Накратко казано, е точно така.

— И това е станало тук, в окръг Шелби ли? — тя не можеше да повярва.

— Очевидно. Има малка вероятност останките да не са от човек или ако са човешки, да не са на Лора. Надявам се да е така. Нямам

намерение да казвам на децата, докато не ги проверят. Томи настоява всичко да остане покрито, докато не се обадят от лабораторията.

— Сигурно не са нейните — отвърна облекчена Алекс. След това се намръщи. — И по какъв начин би трябвало това да промени отношението ми към... нас?

Той ѝ отправи ленивата си чаровна усмивка, която я караше да пламва.

— Нас, така ли? Това ми хареса — след това усмивката му се стопи. — Ако останките са на Лора, това означава, че е била убита. Тук, в района. Случило се е преди около осем години, изглежда през юни, както съдят по някои неща в чантата ѝ. — Той си пое дълбоко дъх. — По това време я видях за последен път. Беше дошла да види децата. След това не чухме и дума от нея. Не че аз имах нещо против. Само че Томи вече е решил, че аз съм я убил, и хората ще си помислят същото.

Алекс го погледна.

— Едва ли.

Джо се намръщи.

— Очевидно е възможно. Познавам Томи още от детската градина, а той записа разговора ни, за да е сигурен, че разполага с доказателство, ако си призная.

— Това е пълен абсурд! — възкликна гневно Алекс.

Джо ѝ се усмихна отново.

— Не си ме попитала дали съм го направил.

— Няма нужда. Знам отговора.

— Имаш ми сляпо доверие, така ли? — усмивката му стана по-широка и по-топла.

— Знам що за човек си. Противен и арогантен, да, такъв си понякога. Груб и непоносим. Но да убиеш съпругата си? Не мисля.

Джо се бе ухилил.

— Благодаря за оценката. Напомни ми никога да не ти позволявам да свидетелстваш в моя полза.

— Истината боли — Алекс повтори думите, които той ѝ бе казал, с усмивка. Джо стисна ръката ѝ и я поднесе към устните си, целуна кокалчетата, след това я обърна и притисна устни към дланта. Младата жена усети езика му до кожата си и потръпна. Очите ѝ трепнаха, устните ѝ се разтвориха.

— Нали не говореше сериозно, когато каза, че съм противен, арогантен, груб и непоносим? — устните му се спряха под китката. Пулсът ѝ веднага се ускори. Алекс знаеше, че той го усеща с устните си. Не че имаше значение. Тя вече бе уловила желанието в погледа му.

— Когато се запознахме ли? О, да.

— Странно. А пък когато ме уволни, аз си мислех: „*Какво готино парче*“.

— Лъжец — заяви разсеяно Алекс и погледна разликата между белите си дълги пръсти и неговата загоряла ръка.

— Казвам ти истината, кълна се — очите му блестяха.

— Нали не смяташ, че ще измисля подобно нещо, за да ти смъкна гащичките?

Тя срещна погледа му.

— Не би ли го направил?

Той поклати глава.

— Много по-откровен съм.

— Така ли?

— Ами да. Ако се опитвах да ти сваля гащичките, щях да лежа ето така — той пъхна ръка под коленете ѝ, намести я под себе си, така че тя остана по гръб с крака в скута му. — След това щях да се наведе и да те целуна.

Алекс вече бе протегнала ръце, за да го прегърне, когато устните му се спуснаха към нейните.

ГЛАВА 42

Целувката му бе нежна, бавна и жарка. По бузите му бе набола брада и я бодеше. Стана ѝ приятно, когато я усети до нежната си кожа. Езикът му се вмъкна в устата ѝ, устните му започнаха да се движат над нейните и на Алекс ѝ се стори, че идва краят на света. Още при първото им докосване тялото ѝ тръпнеше, готово да получи онова, до което не успява да стигнат, когато бяха в гората. Тя стисна раменете му и го привлече по-близо. Желаше го безумно.

Той очевидно нямаше намерение да бърза и това я разпали още повече. Плъзна ръце под дрехите му и прокара длани по голия гръб. Мускулите му бяха стегнати, кожата — топла и гладка. Ръката му откри гърдата ѝ, притисна я и тя заби нокти в раменете. Гърбът му се напрегна, палецът му описа кръг около едното зърно, станало твърдо под кашмира и коприната. Алекс изскимтя и изви гръб. Той продължи леко да прокара пръст по зърната ѝ, а тя ухапа нетърпеливо ухото му и надигна бедра към неговите. Щом усети набъбналата плът между краката си, желанието ѝ се разпали. Целуна го по врата, опитвайки се да му покаже без думи какво иска да направи с нея, как иска да бъде докосвана.

Той бе нежен и бавен — прекалено бавен. Стисна лицето ѝ между дланите си и я целуна жадно. Галеше гърдите ѝ през дрехите, ту едната, ту другата, дразнеше зърната с палци, докато те започнаха да потръпват.

Не направи нищо повече. Алекс не можеше да се сдържа повече. Не можеше да чака нито миг. Искаше да го усети гол, вътре в себе си, веднага. Пъхна ръка между тях и прокара пръсти по долната част на дънките му. Платът беше твърд, гладък и хладен. Издутината бе топла и много твърда. Постави ръка върху нея и я стисна. Пулсираше под пръстите ѝ. Тя вдигна ръка към ципа.

Той задържа ръката ѝ и отдръпна устни от нейните. Подпря се на лакът и я погледна. За момент останаха загледани един в друг. Алекс с удоволствие отбеляза, че макар той да умееше да се контролира до

съвършенство, сега дишаше тежко и накъсано. Бузите му бяха поруменели. Жълтата светлина на лампата отразяваше пламъците в очите му.

— Чакай малко — настоя той. Въпреки че гласът му бе дрезгав и тих, тя усети веселата нотка. — Нали трябваше аз да ти сваля гащичките?

Алекс го погледна с присвити очи.

— Правиш го нарочно!

— Така ли мислиш?

Усмивката му бе невероятно сексапилна и Алекс усети, че цялата гори от желание. Той нарочно се опитваше да я подлуди и успяваше. Дошло бе времето да си сменят местата.

Той продължаваше да държи ръката ѝ неподвижна на ципа на дънките. Алекс изви пръсти, притисна пулсиращата плът отдолу, без да откъсва поглед от него. Очите му потъмняха и той стисна зъби, а тя изтегли ръка и я пъкна в дънките.

Очите му бяха станали почти черни. Пръстите ѝ се спуснаха по стегнатите мускули на корема близо до набъбналата му плът. Той си пое рязко въздух и стисна зъби, когато тя задвижи ритмично ръка.

Той стисна китката ѝ и извади ръката ѝ от дънките.

— Мой ред е — заяви с надебелял глас.

Алекс трепереше от желание, когато се отпусна по гръб на канапето, докато го гледаше как разкопчава панталоните ѝ, смъква ципа и бръква вътре. Ръката му бе топла и едра, пръстите му — груби върху корема ѝ и по триъгълника къдрави косъмчета. Беше с копринени бикини в леопардова шарка и горната им част се подаваше под панталона. Той спусна пръсти между краката ѝ, докосна я точно където най-много ѝ се искаше, притискаше ръка, галеше я, дразнеше я и не откъсваше очи от нея.

— О, Джо — въздъхна тя и се изви под умелите пръсти, разпалили тялото ѝ. — Люби ме, веднага, моля те.

— Дадено, принцесо — гласът му бе толкова дрезгав, че думите прозвучаха като грак.

Той се изправи рязко, лицето му бе поруменяло, зъбите — стиснати. Алекс простена, когато той отдръпна ръка, но след това я привлече на скута си и се изправи с нея. Тя го бе прегърнала през врата. Срещна погледа му, докато я носеше през осветения хол към

тъмния коридор, а след това влезе в една от спалните, затвори и заключи вратата.

— Баща ти... — прошепна тя.

— Няма да чуе нищо, дори влак да се блъсне в къщата.

Пердетата не бяха дръпнати и лунната светлина нахлуваше отвън. Алекс видя, че има двойно легло с мека покривка в тъмен цвят. Той я отметна и я положи долу. Чаршафът бе гладък и хладен в десен на цветчета. Миришеше на чисто, но личеше, че стаята не е използвана отдавна.

Джо свали суитчъра и тениската с едно рязко движение. Алекс видя широките му рамене и стегнати гърди, покрити с тъмни косъмчета. Дънките му висяха ниско на таза и отдолу се виждаха семпли слипове. Беше великолепен...

След това се наведе над нея, дръпна панталоните ѝ и ги смъкна.

— Ботушите — Алекс се опита да се изправи. — Трябва първо тях...

Той остави панталоните и се премести към стъпалата. Дръпна единия, но той отказа да се измъкне.

— Напомни ми да ти купя маратонки — измърмори той и дръпна по-силно.

— Свали ципа — каза тя и посегна сама. След това свали сакото и го метна на пода. Той измъкна пуловера през главата и най-накрая дръпна отново панталоните. Алекс остана само по бикини и сутиен.

— Ако си купуваш тези неща от „Виктория Сикрет“, да знаеш, че Джени ще получи същото само през трупа ми — заяви той. Тя се бе подпряла на лакти и го чакаше. — Това е най-сексапилното бельо, което съм виждал.

Той седна на леглото. Алекс също се изправи и притисна обвитите си в коприна гърди към гърба му. Прокара длани по раменете му. Бяха толкова широки, толкова силни...

— Там продават и най-обикновени бели памучни неща — обясни тя с дрезгав глас, докато го чакаше да свали своите ботуши. Първият тупна на пода. Той се зае с втория. Тя го прегърна и прокара пръсти по гърдите му. Зърната му бяха твърди...

— Готово.

И вторият ботуш тупна на пода, Джо се обърна, сграбчи я през кръста и я изви към себе си за целувка. Отпусна се върху нея, смъкна

сутиена, махна бикините и ги хвърли настрани.

Смъкна и своите дънки с бързи нервни движения. След това коленете му се оказаха между краката ѝ, ръцете му обхванаха ханша ѝ и той навлезе в нея. Беше огромен, горещ, точно какъвто го желаше. Алекс извика и се изви към него, сви крака и изхлипа от удоволствие. Той я целуна първо по устните, после по врата, по гърдите и ги засмука като бебе. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, обви кръста му с крака. Тласъците му бяха яростни, а тя се извиваше все повече и молеше за още. Ръката му се плъзна между телата им, за да докосне мястото, където се бяха слели, и да я погали. Алекс зарови лице във врата му, за да заглуши виковете на удоволствие, докато тялото ѝ тръпнеше, гореше и накрая нещо в нея изригна.

— Джо! О, Господи, Джо! — оргазмът ѝ бе разтърсващ. Тя трепереше от удоволствие.

Той не спря, дори не ѝ даде време да си поеме дъх. Тласъците му продължиха, докато тя не започна да го моли да спре, докато не достигна оргазъм отново, докато той не се смили над нея и не стигна върха. Изпъшка от удоволствие до врата ѝ и се отпусна върху нея.

Алекс лежеше по гръб и имаше чувството, че я е прегазил камион. Беше изтощена, всичко я болеше и не смееше да помръдне. Джо се бе отпуснал върху нея. Беше горещ, потен и дишаше тежко. И двамата бяха голи. Усети косъмчетата по гърдите му и силните бедра между нейните. Вдигна глава, за да ухапе ухото му. Ръката му се плъзна към гърдата ѝ. След това се спусна по-надолу по ребрата и корема...

— Джо — опита се да протестира тя и обхвана китката му. Веднага забеляза, че пръстите ѝ не се докосват, за да направят кръг.

— Достатъчно ли ти беше? — надигна глава и я погледна, очите му блестяха на лунната светлина. — Исках да кажа, че... — Тя му се усмихна, след това се качи върху него и се отпусна. — Мой ред е.

Намести се удобно и потърси устните му.

ГЛАВА 43

— Нийли — това бе само шепот, също като въздишка. Гласът ѝ се стори познат, много познат...

— Татко? — прошепна тя и отвори очи. Беше толкова тъмно, че не можеше да каже със сигурност дали е ден, или нощ. Бе толкова тъмно, че не виждаше нищо. Бе тъмно като в гроб. Освен това бе влажно и студено. Миришеше на мухъл и пръст, както мирише след дъжд. Лежеше на нещо меко. Матрак ли бе това? Може би легло? Чу нещо. Какво беше това? Някъде капеше развалена чешма. Чу стон.

— Аз съм до теб, Нийли.

— Татко? — чу гласа, сигурна бе, че го чу, не си въобразяваше. Опита се да се изправи. Ръцете ѝ отказаха да помръднат. Бяха изтръпнали, след като бе лежала върху тях. Изви се, за да ги освободи. Опита се да ги протегне. Нещо издрънча и ги спря.

На китките ѝ имаше метални скоби, свързани с верига. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба.

Момичето се раздвижи трескаво. Опипа с пръсти и попадна на гладък студен метал.

Китките ѝ бяха вързани зад гърба.

Откри веригата и я задърпа вбесена, ритна и тогава разбра. *Глезените ѝ също бяха във вериги.*

Господи, какво беше това? И ръцете, и краката ѝ бяха във вериги, лежеше на матрак в някакво студено място, което бе по-тъмно от пещера.

— Татко — изскимтя тя, макар да си спомни, че е мъртъв. Как тогава чу гласа му? Да не би и тя да беше мъртва? Не бе възможно да има вериги, дори в ада.

На стълбите имаше мъж. Той я сграбчи. Това го помнеше.

Изви се по корем, за да се освободи, зарита и разбра, че е все още в дънките и полото. Одеве беше с дънково яке и ботуши за езда. Размърда пръсти и усети, че е само по чорапи. Някой ѝ бе свалил ботушите.

Настръхна цялата.

— Нийли? — това бе отново гласът на баща ѝ.

— Къде си? — изхлипа тя и изви глава първо на едната, после на другата страна.

Не виждаше абсолютно нищо. Беше тъмно.

Отново се опита да се освободи от веригите. Те издрънчаха, но устояха на силата ѝ. Пое си дълбоко дъх и отвори уста, за да изпищи.

— Тихо — предупреди я гласът на баща ѝ. И тогава видя две точки, две малки светли точки, яркозелени, на няколко крачки от нея. Приличаха на нощни очи...

Стъпки. Чу стъпки. Те ставаха по-ясно доловими и приближаваха мястото, където лежеше.

Това не беше добре. Нийли нямаше представа защо реши така, но бе сигурна, че не е добре.

— Престори се, че спиш — гласът ставаше по-тих. Светлите точки си бяха отишли. Отново бе на тъмно, сама, ужасена. Искаше да го повика, да изкрещи „*татко*“ с пълно гърло, но я беше страх, знаеше, че нещо приближава...

Злото. Нямаше представа как разбра, но бе сигурна.

Инстинктите ѝ взеха надмощие. Опита се да се овладее. Намести се по гръб и зае приблизително същата поза, в която се бе събудила. Ръцете ѝ бяха под тялото, краката — изпънати.

Появи се светлина. Приближаваше като фар на влак. Беше малка кръгла светлина, но го нямаше тропота. Това сигурно бе фенерче. Някой идваше към нея с фенерче в ръка.

Тъкмо преди да затвори очи, Нийли видя, че лежи на голия матрак на двойно легло. Намираше се непосредствено до далечната стена на малка стая с размерите на килия с груби каменни стени, оградена от решетки като в затвор. Все едно че участваше във филм на ужасите. На подобно място вампирите щяха да се чувстват у дома си.

При тази мисъл Нийли усети как косата на тила ѝ настръхва. Чу дрънчене на ключове и стисна очи в мига, в който забеляза светлината от фенерчето на петдесетина сантиметра от желязната решетка. След това си наложи да се отпусне...

— Здравей, Корнелия — обади се гласът. Звучеше приятно, не беше прекалено дълбок, но определено бе с южняшки акцент.

Цялата настръхна.

— Събуди ли се вече?

Чу се стържене на метал, тихо прищракване, а след това вратата на клетката се отвори и непознатият се приближи към леглото.

Сърцето на Нийли бе готово да изскочи. Тя се стегна, след това се сети, че трябва да лежи отпусната и да се преструва, че спи.

— Още ли спиш? — той ѝ се стори разочарован, докато светлината на фенерчето пълзеше по тялото ѝ. — Нищо. Аз имам достатъчно време. Разполагам с цялата нощ.

Разсмя се, въпреки че смехът му приличаше повече на кикот, неестествен кикот, от който на Нийли ѝ се прииска да изпищи. Знаеше само, че трябва да остане неподвижна и отпусната, докато той оставяше фенерчето близо до леглото, за да я обърне на една страна.

— Имаш красива коса — пръстите му докоснаха дълъг масур. — Боядисваш я, нали? Да не би цялата да си руса? Я да видим...

Говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея, разбра Нийли. Освен това бе наясно какво я очаква. Изнасилване, след което той сигурно щеше да я убие.

Стой неподвижна. Отпусни крайниците си. Не забравяй да дишаш! Имаше чувството, че изрича думите на глас.

— Сега ще те настаня по-удобно — той я превъртя на една страна, така че гърбът ѝ остана към него, а пръстите му докоснаха кожата ѝ, докато се опитваше да отключи скобите на китките. Отключи ги, първо на едната, след това на другата ръка. Разтри китките ѝ, но това ѝ се стори по-страшно от всичко досега. — Много се извинявам, че те оставих сама толкова дълго, но се наложи да свърша нещо. Изпусна невероятен огън. Беше в твоя чест. Предшественичката ти току-що се изнесе.

Не намираше смисъл в думите му.

Стой неподвижна. Отпусни ръце. Трябва да са като на мъртвец, тежки и...

— Сега ще закопчаем само едната ръка към стената, така че след това да можеш да се движиш колкото поискаш. Няма да ми е приятно, ако ти е неудобно. Аз се грижа за моите момичета.

Отново я обърна по гръб и нежно я погали по лицето. *Стой отпусната. Дишай...* Ръцете му бяха влажни, потни. Наведе се над нея и противният му ментов дъх я лъхна, когато се пресегна за лявата ѝ ръка, която бе до стената.

— Налага се, за да не се съпротивляваш. Няма да ми е никак приятно, ако се наложи да те нараня — той стисна китката ѝ. Усети нещо метално. Бе по-плътно от белезници, нещо като окови.

— Ти не спиш, нали, Корнелия? Лошо, лошо! Още отсега започваш да ставаш непослушна и се опитваш да ме измамиш — той я докосваше, галеше врата ѝ, след това бръкна под полото, за да докосне гърдите ѝ и да ги стисне. — Толкова си красива...

Нийли не можеше да го търпи повече, нито ръката, нито дъха му, нито мисълта за онова, което щеше да последва.

Ръката му под полото опипваше голия ѝ корем.

Нийли изпищя. Сама не можеше да обясни защо го направи. Изпищя в лицето му. Изпищя силно като аларма. В същия миг отвори очи, сви крака и го ритна също като кенгуру, уцели го право в корема и той се прекатури назад.

— Помощ! Помощ! — започна да пищи тя, скочи от леглото и се втурна към вратата. Трябваше да избяга, трябваше да избяга, трябваше на всяка цена да избяга...

Само че не можеше. Глезените и бяха оковани в тежка метална верига, дълга около метър. Хукна по чорапи и се спъна в нещо. За малко да падне, но успя да запази равновесие и разбра, че пред нея е Ели, свит, вързан с вериги, проснат безжизнен на пода. Погледна го ужасена и се втурна към вратата. Трябваше да избяга, преди непознатият да се е свързал, преди да успее да я залови.

Щеше да успее, каза си тя, когато бе на сантиметри от целта, но така и не се получи. Непознатият се бе надигнал и я гледаше зловещо, сумтеше като бик, готов да нападне и да убие. Нямаше начин да се промуши покрай него и да се измъкне през вратата.

— Постъпи лошо, Корнелия, затова се налага да те накажа — заяви той и пристъпи към нея.

Беше полетял навън, когато тя го ритна, ала сега бе готов отново да нападне. Между тях бяха решетките, а вратата бе откряната. Нийли изпищя отново и се втурна напред, когато той пристъпи към нея. Сграбчи вратата и я хлопна. Тя не се заключи. Нямаше как да я заключи. Решетката го удари по челото, той изрева и се олюля назад.

— Ели! Ели, помогни ми! — пищеше тя и се обърна назад, но Ели не се помръдна и тя разбра, че е сама.

Металната гривна бе на китката ѝ и дрънчеше, въпреки че той така и не бе успял да я заключи. Нийли съобрази веднага и омота веригата около металната решетка, колкото позволи дължината, а след това измъкна китката си. Дори когато той настъпи отново и стовари едрото си рамо във вратата, тя щракна гривната от китката и заключи и веригата, и вратата.

— Отвори вратата — светлината от фенерчето очерта сянката му на каменната стена зад него и му придаде страховит вид. — Ако не го направиш... виж, Корнелия, виж какво ще стане, ако не ме послушаш!

Той се отдръпна от вратата и се обърна към газов фенер, оставен на средата на масата. Нийли видя, че в другия край помещението прилича на мазе, има маса от шперплат, огромен фотьойл и телевизор...

На стената висеше нещо черно, захванато със скоби. По камъка се виждаха следи от изгоряло... кичури руса коса все още висяха от обезобразената глава... *труп*... изгорял до неузнаваемост труп.

Нийли изпищя отново, когато осъзна какво има пред очите ѝ. Нещото на стената доскоро е било живо човешко същество, жена, ако можеше да съди по косата...

— Казваше се Касандра и не ми достави удоволствие. Затова я изгорих жива. Това ще се случи и с теб, Корнелия, ако не ми доставиш удоволствие. Това е последният ти шанс да отвориш. Отвори вратата.

Нийли потръпна и отстъпи назад.

Той изръмжа, засили се и отново стовари тежкото си тяло върху металната решетка. Вратата поддаде няколко сантиметра. Нийли с облекчение забеляза, че веригата я държеше на място и той не успяваше да влезе вътре.

Мъжът се изправи и остана загледан в нея за момент. След това ѝ отправи кошмарната си усмивка.

— Ау, забравих. Ключът бил у мен — той продължи да се усмихва, когато бръкна в джоба си и извади малко сребърно ключче. За момент го задържа между пръстите си, за да го види тя. След това се наведе и пхна ръка от вътрешната страна на решетката. Бе очевидно, че не вижда къде е гривната, защото започна да опипва, за да открие ключалката.

— Помощ! Помощ! — разкрещя се Нийли. Погледна Ели. Той лежеше, без да помръдва, и момичето се уплаши, че е мъртъв.

— Никой не може да те чуе — заяви похитителят ѝ.

Трябваше да намери начин да му попречи да отключи веригата...

Огледа се като подивяла, за да намери нещо, което да ѝ бъде от полза, нещо, което да използва срещу него. Щеше да се бори за живота си...

Забеляза ботушите за езда, пуснати отстрани на леглото.

Не бяха кой знае какво оръжие, но не разполагаше с друго.

Сега вече се опитваше да напъха ключа. Нийли се втурна към ботуша, грабна го и се обърна тъкмо когато ключът се плъзна в ключалката.

— Не! — изпищя тя, скочи към вратата и вдигна ботуша над главата си. Дишаше тежко от изтощение и ужас, но стовари тока върху чуждата ръка с всички сили. Чу се звук като от тиква, тупнала на паважа.

— Ааа! Кучка! Мръсна кучка! — изпищя той, дръпна ръка и отскочи назад, а малкият ключ издрънча на пода.

Падна от вътрешната страна.

Тя се хвърли към него по корем и го грабна секунди преди ръката му да се протегне през решетките. Пролази назад и спря до неподвижното тяло на Ели.

— Дай ми го! — похитителят беше скочил на крака. Беше много едър и я наблюдаваше вбесен.

Кракът ѝ бе попаднал в нещо мокро, нещо, което попи през чорапа.

Нийли погледна надолу и с ужас разбра, че е стъпила в локва от кръвта на Ели.

ГЛАВА 44

Той беше влюбен. Думите се повтаряха в главата му, докато лежеше по гръб, пъхнал ръце под главата, и наблюдаваше как зората пропълзява в спалнята. От близката ферма се носеше кукуригането на петел. Птиците бяха започнали да се събуждат и ранобудните им гласове звучаха заедно с ръмженето на камиона на вестникаря. Гумите превъртяха по чакъла точно навреме.

Алекс спеше сгушена до него. Бяха си тръгнали от дома на баща му към два сутринта. Джен щеше да бъде у приятелка, а Джош, Ели и Нийли щяха да са в училището, така че едва ли скоро щяха да се върнат.

Затова тя остана в леглото му и двамата не спаха повече от час.

Освен това се бе влюбил в нея.

Беше се случило онова, от което най-много се страхуваше. Беше се влюбил до уши в принцеса Алекс. Нямаше нищо против.

Обърна се на една страна, подпря се на лакът и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, устните — леко разтворени. Косата ѝ бе като светъл облак на възглавницата. Юрганът бе издърпан до раменете ѝ и скриваше тялото ѝ, но това нямаше значение. Щеше да има достатъчно време по-късно.

Нямаше да изпусне тази жена.

Тя може и да не го знаеше още, но той нямаше да я пусне.

Алекс се размърда и прошепна нещо. Дори когато вземеше приспивателно, сънят ѝ пак бе неспокоен. Знаеше, защото всяка нощ слушаше как се върти в леглото, шаваше и не можеше да се успокои. Трябваше да замени хапчетата с приятни нощни упражнения. Може би тогава щеше да започне да спи по-добре.

Джо се усмихна при тази мисъл, наведе се и я целуна по устните.

— Джо? — прошепна сънено тя, отвори едното око и го погледна.

— Отивам да проверя конете — усмихна ѝ се той. — Шест часът е. Спи.

Тя прошепна нещо и затвори очи. Още преди да спусне крака от леглото, дишането ѝ му подсказа, че е заспала.

Джо се усмихна, облече се и излезе. След като се погрижи за конете, той тръгна към къщата на баща си. Минаваше седем и бе прекалено рано да буди човек, който страдаше от тежък махмурлук. Снощната случка се бе оказала пословичната последна капка, която бе преляла чашата. Време бе да приключи веднъж и завинаги с пиенето на баща си.

Трябваше да се разбере и с Ели. Ели. Открай време мислеше, че познава сина си не по-зле от себе си. Очевидно не бе така.

Беше сбъркал по отношение на сина, когото обичаше повече от живота.

Днес щеше да се наложи да тропне с крак.

Отключи къщата на баща си и се отправи към кухнята, за да направи кафе. Кафето беше за него. Баща му предпочиташе нещо по-силно. Джо изви устни, извади бутилка уиски от шкафа, където запасите бяха по-богати и от тези в магазин, и сипа на стария. Знаеше колко е необходимо на баща му, за да се съвземе и да се превърне от разтреперана развалина в съзнателно човешко същество. Още от дете беше запознат с този ритуал.

Взе чашата и се отправи към спалнята на баща си.

— Татко! — застоялият въздух го лъхна, щом прекрачи прага. Остави чашата на нощното шкафче, приближи се до прозореца и дръпна пердетата. В стаята нахлу слънчева светлина. Джо отвори прозореца, за да проветри, и се обърна към леглото.

— Татко! Събуди се! — седна на леглото и разтърси баща си за рамото, не грубо, но достатъчно силно, за да го събуди. Джо го бе съблякъл по боксерки. Сега старият се бе проснал по корем, а гъстата му побеляла коса бе щръкнала във всички посоки. Устата му бе отворена и той хъркаше толкова силно, че прозорците дрънчаха.

— Татко!

— Какво? Джо? Какво? — Кари отвори очи с огромно усилие. Щом видя сина си, той примигна, затвори ги отново и изпъшка. — Главата ми... Кой е дръпнал проклетото перде?

— Аз. Събуди се, татко, трябва да поговорим.

— За бога, сине, да не би някой да е умрял? — изпъшка отново Кари и се обърна по гръб. И той като Джо имаше много косми по

тялото. Само че гърдите на Кари бяха побелели като косата му. Имаше и други издайнически следи за възрастта на баща му, каза си Джо. Вратът му се беше сбръчкал като на старец, а кожата на лицето бе увиснала. Въпреки раздразнението му, тези знаци за настъпващата старост разчувстваха Джо.

Независимо от всичко, той обичаше стария мизерник.

— Изправи се и изпий това — гласът му бе станал малко по-мек, отколкото преди.

— Донесе ли ми лекарството?

— Да — „Лекарството“ беше евфемизъм, който използваша от години за чашата алкохол след запой, която Кари задължително искаше. Думата беше свързана с болезнени спомени от детството му.

— Господи — Кари пъшкеше сърцераздирателно, докато се надигаше и се опитваше да се подпре на таблата на леглото. Ръцете му трепереха толкова лошо, че Джо трябваше да поднесе чашата към устата му.

Кари погълна уискито, задави се, закашля се. Остана облегнат на таблата, докато Джо оставяше чашата на нощното шкафче.

— Върви под душа — настоя Джо, грабна баща си за ръката и го изтегли от леглото. Това също бе част от ритуала по изтрезняването.

— Господи, не искам... Джо, защо не ме оставиш на мира?

Когато Кари се изправи, Джо го подхвана и го завлече до банята. Помогна му да се накисне във ваната, баща му отпусна една ръка от външната страна и започна да се моли за милост. Без да му обръща особено внимание, Джо пусна студената вода и насочи струята към главата на баща си.

Кари реагира също като риба, останала на сухо. Запляска с ръце, опита се да се надигне, плюеше вода, кашляше и се опитваше да стане, като не преставаше да псува. Най-сетне Джо прецени, че му стига, и спря ръчния душ.

Кари се укроти, но продължаваше да трепери и да бърше лицето си от водата. След това погледна ядосан сина си.

— Ти си един грубиян, Джо.

Джо му подхвърли кърпа. Кари попи водата от лицето си.

— По-добре ли си? — попита Джо, без да се притеснява от обидите на баща си.

— Кое време е? — изръмжа Кари.

— Вече е обяд — излъга безсрамно Джо. — Можеш ли да станеш сам?

— Естествено, че мога да стана сам, дяволите да те вземат — Кари стисна единия ръб на ваната и се надигна. Джо улови ръката му, за да има по-добра опора, но се стараеше да бъде далече от него, за да не се намокри.

— Мога и сам, мога и сам — настоя раздразнен Кари и излезе от ваната. — Върви в кухнята. Идвам ей сега.

— Да не вземеш да си легнеш, че пак ще те завлека под душа — предупреди го Джо.

Кари му махна с ръка и Джо излезе. В кухнята си сипа чаша кафе, след това наля и на баща си и се настани на малката кръгла маса.

След няколко минути Кари се дотътри в кухнята, увит в опърпан жълт халат, който Джо помнеше още от детството. Неволна усмивка плъзна по устните му. „Голямата жълта птица — на следващия ден“ наричаха появата на Кари двамата с Каръл като деца.

— Момче, да не би някой да е умрял? Едва седем и половина е — изръмжа Кари, когато погледна часовника на стената. — Какво ти става на тебе?

— Сядай, татко — нареди Джо, а Кари го погледна гневно, но се подчини. Взе си аспирин, лапна го, след това отпи глътка кафе, задави се и се закашля отново.

— Липсва му нещо — заяви той и погледна многозначително към шкафа с пиенето. Тъй като Джо отказа да разбере намека, Кари въздъхна, отпи нова глътка кафе и погледна сина си в очите.

— Какво си намислил? — както винаги, когато беше гузен, гласът му звучеше рязък и висок.

— Какво помниш от снощи? — попита спокойно Джо.

Кари се замисли.

— Ти ме доведе вкъщи и ме сложи да си легна.

Това бе доста добро предположение, но Джо не повярва нито за миг, че баща му помни какво се е случило. Беше достигнал онзи стадий в алкохолизма, когато спомените му изчезваха.

— Да, татко, доведох те вкъщи, иначе Томи щеше да те тикне в затвора. Ударил си го, когато е взел ключовете от колата ти. Така се беше развилнял, че се наложи да те вържа през всичкото време, докато

стигнем. И знаеш ли кой караше автомобила, докато ти се бореше с мен и псуваше, да не говорим каква смрад лъхаше от теб? Алекс.

— Алекс значи? Красавица е тя. Добре си се насочил, сине — вместо да се засрами, както Джо се надяваше, очите на баща му светнаха, когато чу за Алекс. — Пробва ли си вече късмета? Разбира се, че си се пробвал. Не съм отгледал глупак.

— Татко... — Джо присви предупредително очи.

— Не отричай, Джоуи. Да не би да си мислиш, че не съм забелязал как я гледаш?

— Татко, не става въпрос как гледам Алекс. Опитвах се да ти кажа, че унижаваш семейството! Ели и Джош бяха там и видяха всичко. Също и приятелите им. И целият град.

Кари се намръщи и този път наистина се почувства неловко.

— Джени там ли беше?

Джо срещна погледа му. Много се изкушаваше да излъже, защото знаеше, че Джени е зеницата на окото му, но не можеше чак толкова да унижи стария.

— Не — отвърна той. — Беше истински късмет, че не беше наоколо.

Кари въздъхна облекчен.

— Добре, сине. Разбрах какво се опитваш да ми кажеш. Много съжалявам, повече няма да се повтори. Имаш думата ми.

Джо се изсмя грубо и горчиво.

— Татко, през септември не ми ли даде дума? Ами през август? Че то е все така, откакто се помня. Не ми е приятно да ти кажа, но думата ти не струва пет пари.

Кари го гледаше преbledнял.

— Така ли говориш на собствения си баща, Джо?

Джо срещна погледа му и присви очи.

— И аз съм баща, татко, така че, когато става въпрос да защитя децата си, няма да допусна Ели, Джош и Джени да преживеят всичко онова, което преживяхме ние двамата с Каръл. Ти им даваш лош пример. Ако не си забелязал, аз не пия и капка. Затова пък ти си пиан като кютюк на всеки два месеца и те всеки път те виждат. Знаеш ли какво правеше Ели снощи? Пушеше трева. Малко е трудно да кажеш на децата да не го правят, след като дядо им не спира да се налива. Или

ще се запишеш в някоя програма за лечение, или заминаваш от тази къща и живееш, както намериш за добре.

Баща му го беше зяпнал.

— Не можеш да го направиш.

— Къщата е моя, татко, също и децата. Мога и ще го направя.

Настъпи тишина, когато двамата се спогледаха. Кари поклати скръбно глава.

— Не мога да повярвам, че собственият ми син се държи с мен по този начин.

— Нима? Вече не изпитвам никакво чувство на вина. Готов съм да направя каквото трябва. Така че ти избирай. Програма за лечение на алкохолизъм или се изнасяш?

Кари се намръщи, огледа кухнята, а след това се обърна отново към Джо.

— Може и да се запиша в програма през пролетта.

Джо поклати глава.

— От понеделник, татко. Мисля за това още от септември. Трябва само да се обадя на лекаря ти и всичко ще бъде уредено.

— Джо, ти си ми син и те обичам повече от всеки друг на този свят. Знаеш, че е така. Само че открай време умееш да проявяваш жестокост. Какво щеше да каже майка ти, ако знаеше как ме тормозиш? Джо присви очи.

— Хич не ми ги пробутвай такива, татко. Говоря ти сериозно — той се изправи.

— Добре, добре, как може да си такъв инат... Добре. Ще се запиша в тъпата програма, след като настояваш, но нека поне да е от първия ден на новата година.

— Никакво чакане, татко, вече ти казах — Джо понечи да излезе от стаята. — Или започваш от понеделник, или си заминаваш.

— Сине, има нещо, което трябва да ти кажа — гласът на Кари прозвуча толкова отчаян, че Джо се обърна уплашен. — Има причина да искам да чакам до края на годината. — Записах *Танца на победата* за състезанието в парк Гълфстрийм.

— Какво? — Джо зяпна баща си. Състезанието се провеждаше през втората събота на декември във Флорида. Това бе най-престижното състезание с награда от половин милион долара и петдесет хиляди долара такса за участие. Не бе възможно баща му

да... — Как така, татко? Ти нямаш лиценз за треньор. А ние нямаме петдесет хиляди долара за подобно нещо.

Баща му прехапа долната си устна и извърна поглед.

— Използвах твоя.

— Какво?

— Казах, че използвах твоя лиценз и взех от дяловото ти участие в „Уисълдаун“, за да платя. Направих всичко по пощата и те подписах на документите.

Джо бе толкова слиян, че зяпна безмълвен баща си. Той лъжеше... Не, не лъжеше. Джо познаваше баща си достатъчно добре и разбра, че той казва истината.

— Това е измама! — Джо пусна в действие всички псувни, които бе слушал по пътя от огъня към къщи. Кари му се стори по-весел.

— Не бива да псуваш така, момче — заяви той с укор.

Джо едва се сдържа да не избухне. Съумя само да го погледне вбесен.

— Ако беше едно от децата ми, вместо аз да ти бях син...

Кари го прекъсна.

— Цял живот съм в бизнеса с коне, Джо. Казвам ти, че това е нашият печеливш билет. Той ще спечели. Сигурен съм. Остави ме да обуча коня, Джо. Моля те. Остави ме да го обуча и след това ще се подложа на лечение.

— Господи, татко — изпъшка Джо. Не можеше да преглътне, че е изгубил петдесет хиляди долара. Точно сега му трябваше всяка стотинка.

— Той може да спечели — повтори Кари.

Джо забеляза умолителния поглед на баща си и се прокле, че е такъв отстъпчив глупак.

— Добре, татко, тренирай го.

ГЛАВА 45

Ели не беше мъртъв, а много зле ранен. Беше прострелян. Дупката в гърдите му не бе по-голяма от гумичка на молив. Нийли я забеляза, когато чудовището най-сетне се разкара и тя взе фенерчето, което остави. Вдигна ризата на Ели, за да провери откъде идва всичката кръв. Бликаше от раната и се чуваше нещо като бълбукащ звук, когато той дишаше. Реши, че дробът му е пробит. Опита се да си спомни как се постъпваше в подобни случаи. Бяха им обяснявали в часа по оказване на първа помощ.

Кожата му бе хладна, все едно че бе мъртъв. Нийли потръпна при тази мисъл. Лежеше на една страна, свит като зародиш. Китките му бяха вързани на гърба. Друга верига стягаше глезените му.

Ключът беше у нея. Малкият сребърен ключ, който похитителят използва за нейната верига, можеше да стане и тук. Наистина стана, въздъхна облекчено тя и свали веригите от китките и глезените му, след това го обърна по гръб и погледна през рамо да не би чудовището да се върне.

— Ели! Ели! — тя го разтърси за рамото, повика го.

Той нито отговори, нито трепна, нито мигна. Да не би да бе изпаднал в шок? Знаеше, че има такава вероятност, но не си спомняше повече от факта, че може да те убие. Както обикновено не бе обръщала много внимание по време на час.

Сега се опитваше да си спомни нещо, каквото и да е, за да му помогне.

Първо трябваше да спре кръвенето. Само че не разполагаше нито с превръзки, нито дори с чаршафи. Чорапите ѝ бяха тънки, но знаеше, че Ели често обува дебели хавлиени чорапи. Дръпна ботушите му, за да провери. Свали чорапите, нави ги на топка и я притисна върху раната на гърдите. След няколко минути кръвта напои топката.

Той бе облечен с черен суитчър с надпис „Рокетс“ върху бяла тениска и долнище на анцуг. Суитчърът и тениската бяха напоени с кръв, затова тя си свали полото, макар с нежелание, тъй като

чудовището можеше да я завари само по сутен. Тази мисъл я притесни силно. Разтреперана от страх и от студ, тя притисна полото към раната.

Този път кръвта не проби. Най-сетне се почувства достатъчно спокойна и отдръпна ръка. Опита се да направи нещо като превръзка с ръкавите на полото, след това дръпна надолу и тениската му, и суитчъра, защото нямаше нищо друго, с което да го затопли. Тук бе студено като в хладилник и тя трепереше.

Може да трепереше и от страх.

Подът бе студен, толкова студен, че краката ѝ бяха ледени. Разбра, че не може да остави Ели да лежи на пода. Трябваше да го затопли, но това не можеше да стане тук. Погледна към леглото. Ако успееше да го качи...

Страхуваше се да го мести, а и едва ли щеше да успее да го вдигне. Ели бе слаб, но бе и висок, освен това се бе отпуснал и нямаше да се справи сама.

Изтегли матрака от леглото и го пусна до него. Помещението не бе голямо, може би два и петдесет на три, така че нямаше кой знае колко място за маневриране. Когато свърши, беше потна. Ели изстена, очите му затрепкаха, но той не помръдна повече, въпреки че тя го викаше и триеше ръцете и бузите му.

Най-сетне, тъй като не можа да измисли какво друго да направи, тя се настани на матрака до него с надеждата да му предаде топлината на тялото си. След това, макар и с нежелание, загаси фенера, за да пести батериите.

Господи, не му позволявай да умре, молеше се Нийли и трепереше в мрака. Не можеше да направи нищо, освен да се моли.

Можеше да чака чудовището да се върне.

— Татко — проплака тя. Този път отговор нямаше.

ГЛАВА 46

Е, добре, каза си Хищника. Нещата не ставаха винаги така, както бяха планирани. Само че малко спонтанност нямаше да му се отрази зле. Така животът ставаше по-интересен.

Значи Корнелия се оказа боец. Не спираше да мисли, докато шофираше по шосе 60 към работното си място. Изрита го от клетката, заключи вратата с веригата. Това бе невероятно интересно. Изобретателно и хитро. Не можеше да ѝ го отрече.

Оказа се невероятно лесно да я отведе. В него се бяха втреничили огромни учудени очи и той само посегна, обви кръста ѝ с ръка, включи електрошоковия пистолет и бе готов. Само че не бе очаквал тя да започне да се съпротивлява.

Очакванията бяха истинско препятствие по пътя на успеха, каза си той. Очакванията го бяха подвеждали много пъти. Например Чарлс Хейуд бе друг случай, в който събитията не протекоха така, както трябваше. Хейуд се оказа мъртъв и дъщерите му се довякоха в „Уисълдаун“, затова Корнелия сега бе в клетката.

И Ели беше с нея. Съжаляваше за Ели. Ако момчето не беше влязло да търси Корнелия, докато той я сваляше към кухнята, нямаше да се наложи да отведе и него. А малкият Ели се оказа бърз. Обърна се и хукна към задната врата.

Добре че носеше и „Глока“ освен електрошоковия пистолет. Наложил се да простреля момчето през прозореца на автомобила. Каква каша стана. Стъклото се пръсна навсякъде, а момчето потъна в кръв и сигурно го болеше.

Искаше му се още снощи да го избави от мъките му, веднага след като приключеше с Касандра. Тя се разрева, когато я прикова към стената, защото бе наясно какво следва. Но пък имаше толкова красиви нейни снимки, а пламъците лумнаха около лицето ѝ, преди да умре. Пищя също като всички останали.

Ако имаше начин да покаже снимките, със сигурност щеше да спечели някоя награда.

Би нарекъл изложбата „Главата на смъртта“. Нещо такова.

Имаше намерение да се разправи с Ели веднага след нея. След като приключи с Касандра, бе жаден за нова плът, за свежа плът, затова искаше първо да направи Корнелия своя. След това щеше да почисти останалото от Касандра и да закачи Ели на нейно място.

Очаквания. Никога не ставаше според очакванията.

Нямаше нищо против момчето, не му се искаше да го наранява, защото Джо беше много приятен човек.

Щеше да му е необходимо доста време, докато преодолее загубата на сина си, но накрая щеше да му мине. Човек преглъща какво ли не, реши той.

Нали сам той бе пример. Баща му ги бе напуснал още преди да се роди. Майка му, Джийн — все още помнеше дългата ѝ руса коса, като дете обожаваше да пипа меките кичури с пухкавите си ръце — бе много красива, но бе тъжна, вечно тъжна, толкова тъжна, че накрая се самоуби. Беше се опитала да убие и него като запали къщата, докато той спеше.

Беше се събудил навреме, за да изтича с писъци през огнения ад. Пижамата му се бе подпалила и той се отъркаля на земята, за да потуши пламъците. Почти деветдесет процента от тялото му бе в изгаряния трета степен.

Поне ръцете и лицето му бяха пощадени.

Ето, това е травма. Всеки би се съгласил. Само че той се възстанови и животът му бе хубав.

Е, имаше още неща, за които да мечтае, както Сали Джеси казваше.

Но той работеше по въпроса. Тази мисъл го накара да се разкиска. Като цяло, каза си усмихнат, денят щеше да бъде чудесен.

Корнелия провали очакванията му за тази нощ. Тази вечер той имаше намерение да провали нейните. Беше завързала вратата с верига и дори успя да отмъкне ключа.

Умно момиченце. Изобретателно момиченце. Само че не беше нито достатъчно умна, нито достатъчно изобретателна.

Той имаше втори ключ.

ГЛАВА 47

Двамата бяха изчезнали. Нийли и Ели ги нямаше. Беше полунощ, когато Джо прие истината. Алекс бе разбрала още преди няколко часа. Истината бе, че на Нийли ѝ се бе случвало да бяга и преди.

— Ели не би избягал — настояваше Джо, след като разговаря с приятеля си Томи и попълни сведение за липсващо лице. Преди това се бе обадил на всички познати на Ели, обиколи пътищата, за да е сигурен, че синът му не е катастрофирал. — Той просто не би го направил.

Алекс го погледна. Бяха в хола у тях. Тя бе облякла бял пуловер и кремав кадифен панталон, косата ѝ бе вързана на опашка. Беше се сгушила на канапето, а той стоеше пред нея. Личеше, че Джош и Джени са притеснени както от суматохата, така и от изчезването на брат им. Отидоха да си легнат в единайсет. Кари бе не по-малко разтревожен от Джо, но преди малко също се прибра.

Алекс щеше да остане при Джо. Той щеше да спи на канапето, а тя — в неговото легло. Предложението бе негово.

Не искаше да я остави сама в „Уисълдаун“, а тя също не смееше да се прибере. Освен това не искаше да го оставя сам.

В голямата къща се случваха разни лоши неща. Алекс все още помнеше дишането и все имаше чувството, че не е сама, заради фигурата, която бе видяла два пъти на терасата. Баща ѝ бе починал тук, а сега Нийли я нямаше.

Тя потръпна.

— Знам, знам — отвърна той унило, пресече стаята, дръпна завесите и погледна през прозореца навън в притихналата нощ. — Не съм си помислил, че пуши трева. Господи, ако не лежи в някой ров, ще го убия, че ми причинява всичко това.

Алекс се изправи и тръгна към него. Прегърна го през кръста и отпусна бузата си на гърба му.

— Защо му е да бяга? Просто не разбирам. Да, знае, че ще му се карам. Само че той не се страхува от мен. Честна дума, не се страхува

от мен. Никога през живота си не съм вдигал ръка на някое от децата. Не би трябвало да се страхува да се прибере.

— Джо — на Алекс ѝ стана жал. За него това бе истински ад. От друга страна, тя бе свикнала с номерата на Нийли. Не ѝ бе трудно да си представи, че сестра ѝ е избягала. Та тя бягаше от пансиона поне по два пъти в годината. — Приятелката на Нийли — Синда Хокинс, сещаш ли се — закарали са ги заедно с нейния приятел до училището. Пикапа на Ели го няма никъде. Нийли също е загазила. Заплаших да я върна в пансиона, нали помниш. Сигурна съм, че тя го е убедила да избягат.

Имаше чувството, че чува как Джо стиска зъби.

— Сестра ти е истинска напаст.

Тя притисна устни към гърба му.

— Съжалявам. Причинихме ти толкова главоболия. Сигурно ти се иска да не бе виждал никого от семейство Хейуд.

— Не е така — отвърна Джо, обърна се и притисна лицето ѝ между дланите си. — Не ми се иска.

След тези думи се наведе и я целуна.

ГЛАВА 48

— Нийли — гласът на баща ѝ се опитваше да я изтръгне от съня. Не се изненада, че го сънува и чува гласа му. Така поне усещаше топлина, знаеше, че я обича.

— Татко? — тя отвори очи. Беше тъмно и не беше сама. До нея имаше някой — топло тяло, което не успяваше да види. Къде беше?

Господи! Спомените я връхлетяха.

— Нийли. Той ще се върне.

— Татко? Къде си? — тя седна и се огледа в тъмното. Не си въобразяваше, че чува гласа. Знаеше със сигурност, че го е чула. Зелените точки отново се бяха върнали, блестящи както и предишния път. Бяха насочени към нея. Тя посегна към фенерчето и го включи.

Ханибал я наблюдаваше през решетките и опашката му потръпваше.

— Ханибал, Ханибал — прииска ѝ се да си е у дома. Устните ѝ затрепериха и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ханибал, как дойде тук?

Котката се озърна през рамо, прибра опашка и изчезна в мрака. След секунда Нийли разбра защо. Чу приближаващите стъпки. Господи, той се връщаше.

Обзета от паника, тя се изправи на крака, стиснала фенерчето, коленичила на матрака. Ели бе все още жив, дишаше, но бе в безсъзнание. Той не знаеше какво става. За момент Нийли му завидя. Лошото бе, че той не можеше да ѝ помогне.

Чудовището се връщаше и тя бе сама. Нямахте как да влезе. Беше нагласила вратата така, че да не успее.

Освен ако нямаше втори ключ.

Сама нямаше представа откъде ѝ хрумна тази мисъл, но тя се ококори и сърцето ѝ трепна от страх.

Разбира се, че има втори ключ. Хората винаги имат резервни ключове. Сигурно беше отишъл да го вземе и сега щеше да успее да влезе.

— Господи! — момичето скочи, захлипа от страх, стомахът ѝ се сви, коленете ѝ омекнаха и гърдите ѝ рязко започнаха да се повдигат, докато се опитваше да диша.

Трябваше ѝ оръжие. Или пистолет, или нож.

Не, *трябваше да барикадира вратата.*

Видя приближаването на фенерчето му. Господи, нямаше никакво време.

Леглото. Не можеше да използва нищо друго. То бе с метална рамка, здраво и устойчиво. Освен това бе двойно, поне метър и деветдесет дълго. Ами пружината?

Нямаше значение. Не разполагаше с друго.

Отчаянието ѝ даде сили. Угаси фенерчето и премести леглото пред вратата. Господи, Ели и матракът ѝ пречеха и тя не можеше да го постави както трябва.

Фенерът се запали. Нийли дори не си направи труд да се огледа. Беше се облегла на студената каменна стена, седнала на пода, за да изрита матрака с Ели настрани.

— Какво правиш, Корнелия? — гласът бе напълно нормален и спокоен, но тя усети как я избива ледена пот. Матракът се отмести, тя погледна чудовището, защото погледът ѝ сам се стрелна натам, защото той я ужасяваше...

— Лошо момиче си ти, Корнелия. Много лошо момиче! — втурна се към клетката и бръкна в джоба. Ключ. Знаеше си тя, че той има втори ключ. Въпреки че бе подпряла вратата с леглото, пак оставаше достатъчно място, за да може той да отвори решетката. Имаше цели три педи до задната стена.

Той бръкна с новия ключ. Този път ключът бе на китката му, а в другата ръка стискаше спрей.

Този път искаше да е сигурен, че тя няма да го ритне. Задъхана и разплакана, Нийли скочи на крака, метна се зад леглото и се опита да го притисне към вратата. Не успяваше да се справи както иска, защото оставаше още място.

Той дръпна веригата, която издрънча, и подпря с рамо решетката. Нийли отскочи назад, когато леглото поддаде.

Вратата бе отворена. Той бе готов да влезе.

— Помощ! — изкрещя момичето и се дръпна в един ъгъл. — Някой да ми помогне, помощ!

Беше пъхнал ръка през пролуката, след това натъпка и рамо, но повече не можа. Отворът не бе достатъчно широк.

Значи не можеше да влезе.

Благодаря ти, Господи, каза си Нийли, усети как тялото ѝ олеква, и се строполи на колене.

Той започна да пръска с лютия спрей.

ГЛАВА 49

Следващите няколко дни минаха мъчително бавно. От бегълците нямаше никаква вест. Цяла армия полицаи и частни детективи, изпратени от адвокатите на Хейуд, се опитваха да ги открият, но засега не разполагаха с никаква следа. Не бяха успели да открият и очукания син пикап, никой не бе виждал високо дългососо момче с красива блондинка.

Джо имаше измъчен вид. Джени и Джош бяха пребледнели и неестествено тихи и с всеки изминал час притихваха все повече, уплашени, че брат им го няма. Следваха Джо навсякъде, а той се стараеше да прекарва колкото е възможно повече време с тях. Алекс също започваше да се тревожи. Нийли може и да бягаше — тя често го правеше — но след ден, най-много два, се появяваше отново. Не можеше да си представи, че сестра ѝ ще изчезне за толкова дълго време, без да се обади.

Най-лошото бе, че не можеха да направят нищо. Джо бе претърсил района, бе обиколил всички главни и черни пътища; полицаите също претърсваха наоколо, обиколиха щателно около пътищата, да не би пикапът да бе катастрофирал; съседни и приятели обикаляха горите и полята, докато накрая всички решиха, че децата не са в радиус от петдесет километра.

Това означаваше, че трябва да разширят периметъра на търсене.

Обади се Андреа и предупреди Алекс за въпросите на репортер, който твърдял, че Нийли била изчезнала, и почти веднага след това имаше излъчвания по националните медии. Това поне бяха незначителни клюки, които се въртяха около дъщерята на мултимиллионер, склонна да създава неприятности. Описваха я като наркоманка и купонджийка, свикнала да бяга от училище и къщи. Имаше и снимки, но това също не доведе до никакви следи.

Налагаше се да продължат да живеят. След втория ден, Джош и Джени се върнаха на училище. Джо така и не спря да работи, а Кари се занимаваше с Танца на победата упорито и методично. Алекс знаеше,

че той се е заел да обучава коня за някакво състезание, и забеляза ентузиазма му, докато им разказваше за постиженията на животното всяка вечер.

Алекс се бе пренесла в къщата на Джо. Преструваха се, че спят в отделни легла, заради децата, но истината бе, че след изчезването на Ели Джо не прекарваше на дивана повече от два часа на нощ. През останалото време се любеха и си говореха.

Една вечер Томи се отби, за да поговори с Джо. Когато патрулната кола спря отвън, цялото семейство изтича на верандата с надеждата да видят Ели и Нийли. След като им каза, че причината за посещението не са изчезналите, Томи отведе Джо настрани, за да поговорят насаме.

Когато Томи си тръгна, Джо се върна в кухнята, където Джош, Джени, Алекс и Кари вдигаха масата. Четири чифта очи го погледнаха изпълнени с очакване.

— Джош, Джен, елате в хола — помоли тихо той. Алекс го погледна разтревожена. Беше очевидно, че Томи бе донесъл лоши новини. — Алекс, вие с татко също можете да дойдете.

Когато се настаниха в хола, Джо се отпусна между Джени и Джош, а Алекс и Кари бяха срещу тях. Джо им съобщи, че тялото на Лора е било идентифицирано, че е била убита през 1991 година, малко след като е дошла да ги види за последен път.

— Значи затова не дойде нито веднъж през тези години — въздъхна замислен Джош. — Все се питах... Струваше ми се странно да не виждаш изобщо майка си. Повечето деца на разведени родители живеят при майките си, ако не виждат някого от тях, обикновено това е баща им.

— Докато вие се оказахте с мен — заяви Джо в опит да прозвучи небрежно, когато погали късо подстриганата коса на Джош.

— Нямам нищо против — погледна го бързо момчето. Откакто Ели бе изчезнал, Джо бе особено внимателен. — Радвам се, че съм при теб. Стига да не ти тежим.

Джо го погледна остро.

— Как така ще ми тежите? Радвам се много, че сте при мен. Та ти си ми син.

— Ели го няма, а аз съм още тук — избъбри бързо Джош и очите му се наляха със сълзи. — Все ми се струваше, че предпочиташ аз да

изчезна, не той.

— Господи — Джо бе потресен. — Не е вярно, Джош. — Прегърна момчето през раменете и го погледна в очите. — Джош, за мен ти си не по-малко важен от Ели, така че не си помисляй друго. Ти се единственият Джошуа, когото си имам. За мен няма значение кой от двамата липсва. Еднакво ще ме боли. Имам нужда и от двамата. И от тримата.

Джош се наведе и прегърна бързо Джо, след това скочи, огледа се притеснен и излезе от стаята.

Джо понечи да се изправи, за да го последва, но Джени го подръпна за ръкава.

— Татко — каза тя и погледна тъжно. — Мислех си, че ако мама е била убита, когато е идвала тук, това означава, не някой от областта убива хора. Може би същото се е случило с Нийли и Ели.

* * *

По-късно същата вечер, след като бе отделил време и за двете си деца и те си легнаха, Джо попита Алекс дали не иска да отидат на разходка. Кари бе все още в къщата, опънал се на канапето, за да гледа телевизия. През последните вечери оставаше до много късно в къщата на Джо, дори след единайсет. Както и останалите, на Кари не му се стоеше сам.

— Ще ви изчакам да се върнете — махна той с ръка към Джо. — Не бързайте. Нямам спешна работа.

Нощта бе прекрасна — студена, ясна, на хоризонта се виждаха облаци, но иначе небето бе обсипано със звезди. Новата луна бе като сърп. Извиваше се вятър и отмяташе назад косата на Алекс. Светли кичури галеха якето на Джо.

— Трябва да проверя конете в „Уисълдаун“ — погледна я той. Тя бе пхнала ръка в неговата и вървеше до него. — Ходи ли ти се чак до конюшната? Ако предпочиташ, можем да тръгнем по пътя, а аз ще се върна по-късно.

— Да отидем до „Уисълдаун“ — съгласи се Алекс. — И без това трябваше да се отбия, за да си взема още дрехи.

Минаха по пътя, за да им е по-лесно да ходят.

Къщата бе тъмна, защото Алекс не нощуваше там. Щом влязоха вътре, Джо обиколи стаите, пусна лампите и се огледа. В стаята на Нийли Алекс усети как я бодва болка. Дрехите, купени последния път, когато бяха на пазар, все още стояха в пликовете на един от столовете, а електрическите ѝ ролки бяха пръснати на тоалетката. Останалите ѝ неща също бяха непокътнати.

Къде си, Нийли?, попита безмълвно Алекс. *Ще се върнеш ли?*

За пръв път си позволяваше да си помисли, че сестра ѝ няма да се върне.

Да не би да ѝ се беше случило нещо лошо? При тази мисъл стомахът на Алекс се сви.

Тук се бе случило нещо ужасно с бившата съпруга на Джо, независимо че местните наричаха областта Райско гнездо.

— Добре ли си? — Джо бе до нея и я наблюдаваше внимателно. Тъй като не искаше да го притеснява допълнително, тя кимна и се усмихна и двамата поеха към долния етаж.

— Господи, колко съм уморен — каза Джо, когато влезе в кабинета и се стовари на един от кожените столове до канапето. Потри лицето си с ръце и вдигна поглед към Алекс. — Когато спя до теб, нямам мира. Непрекъснато се въртиш.

Протегна ръка и стисна нейната, а след това я привлече в скута си. Тя се сгуши до него и обви врата му с ръце.

— Защото престанах да пия приспивателни. Оказа се, че нощем тук се предлагат доста интересни занимания.

Той се разсмя.

— Спеше също толкова неспокойно дори когато ги пиеше. Направо ме побъркваше, докато те слушах през уоки-токието. По цяла нощ обикаляше напред-назад.

— Не е вярно! След като изпия хапчето, заспивам и не помръдвам.

— Щом казваш — усмивката му се стопи. — Господи, колко ми беше трудно тази вечер. Нямах представа, че Джош се чувства по този начин.

— Какво стана, когато се качи при тях?

— С Джош всичко беше наред — той се намръщи. — Джени се разплака.

— Защото майка ѝ е мъртва ли?

Джо кимна.

— Можеш ли да повярваш? Джени беше съвсем малка, когато видя Лора за последен път. Едва ли я помни. Въпреки това се разплака.

— Лора ѝ е била майка — отвърна тихо Алекс. — Независимо дали я помни или не, тя ѝ е била майка.

Джо си пое дълбоко дъх и я погледна.

— Тя бе кошмарна майка — отвърна той. — Беше наркоманка, пиеше като смок, да не говорим, че умираше за купони. Изпитвах ужас, че ще се надрусам, когато е при децата. А ги оставяше, когато ѝ скимнеше. Заминаваше за дни наред, с всеки мъж, готов да ѝ купи наркотици. Мислех, че това е станало с нея. Реших, че се е забъркала в някоя сделка с наркотици. През всичките години, докато я нямаше, не минаваше ден, без да се помоля да не стъпва повече тук. Знаеш ли какво направи последния път, когато дойде да ме види? Каза, че ще ми вземе децата, ако не ѝ дам парите, които ѝ трябвали. Разбираш ли, тя не искаше децата. Дори не ги познаваше. Знаеше обаче, че съм готов да плащам и надплащам, за да ги задържа. Така и стана.

Той погледна Алекс и се усмихна тъжно.

— А тази вечер Джени се разплака заради нея. Останах при малкото си момиченце, докато заспа, и я лъгах колко много я е обичала майка ѝ, колко ѝ се е искало да бъде с нея, колко много се е гордеела с нея. Господи, Алекс, на Лора не ѝ пукаше нито за Джени, нито за момчетата. Интересуваше се само да се докопа до парите.

Алекс прошепна нещо в знак на съчувствие и го целуна по бузата.

— На никого не съм казвал какво се случи онази вечер, когато Лора дойде — обясни той. — Само на теб.

Алекс можеше само да го прегърне по-силно и да привлече главата му за целувка. Разкопча бархетната му риза и се смъкна на колене пред него. Притисна устни към стегнатия му корем, заслуша се в забързаното му дишане, разкопча дънките, извади члена му навън и го люби с уста. Той остана неподвижен, очите му бяха затворени, а ръцете му стискаха страничните облегалки на стола, докато я наблюдаваше през полупритворени очи.

Най-сетне изръмжа от страст, изправи се и я положи на пода, съблече и двамата бързо и безмълвно. Целуваше я цялата, докато тя не започна да стене. След това я облада нетърпеливо. Когато всичко

свърши, макар телата им все още да бяха преплетени, той се изправи на лакът и я погледна с усмивка, от която сърцето ѝ запърха.

— Трябва да ти призная нещо, принцесо — започна той. — Лудо влюбен съм в теб.

Алекс го погледна. Не можеше да откъсне очи от загорялото прелестно лице и моркосините очи, от широките голи рамене, надвиснали над нея, от мъжа, който за толкова кратко време се бе превърнал в центъра на света ѝ.

— И аз съм лудо влюбена в теб — отвърна през смях тя. Вдигна ръце и го прегърна през врата, усмихна му се и привлече главата му, за да го целуне.

По-късно той отиде да провери конете, а тя се качи, за да си вземе дрехи.

— Връщам се след петнайсет минути — обеща той. — Въпреки това пусни алармата и заключи.

ГЛАВА 50

Чудовището се научи да оставя телевизора пуснат. Тъй като екранът беше малък и сравнително далече, отначало Нийли не разбираше какво гледа.

Беше образ на празна стая. Голяма работа. Поне излъчваше някаква светлина и тя не тънеше в мрак.

Едва когато видя кой влиза в стаята, с ужас разбра, че това е Алекс в своята спалня.

Отначало се разкрещя и предположи, че сестра ѝ ще я чуе, но Алекс, разбира се, не можеше. След това започна да я наблюдава отчаяна всеки път, когато идваше.

Нийли се бе сетила, че тя няма да остане сама в къщата. Идваше в спалнята по за няколко минути и никога не оставаше да спи там. Сигурно не искаше да е сама.

Дали ги търсеха, питаше се отчаяно момичето. Сигурна бе, че ги търсят, убедена бе, че са вдигнали на крак цялата полиция. Важният въпрос бе дали ще успеят да ги открият.

Страхуваше се, че знае отговора на този въпрос.

Никой нямаше да дойде да ги спаси навреме. Налагаше се сама да се спаси.

Имаше план. Не беше кой знае колко добър, но така и не се сети за друг. Металната рамка на леглото бе от пръчки, които поддържаха пружината и матрака. Те бяха завинтени. Докато седеше в полумрака, се опитваше да развинти поне една. Когато се справи, пусна фенерчето, за да я огледа. Беше около метър, може би дори малко повече, със заоблени ръбове и много здрава.

Седеше в тъмното и стържеше с пръчката каменния под, за да я заостри, а времето сякаш бе спряло. След това се зае с другия край и отново му посвети часове наред. Правеше копие.

Веднъж, много отдавна, в някаква документална поредица, бе гледала нещо за хора, които живеели под земята и никога не излизали на светло. Сега и тя се чувстваше като тях. Имаше чувството, че е

престояла в тази дупка години, дори векове. Имаше голяма възможност никога повече да не види слънчева светлина. Съмняваше се, че ще успее да се измъкне от тази вампирска дупка сама.

Поне щеше да опита. Усещаше, че няма сили. Попадна на някакво насекомо и го изяде, но в тази тъмница нямаше нито хлебарки, нито скакалци, нито дори онези противни създания с многото крака. Въпреки това поне веднъж на ден успяваше да попадне на някоя подобна гадост. Хрущяха, когато ги захапеше, а когато се абстрахираше какво яде, те се оказваха не чак толкова лоши.

Ако в един ъгъл не капеше вода, сигурно щеше да умре. Оттам сълзеше по камъка и тя успяваше да утоли жаждата си. И езикът, и устните ѝ бяха подути. Кожата ѝ бе напълно обезводнена.

От време на време Ели идваше в съзнание, стенеше и се мятеше, но и той нямаше сили. Беше в много по-лошо състояние от нея. Беше откъснала чисто парче от тениската му, беше го дъвкала, докато поддаде, за да може да попива с него вода, и поне по девет или десет пъти на ден го изцеждаше в устата му. На няколко пъти се опита да смачка поредната заблудила се буболечка и да му я даде, но така и не успя да го накара да преглътне.

Ако скоро не дойдеше помощ, ако планът ѝ не проработеше, той щеше да умре.

Въпросът бе как да постъпи.

Чудовището идваше редовно и всеки път носеше храна и вода. Оставяше донесеното пред вратата и се отдалечаваше, за да я накара да мисли, че си е отишъл. Надяваше се така да я примами навън. Миризмата направо я подлудяваше, а стомахът ѝ се свиваше от глад и болка. Ако се поддадеше на изкушението, той щеше да я хване, сигурна бе. Знаеше, че я дебне в мрака зад вратата.

Той за пълна глупачка ли я имаше? Беше донесъл нова верига, с нови скоби, с които заключваше вратата, когато си тръгваше. След като пристигнеше, оставяше храната, сваляше веригата и се отдалечаваше. Всеки идиот щеше да се сети какво става. Само че тя беше инат и нямаше да му се остави в ръцете. Дори да умреше, нямаше да му се даде без бой.

Имаше намерение така да подреди барикадата, че той да забележи пролука и с малко усилие да влезе. Щеше да легне до Ели,

все едно че е изпаднала в безсъзнание и да чака. Когато той влезеше, щеше да го наниже на копието.

Първо трябваше да довърши оръжието.

Ханибал пристигна, докато тя стържеше острието. Вече знаеше, че двете зелени точки са очите му, и разбираше, че си въобразява, че чува гласа на баща си. Поне той ѝ говореше често и ѝ даваше добри съвети.

Ханибал винаги се появяваше преди чудовището — изглежда, имаше начин, по който успяваше да се вмъкне през входа на чудовището — така че щом Нийли го видеше, веднага скриваше копието под леглото.

Днес, вместо да се приближи към решетките — бе прекалено дебел, за да се вмъкне — той скочи на масата и седна, мърдайки нервно с опашка до телевизора.

Ако не бе привлякъл вниманието ѝ, Нийли нямаше да забележи, че Алекс е влязла.

Момичето гледаше как сестра ѝ минава през стаята, отваря гардероба и рови в дрехите си. Стори ѝ се малка, но поне се виждаше ясно.

Докато я наблюдаваше, Нийли усети как гърлото ѝ се стяга и стомахът ѝ се свива.

Алекс! Бе готова да извика името на сестра си, но се сети, че чудовището ще се появи всеки момент, и не посмя да се обади.

Нарочно се извърна от екрана. Нямаше смисъл да се измъчва допълнително.

Нийли. Това бе отново гласът на баща ѝ. *Нийли, използвай котката.*

Да използва котката ли? В този момент ѝ стана ясно какво се опитваше да ѝ каже гласът.

Дръпна единия чорап и се опита да го върже на възел. Свали диаманта от носа си и го пъкна вътре. След това коленичи. Знаеше, че няма много време.

— Ханибал! Коте, коте! Ела тук, *Ханибал!* Добре, че *Ханибал* се подчини. Нийли се пресегна през решетката и го сграбчи, за да пъкне вързания чорап на врата му.

— Върви! — прошепна тя. — Върви!

В първия момент той остана загледан в нея, а зелените му очи блестяха в тъмното. След това трепна нервно с опашка и се отдалечи.

В същия момент се появи светлината от фенерчето на чудовището.

ГЛАВА 51

Алекс тъкмо събираше последните неща, които щяха да й трябват през следващите дни, когато чу Ханибал. Беше в гардероба й и мяукаше досадно.

Пак ли го беше затворила, когато затвори вратата? Дори не помнеше да го е виждала, но очевидно се беше промъкнал.

Прииска й се да се усмихне, когато си спомни думите на Нийли за котката, която умееше да се дематериализира.

Отвори вратата и котаракът изскочи навън. Мина покрай нея навирил опашка и скочи върху леглото, точно в средата на купчината дрехи.

Седна на задните си лапи.

— Къш! — Алекс размаха ръце. Той не помръдна, втренчил зелените си очи в нея, сякаш имаше намерение да остане там до безкрайност.

Джо щеше да се върне всеки миг, а дрехите й трябваха.

Събра кураж и пое в ръце огромното животно.

Чак тогава забеляза завързания на врата му чорап.

ГЛАВА 52

Хищника ѝ се усмихваше, докато оставяше подноса на пода.

— Не си ли гладна, Корнелия? — попита мило той. — Ще умреш, ако не се храниш.

Корнелия не отговори. Седеше свита в един ъгъл и дори не го поглеждаше. Лошо момиче. Когато я спипаше, щеше да си плати!

Той не откъсваше поглед от екрана на телевизора. Я, Александра си беше вкъщи! Напоследък все я нямаше, така че бе истинско удоволствие да я види по нейния канал. В момента се бе навела над леглото, за да вземе в ръце противната котка.

Опитваше се да махне нещо от врата ѝ. Приличаше на примка...

Беше някакво парче плат.

Развърза го и го разтърси. Ококори се.

Той също се ококори. След това извърна очи към свитата в ъгъла Нийли.

— Кучка мръсна! — изръмжа той и хукна към стълбите.

ГЛАВА 53

Алекс не можеше да откъсне очи от чорапа в ръката си. Беше розов чорап, мръсен и напоен с нещо, което, изглежда, бе кръв, а при пръстите бе пъхнат диамант.

Нийли! Сърцето ѝ заби по-бързо. Усети как цялата ѝ глава пулсира. Сигурно Нийли бе завързала чорапа на врата на котката.

Джо! Трябваше да каже на Джо! Забърза към вратата на спалнята. Значи Нийли бе някъде наблизо; Ели също бе наблизо.

От състоянието, в което бе чорапът, ставаше ясно, че Нийли и Ели са в беда. Чорапът очевидно бе сигнал за помощ.

Завъртя се и се спусна към телефона. Вече знаеше, че тук има 911. В момента имаше нужда от спешна помощ.

Грабна слушалката и с разтреперани пръсти набра първите две цифри...

В същия момент някой се втурна към нея. Тя изпищя, завъртя се рязко, но бе късно. Нечия ръка се заплете в косата ѝ, изтегли грубо главата ѝ назад. Огромна длан притисна устата ѝ, за да не може да извика отново.

Тя изпусна чорапа.

— Млъквай! Стой мирна! — косата ѝ се разстла по раменете. Нещо тежко и студено се опря в слепоочието ѝ. Пистолет? Макар никога досега да не бе изпитвала подобно нещо, Алекс инстинктивно разбра какво е. Незабавно спря да се съпротивлява и остана мирна. Сърцето ѝ блъскаше, но кръвта ѝ сякаш изстина.

— Така е по-добре — той не отпусна хватката. Говореше до ухото ѝ. Гласът ѝ се стори познат. Не виждаше кой е човекът, но усещаше, че е едър и по-нисък от Джо. — Ако изпищисиш, ще те убия на място. Разбра ли?

Алекс потръпна от ужас. По цялото ѝ тяло изби студена пот. Той щеше да я убие, каквото и да направеше. Знаеше го със сигурност.

Само че не искаше да се случи по-рано, отколкото се налагаше.

— Разбра ли ме? — гласът му прозвуча напрегнат. Пръстите му се впиха в меките ѝ бузи. Дулото на пистолета бе все още притиснато в слепоочието ѝ и започваше да я боли. Алекс усети как коленете ѝ омекват от страх.

Кимна.

Той се наведе, вдигна чорапа и го натъпка в джоба на панталоните си. Беше с черни панталони, много добре изгладени. Обувките му бяха лъснати, черни, без петънце прах. Ризата бе с дълъг ръкав, чисто бяла. Миришеше на нещо, което тя не успяваше да си спомни откъде ѝ е познато.

Не можеше да види и лицето му.

Точно така. В този момент разбра. Този мъж бе заловил Ели и Нийли.

— Добро момиче. Сега върви.

Алекс пристъпи към гардероба.

— Отвори го — настоя гласът до ухото ѝ.

Алекс послушно отвори вратата и той я блъсна навътре толкова силно, че тя едва не падна. Пистолетът не се отделяше от слепоочието ѝ.

По времето, когато е бил монтиран, гардеробът е бил огромен. Нещо като сегашните дрешници. Той я завъртя на една страна и ѝ нареди да затвори вратата. Алекс се подчини. Беше тъмно, дрехите се падаха от дясната ѝ страна, когато той я блъсна напред. Лъхна я познатата миризма на ароматизатора, който тя винаги закачваше между дрехите.

Това бе невъзможно. Сигурно сънуваше кошмар.

— Ако изпищиш, ще те убия — предупреди гласът. След това отпусна ръка от устата ѝ и посегна към стената. Алекс си пое дълбоко въздух, но не изпищя. Бе сигурна, че ще изпълни закана си, ако не му се подчинява. Ако Джо не се върнеше в къщата — а той сигурно още не бе приключил с обиколката в конюшната — нямаше кой да я чуе.

Той отново я блъсна към дъното на гардероба, където стената се отвори като врата. Алекс пристъпи в толкова тесен проход, че стените опираха в раменете ѝ и от двете страни. Тухлата бе груба и студена. Похитителят пусна устата ѝ и вплете пръсти в косата ѝ, извивайки главата назад. Премести дулото на пистолета във врата ѝ. Цялата настръхна от ужас; беше толкова уплашена, че дори нямаше сили да

диша. Той я тласна напред. Зад нея вратата се затвори с тихо прищракане. Запали фенерче. Дългият му лъч освети тесния проход, подобен на комин, който, изглежда, минаваше по продължение на целия втори етаж.

— Върви — изсъска в ухото ѝ той.

Алекс разбра, че трябва да се извие на една страна, за да могат да минат. Той бе доста едър мъж. Пистолетът не се отделяше от врата ѝ.

Алекс вървеше. Коленете ѝ трепереха от страх.

В края на прохода имаше стълби, тесни като коридора. Заслиза надолу и предположи, че това е стената на гърба на кухнята. Осъзна, че през всичкото време, докато е била в къщата, похитителят е имал свободен достъп до стаята ѝ, а също и до останалата част от къщата.

Спомни си дишането през първата вечер и се ококори.

Сега вече всичко бе ясно.

Стигнаха края на стълбите и се озоваха на тясна площадка. Продължиха надолу. Алекс разбра със свито сърце, че се отправят към мазето.

Това бе просто помещение за въглища и тук личеше колко е стара къщата. Въздухът бе студен и миришеше на мухъл. Подът бе неравен и на няколко пъти тя се спъна. Освен петното светлина от фенерчето, наоколо бе тъмно като в рог.

Едва сега той започна да се отпуска.

— Александра! Да знаеш само как ще се забавляваме! — прошепна до ухото ѝ. Гласът ѝ беше познат, но така и не успяваше да си спомни откъде. А в тъмното нямаше как да го види.

— Къде е сестра ми? — с ужас установи, че гласът ѝ трепери.

Бяха в средата на мазето. Алекс имаше чувството, че вървят напред право към пещта. Тя бе стара, пригодена за въглища, почерняла цялата и отдавна вече не се използваше. Горе бяха монтирани съвременна отоплителна система и климатици.

— Корнелия ли? А, тя е много лошо момиче. Допреди малко ѝ бях ядосан, но сега вече ми мина. Онова, което тя направи, бе съдба. Така реших. Отдавна те желая. Сега вече си моя.

Очевидното значение на думите му накара Алекс да потръпне.

— Ти си я отвлякъл, нали? И Ели? Къде са? Наранил ли си ги?

— След малко ще ги видиш.

При тези спокойни думи, Алекс усети, че сърцето ѝ се отпуска. В първия момент усети облекчение, но след това си каза, че с нищо няма да успее да им помогне, защото и тя щеше да изчезне.

Стомахът ѝ отново се сви.

Джо всеки момент щеше да забележи, че я няма. Щеше да се върне от конюшната.

— Знаеш ли, спиш много дълбоко. Почти всяка вечер идвах в стаята ти, а ти така и не разбра — гласът му звучеше весел. — Може и да си разбрала. Сънуваше ли ме, Александра?

Мисълта за Джо ѝ даваше сили. Той щеше да я търси. Знаеше, че я е оставил в къщата. Ако се налагаше, щеше да събори „Уисълдаун“ тухла по тухла.

— Два пъти те видях на терасата.

— На терасата ли? — той, изглежда, се намръщи. — А, не, грешиш. Аз съм много внимателен. Да излизам навън, е прекалено опасно. Някой може да ме види. Знаеш ли, вие двете с твоята така наречена сестра ми създадохте много проблеми. И баща ви. Много неприятно племе се оказахте всички от семейство Хейуд.

— Баща ми... — разбира се. Ето го отговора, който търсеше. Баща ѝ не се бе самоубил. Знаеше го още от самото начало.

— Ти си го убил, нали?

Той се изсмя и я блъсна към пещта, без да отговори. На каменната стена имаше малка метална врата. Той се протегна, отвори я и тя изскърца шумно.

Лъчът на фенерчето разкриваше пода, стените, купчина забравени въглища. Той я накара да влезе.

Лъхна я отвратителна миризма на гнило. Тук блестеше екранът на телевизор. Помещението приличаше на пещера, въпреки че имаше огромен фотьойл, маса, а стената бе цялата покрита със снимки.

Той я пусна, блъсна я грубо напред и Алекс падна на колене. Тази вечер бе с дънки и гуменки — Джо ѝ ги бе донесъл преди няколко дни — но когато се строполи на пода, усети как коленете ѝ се разкървавят. Това бе нищо в сравнение с ужаса, който пълзеше по гърба ѝ. Бяха пристигнали. Какво щеше да ѝ направи?

— Корнелия? — подвикна той. — Ето я и сестра ти.

ГЛАВА 54

Котката мяукаше в някаква далечна част на къщата, все едно че някой я попарваше жива. Чу я в мига, в който отвори задната врата. Какво й ставаше?

Тихото пиукане на алармата му напомни, че трябва да спре. Набра кода и влезе в кухнята. Господи, чувстваше се толкова стар. Дори по-стар от баща си. Освен това бе уморен. Бе наистина уморен до смърт.

Ели. Мисълта за сина му го прорязваше като нож. *Господи, Ели, къде си?*

— Алекс? — провикна се той, мина в хола и се огледа.

Тя не отговори. Сигурно бе на горния етаж.

Котката сигурно също бе там и продължаваше да издава противните си звуци.

Намръщи се и тръгна по стълбите.

— Алекс?

Ако не беше Алекс, едва ли щеше да издържи последната седмица. За пръв път имаше нужда от човек, на когото да се опре. А тя бе до него.

— Алекс! — бе в коридора, когато се провикна по-силно. Вратата на спалнята ѝ бе затворена. Изглежда, котката бе вътре.

— Алекс! — той отвори вратата и се огледа. Котката се спусна към него и продължи да мяука.

Стаята бе празна. Джо влезе, огледа се и провери в банята. Алекс я нямаше.

Котката продължаваше да мяука.

Повика отново Алекс и тръгна към стълбите.

ГЛАВА 55

Алекс бе паднала в един тъмен ъгъл. Усети студа, който се излъчваше от камъка от едната страна и металните решетки от другата. Изправи се и се обърна към похитителя си, а след това отстъпи назад.

Вдигна глава към него. Той се бе насочил към масата, за да пусне фенера. Плешивата му глава заблестя. Лицето му бе кръгло, червендалесто и много приятно. Тя отвори поразена уста. Ето на кого бил гласът. На Хомър Гибсън, собственика на мотел „Дикси“.

Нечия ръка се протегна през решетките.

— Алекс? — гласът бе като грак.

— Нийли? — Алекс се извърна рязко. Сестра ѝ бе коленичила зад решетките. Беше мръсна, рошава, само по бледо син сутиен и дънки. Алекс потръпна, когато си помисли какво е преживяла. Поне бе жива. — Слава Богу! Нийли, добре ли си? Къде е Ели?

— Тук е, но е ранен. Алекс, много съжалявам, че те забърках в това. Не съм...

Чак сега Алекс видя свития на матрака Ели.

— И така, дами, радвам се, че успях да събера семейството заедно. Сега, скъпа Корнелия, те очаква проблем. Ако не отвориш вратата, за да ме пуснеш, ще вържа сестра ти за стената и ще я превърна във факла.

Алекс се обърна рязко. Погледна го невярващо. Сърцето ѝ заблъска. Това пък какво трябваше да означава? Ще я превърне във факла ли? Чак сега забеляза черните следи по стената от дясната страна. Те стигаха до тавана.

Хомър пристъпи към вратата на клетката, вмъкна ръка през решетката и освободи веригата, която я държеше. Тя издрънча шумно.

Зад нея Нийли звучеше така, сякаш въздухът не ѝ достигаше.

— Господи, о, Господи...

— Нийли, какво...

— Алекс, о, не, Алекс...

— Ти решаващ, Корнелия. Или отвори вратата, или...

Той замълча. Гледаше към телевизора. Алекс проследи погледа му. Отвори ужасена устни.

Фигурата на малкия екран със сигурност бе на Джо. Обикаляше спалнята.

— А сега имаме още един проблем. Няма ли да свършат проблемите този ден? Дали да не се кача, да го доведе и него? Не го искам, а и мястото не е много... А, той си тръгва. Може да се махне — Хомър докосна зъбите си с показалец.

Май говореше на себе си, реши Алекс. Ръката, в която стискаше пистолета, висеше отстрани. За частица от секундата се поколеба дали да не се хвърли към вратата, но разбра, че няма да успее. Той щеше да вдигне пистолета и да го използва. Нямахше да успее да се измъкне.

Алекс видя как Джо излезе от спалнята. На екрана остана празната стая. Дрехите ѝ бяха пръснати по леглото.

— Това е камера — обзе я неприятно чувство.

— Точно така. Има още една в банята. Наричам канала „Александра“. По него дават само Александра по всяко време на денонощието.

Щом разбра какъв перверзник я е наблюдавал, на Алекс ѝ се догади.

— И в мотела те наблюдавах. Нали си спомняш онази нощ, когато бяхте отседнали там. Имам страхотна видеокасета на двете със сестра ти. Добро представление изнесохте.

— Монтирал си камери в хотела? — избухна ужасена Алекс.

Той ѝ се усмихна.

— Ами да. Има във всички стаи — и видео и аудио. Това е задължително за един хотел — хората прелюбодействат, какви ли не ги вършат. Имам на запис как безценният ти баща подкупва уважавания губернатор Уилън. — Той се намръщи. — Надявах се да изкарам доста пари от тази касета, но баща ти отказа да плати. Трябваше да се обърна направо към господин Уилън, но той няма много пари, така че щях само да си загубя времето.

— Затова ли го уби? Защото не е искал да плати, когато си го изнудвал ли? — Алекс усети нещо твърдо и студено до ръката си. Хомър не го виждаше. Нийли се опитваше да ѝ подаде нещо — Алекс предпазливо го опипа. Оказа се студена метална пръчка със заострен край.

— Имах го на запис — повтори тъжно Хомър. — Двамата с Уилън закусуваха в ресторанта, след това се настаняха в стая, записана на името на друг. Баща ти искаше разрешително за болнични легла, а Уилън бе готов да му услужи с удоволствие. Но човекът си имаше цена. Сдобих се с исканата сума, а аз се сдобих със запис. — Намръщи се към Алекс. — Баща ти беше много богат. Нямахме финансови проблеми. Накара ме да се видим в конюшната на „Уисълдаун“. Той определи и нощта, и часа и ми каза, че ще донесе парите, а от мен се искаше да донеса касетата. Взех я, разбира се. Дори донесох бутилка уиски, за да отпразнуваме случая. Само че той заяви, че нямало да ми плати и цент, и извади пистолет! Май искаше да ме убие. Само че аз си носех електрошоковия пистолет. Корнелия, ти си опитвала електрошоковия ми пистолет, нали? Сега е счупен. Успях да се оправя с него, когато му подавах касетата. Всичкото уиски се изсипа, но нищо. Докато беше в безсъзнание, разбрах, че имам само един шанс. Ако не го направех, той щеше да ме погне. Затова нагласих пистолета до главата му и дръпнах спусъка. Ето ти самоубийство. Моите съболезнования. — Екранът отново привлече погледа му. В гласа му се появи раздражение. — Той се върна!

ГЛАВА 56

Алекс я нямаше никъде.

Когато го разбра, Джо усети истински ужас. Знаеше, че за нищо на света не би излязла сама в тъмното.

Джо грабна телефона и се обади на Томи. Ако позвънеше на 911, службата нямаше да реагира достатъчно бързо, колкото шерифът.

— Довлечи се веднага в „Уисълдаун“! — Джо стискаше слушалката с всички сили. — Не мога да открия Алекс! Беше в къщата, а е изчезнала!

Очевидно Томи спеше, когато вдигна, но гласът му веднага го издаде, че внимава.

— Тръгвам.

Познаваше Джо достатъчно отдавна и знаеше, че не е нужно да задава излишни въпроси. След като Джо казваше, че е важно, значи наистина беше важно.

Джо влезе в стаята на Алекс. Дрехите, които искаше да вземе бяха пръснати на леглото. Проклетата котка бе на леглото одеде. Върху купчинката се виждаха оранжеви косми. Каквото и да се беше случило, се беше случило тук, в тази стая.

Той се огледа. Сърцето му биеше до пръсване и усети как го сграбчва страх. Не можеше да я загуби, не и сега...

Не можеше да загуби още един човек, когото обича. *Ханибал* се измъкна изпод леглото. Погледна Джо, измяука и тръгна към гардероба с вирната опашка.

Котката...

Джо го последва и отвори вратата. Котката се вмъкна вътре и спря пред задната стена. Размаха леко опашка и отново измяука, сякаш го молеше да я пусне навън.

Джо изпусна съдържания въздух. Порази го ужасна мисъл. Подпря рамо на стената и натисна.

Стената поддаде.

ГЛАВА 57

— На това му се казва съдба — обясни със съжаление Хомър, докато наблюдаваше как Джо влиза в гардероба след Ханибал. — Вашата съдба и моята съдба.

Пристъпи към Алекс. Тя се опита да отскочи и да го прободее с копието, но той сграбчи ръката ѝ.

— Лошо момиче! — изсъска и я удари по главата с пистолета.

Пред очите на Алекс изплуваха звезди. Докато се съвземе, той вече я бе вързал за китките към стената.

— Имаш късмет, че не те застрелях. Но може и да не е късмет. Както и да е, куршумите рикошират тук долу.

Нийли ридаеше в клетката.

— Алекс! Алекс! О, не, моля те! Алекс!

Алекс усети как сърцето ѝ започва да бие. Устата ѝ пресъхна. Очите ѝ бяха ококорени от страх, докато го наблюдаваше как прибира пистолета и тръгва към другия край на помещението.

Беше заплашил да я превърне във факла.

Обля я студена пот и тя започна да дърпа веригата, с която бе вързана. Желязото издрънча, но бе забито в каменната стена и остана на място.

Той се върна с червена метална туба.

Щеше да я изгори жива. Нийли бе коленичила и пищеше от ужас.

Алекс трепереше от страх.

— Моля те, Хомър. Моля те. Не го прави. Моля те...

— Не исках да стане така, Александра — каза с искрено съжаление Хомър. — Исках да те задържа. След като Джо е тръгнал насам, не мога да позволя да открие малкото ми скривалище и затова ще се наложи да изгоря всичко. Когато ви открият с Ели и Корнелия сред пепелта, ще се сетят какво се е случило. Но поне няма да разберат кой го е направил. — Той започна да разплисква керосин. Миризмата задуши Алекс. — Не можеш да избягаш.

Поля с керосин колкото можа навътре в клетката и остави след себе си следа.

— Сбогом, Александра — каза той и отвори вратата. Бръкна в джоба на панталоните си, извади кибритена кутия и запали клечка. Алекс гледаше ужасена как пламъкът трепти в ръката му.

След това той хвърли клечката на земята и всичко изригна в оранжеви пламъци.

ГЛАВА 58

— Алекс! Алекс!

— Нийли! О, Господи, Нийли!

Алекс пищеше, докато оранжевите пламъци танцуваха по пода и се катереха по стените. Надигаше се дим, виеше се към тавана и протягаше пръсти към нея, задушавайки я. Нийли също пищеше. Алекс я чу, видя я как изскача през вратата и се втурва към нея, като се опитваше да избяга от пламъците, които ставаха все по-високи.

— Алекс! — Нийли се опитваше да направи нещо с китките ѝ, опитваше се да пхне ключ, който измъкна незнайно откъде. Алекс се задушаваше от дима и се опитваше да прикрие лице с ръка.

— Остави ме! Остави ме! — знаеше, че ще умре, знаеше, че и тя, и Нийли, и Ели ще умрат в това кошмарно място, че ще потънат в пламъците сред болка и писъци. — Нийли, бягай, остави ме!

— Моля те, Господи, моля те, Господи... — Нийли хлипаше, докато пламъците се катереха по стените, загаряваха въздуха и изсмукваха кислорода...

Ревът на огъня бе толкова ужасен, че Алекс имаше чувството, че ще полудее. Стените започваха да се овъгляват. Прецени, че след около минута цялата стая ще бъде в пламъци и тогава щеше да усети първото лизване по кожата си.

Оковите се отпуснаха.

Вратата на стаята се взриви. Нахлу кислород и пламъците лумнаха. Джо скочи вътре, прескочи огъня и заслони лице с една ръка.

— Алекс! — ревърт му бе по-силен от бумтенето на стихията.

— Ели! Ели е в клетката! — писна Нийли и хукна към него. Алекс се обърна към клетката. Не можеше да остави сина на Джо...

— Махайте се — изкрещя той, когато се стрелна покрай тях.

Димът ставаше все по-гъст и очите ѝ започнаха да сълзят. Не можеше да диша, не можеше да вижда... Кожата ѝ пареше. Не можеше да остави Джо.

В гърдите ѝ се надигна паника. Джо бе в клетката, наведен над матрака, за да поеме Ели.

В този момент пламъците стигнаха до краката ѝ. Обзе я сляп ужас.

Алекс затича с писъци, подскочи като сърна, размаха ръце срещу пламъците и го сграбчи за дънките. Въздухът бе толкова нажежен, че не можеше да се диша.

Към вратата, към вратата. Сърцето ѝ блъскаше, когато тя се отпрати към вратата. Изскочи навън и затропа с крака, пое си дълбоко въздух и се обърна тъкмо навреме, за да види как Джо изскача от пламъците, метнал Ели на рамо.

ГЛАВА 59

На свечеряване на следващия ден всички, освен Ели, бяха изписани от болницата. Момчето щеше да остане там две седмици. Така казаха лекарите. Вече го бяха оперирали и бяха извадили куршума от гърдите му, а с течение на времето той щеше да се възстанови напълно.

— Така и не ти благодарих досега — обърна се Джо към Нийли, докато ги водеше към „Уисълдаун“, за да си вземат нещата. Къщата бе лошо обгоряла и никой нямаше да може да живее там, освен ако не направеха скъп ремонт. Освен това полицията я загради с жълта лента като местопрестъпление. Наложих се да вземат разрешение, за да минат и да си приберат нещата. — Спасила си живота на Ели.

— И аз си имам добри страни — отвърна наперено Нийли. И нейната коса бе обгоряла като на Алекс, но поне останалите изгаряния бяха повърхностни. Раните по краката на Джо бяха по-сериозни, но той бе превързан и това, изглежда, не му пречеше.

— Така е, не мога да отрека — съгласи се Джо. Разговорът се водеше в коридора на горния етаж, а Алекс ги слушаше с усмивка. Според нея, Нийли бе истинска героиня. Сестра ѝ бе спасила и нейния живот.

Джо влезе в стаята на Алекс и тя вдигна поглед, за да му се усмихне. Беше се обявил за бодигард и на двете по време на посещението, въпреки че опасността бе преминала. Томи бе арестувал Хомър около двамайсет минути, след като бе чул разказа на Нийли, Алекс и Джо. Хомър се бе върнал в мотел „Дикси“, убеден, че е елиминирал свидетелите. Томи го бе предал на щатската полиция и бе заявил, че със сигурност е щял да убие отново. Досега бил убил двамайсет и две жени и четирима мъже. В дома си пазел огромна колекция от снимки на жертвите, а вторият екземпляр, който закачвал в „Уисълдаун“, беше изгорял.

Хомър признал всичко веднага след ареста. Лора Уелч също била една от жертвите му. След последното си посещение при Джо, тя

прекарала нощта в мотел „Дикси“. Хомър я отвлякъл, докато спяла.

— Кажи ми защо има тайни проходи в къщата ми? — попита Алекс и го погледна. — Това някакъв местен обичай ли е?

Джо се ухили.

— Очевидно „Уисълдаун“ е бил част от „Подземната железница“ — отвърна той. — Останала е още от времето на Гражданската война. Това е бил начинът да крият избягалите роби. Измъквали са ги през къщата, когато са идвали ловците на избягали роби. Имаше още един проход към потока. Част от него се е срутила след пороя. Очевидно Хомър е трупал там телата в чували за боклук. Сигурно пак пороят е отнесъл торбите навън.

— А Хомър откъде е знаел за него? — провикна се Нийли от съседната стая.

— Той е отраснал в „Уисълдаун“. Къщата беше на семейството му допреди двайсет и пет години. Проходите не са тайна. Просто никой вече не се сецаше за тях.

— Можеш да си сигурен, че аз не знаех нищо за тях — заяви Алекс. — Нямах да прекарам първата нощ в къщата, ако имах представа.

— Ти не я прекара тук — отвърна тихо Джо и Алекс си припомни паническото бягство надолу по хълма към неговата къща.

Той застана до нея и скръсти ръце на гърдите си. Погледна я замислен. Алекс вдигна любопитно очи, а след това продължи да събира багажа си.

— След като нямаш дом тук, предполагам, че ще се върнеш във Филадельфия.

Алекс остави дрехите и отново го погледна.

— Зависи — отвърна тя.

— От какво? — очите му излъчваха напрежение.

— От теб.

— Така ли? — той се усмихна.

— Да.

— Алекс — той протегна ръце, стисна ръката ѝ и я привлече към себе си. Тя бе готова да го прегърне, но той обви врата ѝ с ръце и я задържа далече, за да вижда лицето ѝ. — Омъжи се за мен — гласът му бе станал дрезгав.

Тя погледна морскосините очи, красивите устни и загорялото лице и усети как сърцето ѝ се разтапя.

— Добре — усмихна се тя. След това обви ръце около врата му, надигна се на пръсти и го целуна.

— Правилно ли чух? — изписка Нийли от вратата. — Ти наистина ли каза, че ще се омъжиш за него?

— Защо, неприятно ли ти е? — попита Джо и вдигна глава.

Алекс се обърна и се усмихна на сестра си.

— А, не — ухили се дръзко тя към Джо. — Не знам как ще ми се отрази Ели да ми е племенник.

Джо изпъшка.

— Все ще измислим нещо — заяви Алекс.

Малко по-късно, след като си бяха събрали багажа, се канеха да поемат към къщата на Джо, който понесе саковете.

— Виждала ли си Ханибал? — обърна се Нийли към Алекс, която отдавна го търсеше, затова поклати глава. — Не можем да го оставим.

— Не можем — съгласи се Алекс. Котаракът бе един от най-големите герои. В този момент се сети къде ще го намери.

— Ела — подкани тя Нийли. Сестра ѝ се намръщи, но я последва.

Когато Алекс излезе на терасата, усети полъх студен въздух. На залез-слънце терасата изглеждаше обвита от алени сенки. Сестрите започнаха да викат Ханибал.

И ето, че той припна към тях от другия край на терасата, като мъркаше шумно, навирил опашка.

Зад него видяха фигурата на мъж.

Алекс се закова на място. Не грешеше. Там стоеше баща ѝ, усмихваше се и на двете с Нийли, пъхнал ръце в джобовете. Сребърната му коса блестеше на слънцето, а от очите му струеше обич. Както обикновено яката на ризата му бе разкопчана и напъхана в панталоните.

Докато го наблюдаваха, образът му започна да избледнява. Вдигна ръка за сбогом, след това изчезна напълно, сякаш никога не се бе появявал.

Останаха алени сенки.

— Татко! — извикаха едновременно Алекс и Нийли, докато Ханибал се галеше около глезените им. Спогледаха се.

И двете го бяха видели. Нямаше грешка.

— Алекс! — извика Джо, притеснен, че не я намира.

— Да вървим — реши Алекс.

Нийли грабна мъркащата котка в ръце. Сестрите загърбиха хладните сенки и пристъпиха в топлата къща.

ЕПИЛОГ

Една събота през декември, Джо се облегна на перилата, устремил поглед към финала в парк „Гълфстрийм“. От едната страна баща му подскачаше и крещеше. От другата страна бе новата му съпруга, Алекс, която също подскачаше и крещеше. И четирите деца бяха като изпуснати кенгура, а шумът бе няколко децибела по-висок, отколкото човек нормално понася.

Това не бе обикновен случай. В момента наблюдаваха как *Танца на победата* побеждава *Обет на бъдещето* с шест дължини. Не беше за вярване.

Две мисли се въртяха в главата на Джо, докато наблюдаваше как конят се отправя към половин милион долара и славата, и се опитваше да не се разсейва към съпругата си.

Първата бе, че късметът го бе споходил.

Втората бе, че мечтите се сбъдват.

Издание:

Карън Робърдс. Райско гнездо
ИК „Калпазанов“, София, 2007

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 954-17-0234-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.